ISBN: 973 – 95440 – 3 – 7
Gérard de Villiers, Allerte Plutonium e *Gérard de Villiers*, *Pentru versiunea românească*. e TINERAMA 1996
Gérard de Villiers
Alerta, Plutoniu!
În româneşte de Şerban Demetriu
Prolog
Stanley Fawcett, director adjunct al *Central Intelligence Agency*, bău satisfăcut prima ceaşcă cu cafea. Zorile abia se iveau, dar el era obligat să fie la ora şase dimineaţa în biroul său de la etajul patru al clădirii principale din Langley pentru a pregăti „Daily Brief-ul, sinteza tuturor informaţiilor importante ale ultimelor douăzeci şi patru de ore. Documentul trebuia să se găsească pe biroul preşedintelui Statelor Unite la ora zece pentru şedinţa zilnică a NSC-ului1. Odată cafeaua terminată, Stanley Fawcett se lansă în atacarea muntelui de rapoarte ale staţiilor CIA din toată lumea, aduse cu câteva minute mai devreme de secretara sa, şi mai matinală ca el.

La capătul unei jumătăţi de oră, alese două telegrame. Două informaţii venind de la „surse” anunţate ca sigure de cei doi şefi de staţie de la Damasc şi Moscova.

La Damasc, era vorba de un agent infiltrat în organele de conducere ale Hezbollah-ului libanez, emanaţie a serviciilor speciale de la Teheran. La Moscova, era un rus recrutat recent de CIA: unul din responsabilii Institutului Kurciatov al Energiei Atomice. Cunoscut din timpul Uniunii Sovietice sub numele de „Laboratorul No. 2”, Institutul Kurciatov fusese inima dezvoltării armelor nucleare sovietice. Nimic din ceea ce atingea acest domeniu nu-i era străin.

Stanley Fawcett puse cele două rapoarte unui lângă celălalt. Fiecare se înşira pe mai puţin de o pagină şi amândouă spuneau acelaşi lucru. Din octombrie 1991, Iranul lansase o operaţiune ultrasecretă, cu numele de cod „Darius”, pentru a-şi procura plutoniul militar necesar fabricării de bombe nucleare şi termonucleare.

Ayatollahul Said Mohajerani, responsabilul programului de achiziţie rapidă de armament nuclear, îl însărcinase pe doctorul Mehdi Shimran, specialist în fizică nucleară al Universităţii Berkeley din California, să întreprindă contactele necesare în fosta Uniune Sovietică. Acesta, din discreţie, aborda chestiunea printr-un om care adusese deja numeroase servicii Iranului: Ishan Kambiz, om de afaceri iranian stabilit în Siria.

Raportul de la Moscova preciza că tranzacţia risca să se facă prin intermediul unei societăţi recent formată din foste cadre sovietice de partid: Isotop, strada Pogodinskaia 22, Moscova. Această oficină era oficial autorizată să comercializeze uraniu „sărac", impropriu oricărei utilizări militare.

Stanley Fawcett rămase câteva clipe gânditor în faţa acestor rapoarte. Desigur, era vorba de surse de încredere, dar pentru o afacere atât de serioasă, el ar fi preferat să posede un element mai solid, de pildă o intercepţie electronică. Circulau atâtea zvonuri de la explozia URSS-uluil în ciuda colaborării reale a autorităţilor CSI, era totdeauna foarte dificil de ştiut care era adevărul. Directorul adjunct al CIA ezita: trebuia oare să pună la începutul „Daily Brief"-ului său această istorie cu plutoniul? Preşedintele îi detesta pe iranieni şi n-ar fi ezitat să reacţioneze; ceea ce ar fi un punct bun pentru Company… Dar dacă, ulterior, istoria se dezumfla…

Stanley Fawcett roti fotoliul pe rotile pentru a-l plasa în faţa ecranului terminalului ordinatorului şi compuse pe claviatură codul secret ce dădea acces la banca de date de la Langley. Pe urmă bătu numele lui Ishan Kambiz. Câteva secunde mai târziu, începu să se imprime rapid un text.

Ishan Kambiz, cetăţenie iraniană, născut în 1932.

1952: studii la Politehnica din Zürich.

1956-.M.B.A. la Harvard.

1958: se instalează în Siria, la Damasc, unde creează o firmă de import-export. Lucrează mult cu Uniunea Sovietică, unde efectuează numeroase sejururi. În 1971, se mută la Beirut, într-un imobil pe care l-a construit şi unde

ocupă ultimele două etaje. Se căsătoreşte cu Năjira Adwan, fostă Miss Liban.

În 1976, emigrează în Abu-Dhabi unde încearcă să vândă şeicului Zaied o uzină de desalinizare a apei de mare. Între 1978 şi 1984, efectuează numeroase călătorii în Liban şi în Iran, unde se

Alerta. Plutoniu *împrieteneşte cu Ayatollahul Mohajerani. Devine cumpărător de material de război în contul Iranului, efectuând de asemenea legătura cu hezbollahurile instalate în câmpia de la Bekaa. Este bănuit de a fi avut contacte strânse, în contul Iranului, cu grupuri teroriste ducând la operaţiuni contra Statelor Unite şi Israelului. El ar fi implicat în atentatul contra ambasadei americane de la Beirut. Din 1985, începe să se intereseze de tehnologia nucleară la cererea lui Mohajerani şi a lui Mehdi Shimran. Deschide diferite birouri de cumpărare de material şi tehnologie în lumea întreagă*:

*IBI Engineering Gmbh, Kaiserstrass 8, Frankfurt am Main. IBI Engineering AG, Zug, Elveţia. IBI Engineer*ing Co., *Postoak Bld., Houston, Texas. IBI Engineer*ing Co., *74 Sloane Avenue, London SW3. De asemenea, are frecvente contacte cu autorităţile braziliene, care caută să vândă discret Iranului tehnologia lor nucleară.*

Urma, în anexă, o listă interminabilă de material îndrumat spre Iran prin grija lui Ishan Kambiz. Ultimele linii ale raportului îl interesară în mod particular pe Stanley Fawcett:

Se apreciază că, datorită eforturilor lui Kambiz şi ale altor intermediari, Iranul şi-a constituit o infrastructură suficientă pentru crearea unui potenţial nuclear. Nu i-ar lipsi decât combustibilul: uraniu îmbogăţit sau plutoniu.

Directorul adjunct al CIA declanşa imprimanta. Hotărât lucru, Ishan Kambiz urma să fie piesa de rezistenţă a „Daily Brief-ului său. Pe urmă, nu mai rămânea decât să sensibilizeze toate staţiile lui Company1 din lume pentru a încerca să ştie mai mult despre operaţiunea „Darius”.

De câtva timp, bruneta cu părul în cosiţe, îmbrăcată

cu bluzon de piele şi blugi spălăciţi, arunca priviri fugitive în direcţia lui Ishan Kambiz. Cu capul chel, împresurat de o coroană de păr negru, cu ochii uşor bulbucaţi şi trăsăturile grăsulii, iranianul nu avea totuşi nimic dintr-un play-boy.

El îşi golise ceaşca cu ceai şi-şi omora timpul observându-i pe ceilalţi clienţi ai barului situat exact în faţa ascensoarelor. Fata cu cosiţe se afla puţin mai departe, într-unul din fotoliile din holul H/ /forj-ului, unde aşteptau vizitatorii în trecere. O bruscă şi târzie tornadă de zăpadă tocmai se abătuse asupra Budapestei şi destul de mulţi oameni se refugiaseră în hotel.

Ishan Kambiz era intrigat de manevrele acestei necunoscute care nu semăna cu târfele care hoinăreau prin hoteluri, machiate cu lopata şi îmbrăcate strâmt în ţinute hipersexy. Aceasta făcea mai curând să te gândeşti la o studentă. În timp ce iranianul o observa la rândul său, necunoscuta îşi desfăcuse bluzonul ca şi cum i-ar fi fost prea cald, descoperind un tricou întins de sânii grei.

Ishan Kambiz simţi deodată că oboseala i se topea ca zăpada la soare.

Douăzeci şi patru de ore mai devreme, el se afla la Rio de Janeiro, împărţindu-şi timpul între o cărnoasă „carioca” 1 de abia nubilă, tot atât de docilă pe cât era de târfă, şi negocieri cu oficialii brazilieni.

Un mesaj important şi secret îi parvenise trei zile mai devreme din partea lui Mehdi Shimran. Operaţiunea „Darius” intra în faza activă, iar el trebuia să se ducă de urgenţă la Budapesta, unde îi vor fi înmânate instrucţiuni suplimentare. Ishan Kambiz avusese puţin timp pentru a organiza o deplasare „protejată”. Mai întâi, Rio-Paris cu Air France, cu un paşaport libanez sub un nume fals. La Roissy, un membru al Savamei1 îl aştepta cu alte două paşapoarte, unul turc şi unul cipriot, şi un bilet Paris-Viena pe următorul zbor Air-France. Graţie numeroaselor sale conexiuni, Roissy 2 devenise placa turnantă a transportului aerian, permiţând să se jongleze cu toate itinerarele imaginabile.

La Viena, închinase o maşină sub o a treia identitate, graţie paşaportului cipriot şi luase drumul spre Budapesta. De la plecarea trupelor sovietice, practic nu mai erau controale la frontiera austro-ungară. El ajunse la *Hilton* spre ora 6 seara, frânt. Abia avu timp pentru un contact cu doi membri ai Forţei Al-Qods2, oficial gărzile de securitate ale ambasadei Iranului de la Budapesta, însărcinaţi să-i transmită ultimele instrucţiuni şi să-l acompanieze la întâlnirea spre care trebuia să se ducă în aceeaşi seară.

Operaţiunea „Darius" produsese o mobilizare fără precedent a serviciilor iraniene. Said Mohajerani, vicepreşedintele Iranului, ceruse mai întâi colaborarea lui Ali Fallahiyan, ministru al informaţiilor, de care depindeau Savama, Gardienii Revoluţiei şi Forţa Al-Qods, Serviciul de Acţiune al informaţiilor iraniene.

Oamenii de la Al-Qods, tineri fanatizaţi recrutaţi în mahalalele Teheranului, erau gata de orice. Existau în fiecare ambasadă iraniană din străinătate, sub acoperirea de gărzi de securitate.

În cadrul operaţiunii „Darius", ei aveau ordinul de a se pune la dispoziţia lui Ishan Kambiz.

Acesta din urmă putea de asemenea face apel la reţeaua ataşaţilor culturali ai ministrului Orientării Islamice, Ali Mohammad, prezenţi şi ei în toate ambasadele. În sfârşit, era Savama care procura paşapoarte false şi legături pentru deplasări.

În faza finală a operaţiunii, Akbar Torkan, ministrul Apărării, al Logisticii şi al Forţelor Armate, ţinea pregătite mijloace de transport aeriene sub acoperirea de zboruri umanitare. Cât despre bani, Said Mohajerani nu avea de dat socoteală decât ayatollahului

Rafsanjani. Fondurile erau nelimitate, operaţiunea „Darius".

permiţând Iranului să redevină o mare putere regională şi, la etajul său şi să ia apoi alt ascensor, după o simplă satisfacţie de nevoie, să se opună militar Statelor Unite. amor propriu, dar mâinile sale se îndreptară singure spre sânii

Note:

Locuitoare a oraşului Rio.

Ishan Kambiz ştia toate acestea şi se simţea mândru de a fi necunoscutei şi-i strânseră, fost ales pentru o asemenea aventură. Căscă. Oboseala era atât Contactul lor îl aprinse într-o clipă pe Ishan Kambiz, trimiţând o de mare, încât nici nu cinase, stomacul fiindu-i dat peste cap de rafală de furnicături delicioase în josul pântecului, decalajul orar. Era aproape să adoarmă înaintea ceaiului, când o îi ţinea sânii încă în mâini când ascensorul se opri la al treilea reperase pe tânăra fată cu părul în cosiţe. Degeaba îşi spunea că etaj. Din fericire, nu era nimeni pe palier. Fata se retrase, pregă-era probabil o târfă, vederea fugitivă a acestor sâni dezvoltaţi îi tindu-se să coboare, însă Ishan Kambiz o reţinu de încheietura injectase o doză masivă de adrenalină în artere. Ca să-şi revină, mâinii, îşi consultă ceasul: zece fără douăzeci. Exact ora pentru a pleca – *No*, *you come with* me.1

spre întâlnire. Din fericire, seara, punctele de traversare ale Du-*Where*? *2*, întrebă ea cu o voce dulce, arătând că înţelegea nării nu mai erau aglomerate ca în timpul zilei. engleza.

Înainte de a se ridica, mai aruncă o privire necunoscutei cu – *my* car3> răspunse Ishan Kambiz apăsând pe butonul de codiţe şi închisese bluzonul din piele; iranianul urcă până la ochii la parter.

albaştri abia machiaţi şi privirile lor se încrucişară. Fata-şi menţinu Nu pierdea timpul. În plus, nu voia ca ea să-i afle numărul privirea perseverent, ca un câine care aşteaptă să fie mângâiat. O camerei, nici altceva care să-i permită a-l identifica. În timp ce ghiulea de plumb se formă deodată în stomacul lui Ishan Kambiz. ascensorul cobora din nou, tânăra cu părul în codiţe preciza cu Putea să o aibă pe această necunoscută… Doar timpul îi lipsea. aceeaşi voce dulce: Deodată îi veni o idee.

— *Twenty dollars 4*.

Se ridică, îndreptându-se cu o încetineală voită spre ascen-*No problem*! afirmă iranianul, soare. După ce

apăsase pe unul din butoanele de apel, se în Traversară holul unul după altul, apoi ieşiră. Nu mai ningea, toarse fixând-o pe fată. Mai întâi ea păru să nu remarce manevra însă un vânt glacial mătura Vârhegy. Din fericire, Mercedesul în Cabina sosi şi Ishan Kambiz intră înăuntru. În momentul în care = hiriat al iranianului era parcat exact înaintea faţadei în stil baroc a uşile începeau să se închidă, tânăra necunoscută ţâşni literal-H//ton-ului, în Piaţa Hess András. Fata se instala alături şi el porni mente de pe scaunul său şi-l ajunse dintr-un salt, uşile închizân de îndată. Coborî până la poarta ce închidea oraşul vechi şi se îndu-se exact după ea. gajă pe *Ostrom utca*, întrebându-se unde îşi va împlini visul. Fata

Un mare val de satisfacţie îl copleşi pe Ishan Kambiz. Nu sePnvea cu coada ochiului. Sosiţi în Piaţa Moskova, ea întinse mâna. Înşelase! – *Money*.

— La ce etaj mergeţi dumneavoastră? o întrebă politicos în en-Ishan Kambiz îi pregătise o bancnotă pe care i-o întinse gleză. împăturită. Bruneta o desfăcu înainte de a o strecura în blugii săi, în loc de răspuns, bruneta cu părul în cosiţe, se apropie de el. arel P°mi caloriferul şi, prin gesturi, îi dădu de înţeles pasagerei prăbuşindu-şi privirea într-a lui cu aceeaşi insistenţă supusă. 3 ale să-şi scoată bluzonul. Ea îl ascultă, descoperindu-şi pieptul e Pentru a evita ca uşile să nu se redeschidă, Ishan Kambiz apăsănorm mulat în tricou. Tot coborând pe *Mânirok utca*, el începu s-o pe butonul etajului său, al treilea. Fata nu se mişcă. Simplu, cu DalPeze cu mâna dreaptă, ca un licean. Era aşa de excitat, că era două mâini, ea îşi desfăcu bluzonul din piele. În faţa celor doi sâni

grei, care întindeau tricoul oferiţi ca nişte fructe, vârfurile decupân-*Nu, vii cu mine*. du-se net, iranianul parcă se răzgândi. Îşi promisese să coboare la *2 Unde*?

Note:

3 în maşina mea.

— 4 Douăzeci de dolari.

bord: era zece şi zece. Întârziase. Până şi cele mai

bune treburi cât pe-aci să lovească un tramvai galben pe latura căruia se etal; aveau un sfârşit.

O reclamă pentru păpuşile Barbie. Liniştit, fata îşi aşează tricoul în blugi. Văzându-şi clientul

Continuă să meargă în direcţia podului Margit, conducând cu (învârtind cheia în contact, întrebă: înţeleaptă încetineală. Nemaiputând, el luă mâna pasagerei şi i – *Wecomeoack HiltonF*

puse între coapsele sale. Cu blândeţe, fata făcea ceea ce e shan Kambiz scutură din cap, aplecându-se pentru a deschide aştepta de la ea, cu atâta dexteritate, încât trebui să-i imobilizezi portiera de pe latura pasagerei sale. Încheietura mâinii spre a nu exploda prematur. Între obscuritate şi – *Noiime* anu" ţael.

timp nefavorabil, nimeni nu risca să observe manevra sa. Fate Privea portiera deschisa şi fu lovita de vântul glacial.

Nu mai avu timpul să sufle. Capul cu părul în codiţe, evitam – *v-ezriel°ac*" *k*: *insistaea*-" „io". i ™", „"; „–, j*t*. a 7. ™ v ochii săi abaştri erau umbriţi de manie. E o împinse, cum ai

Hfa. nnn? ci? S h9—af JT?" * 1 arunca o batistă de hârtie Kleenex! Ishan Kambiz îi înfruntă de-a lungul sexului său, procurându –, senzaţii delicioase a. bruta, furiosluvântu. gentlemarfnufăceaparte din

În ciuda poziţiei incomode, pasagera sa era foarte deasa Şa Vocabularul său; în civilizaţia sa, femeia se situa la jumătatea ofere plăceri pe măsura banilor săi. Subit, Ishan Kambiz o apas; drumuy întreca şi cajne pe cap până ce tânăra unguroaică avu o senzaţie de vomă Raus! el în germană. *Schnell.2* sufocata de importanţa membrului său. Cu mâna dreaptă, iraniani Cumeanusemisca? împjnsepe jumătate afară cu o lovitură începu să se joace cu sânii ei magnifici. Jenat de tricoul ei, i violentă. Fata se agăţă de portieră. Atunci, învârtindu-se pe scaun, scoase din blugi pentru a intra în contact direct cu pielea călduţă Snan Kambiz îşi eliberă piciorul drept şi, cu o detentă precisă, Un claxon îl făcu să tresară şi realiză că aproape mergea în

zig aruncă fata afară pe trotuar… Aceasta se trezi în patru labe. Ira-zag pe largul bulevard Terez, în faţa Gării de Sud… tiianul se aplecă spre a închide portiera şi demară de îndată tre’ Excitaţia i se calmă brusc. Înţelese că, pentru a ajunge I; când pe roşu semaforul din intersecţia cu strada Baiza. În oglinda capătul plăcerii, trebuia să oprească. Fata îşi continua treaba ci retrovizoare, o observă pe fată stând în picioare, ridicând pumnul curaj. În direcţia sa, în timp ce privea maşina îndepărtându-se. Hotărât

Ocoli Piaţa 7 Noiembrie, devenită Piaţa Octogon, pentru a între lucru, nu-şi făcuse o prietenă, pe bulevardul Andrâssy drept spre parcul Vârosliget. Părăsind dt Grăbit, se aranja, cu pântecul liniştit, concentrându-se asupra îndată şoseaua principală, intră pe una din aleile paralele, măr restului serii, ginite de vile luxoase şi opri puţin mai departe. Nu se vede. nimeni. împinse scaunul înapoi pentru a-i permite partenerei să-şi etaleze mai comod talentul său de vestală şi-şi strecură cele dou;

mâini sub tricoul ei. Trei sute de metri înainte de a ajunge în faţa hidoasei clădiri în

Aceasta se lansă pe ultima linie dreaptă, învârtindu-şi limba ci se greco-roman din Piaţa Heros, marcând sfârşitul bulevardului toată viteza în jurul membrului său umplut de sânge. Andrâssy, Insan viră la stânga pentru a se angaja pe o stradă

Ishan Kambiz nu rezistă decât câteva secunde. Cu corpi perpendiculară, *Munkacsi utca*, apoi o luă la dreapta pe *Lendvay* îndoit spre spate şi orbit de plăcere el se lungi literalmente pe sca utcae paralelă cu bulevardul Andrâssy.

unul său înainte de a ejacula în gura înţelegătoare. Hotărât lucru Farurile maşinii luminară trotuarele goale. Era cartierul rezi-această fată merita ocolul! Degetele sale erau crispate pe codiţeli ei, menţinându-şi sexul în fundul gâtlejului. Iranianul scoase un *1 Ne*; *întoarcem* va *miton*? (*n.t.*) suspin profund, toţi muşchii i se destinseră şi redeschise ochii, ot *2 Afară*! *Repede*!

bit de lumina unui felinar. Privirea îi căzu atunci pe

ceasul de I

denţial al ambasadelor, cândva rezervat ştabilor. Încetir cercetând cu ochii automobilele staţionate; observă luminile roş aprinse ale unui Opel parcat de-a lungul trotuarului din stânga. Se opri în dreptul lui. De îndată geamul fu coborât, descoperind de mustăcioşi: cei doi oameni ai Forţei Al-Qods, Cirus şi Ali.

Ei schimbară câteva cuvinte în farsi, apoi Ishan Kambi demară din nou, observând numerele. Douăzeci de metri mă departe, aproape în faţa ambasadei Franţei, el reperă numărul 20 o curte mare, cu o vilă masivă şi veche ce părea nelocuită.

Iranianul pătrunse în curtea goală, manevrând pentru a pute porni din nou cu faţa. Apoi opri motorul şi stinse farurile. Se afla îi apropierea imediată a locului de lucru. Intrigat, se gândi că Cirus spusese că cel pe care urma să-l întâlnească ceruse şase sute di mii de dolari. Fără instrucţiuni asupra acestui detaliu, nu ţinuser, cont de această cerere.

S-au scurs douăzeci de minute, iar liniştea era totală. Ishai Kambiz începea să înţepenească şi să se îngrijoreze. Dădus drumul în surdină radioului spre a nu se plictisi. Ce însemn această întârziere?

Dublul fascicul al farurilor unui automobil pătrunzând în curte i smulse din toropeală. Lumina farurilor mătură habitaclul şi automobilul – un Mercedes gri închis – se opri lângă vilă, la vrei zece metri de el. Farurile se stinseră şi, aproape imediat, st deschiseră trei portiere. Prin cea a pasagerului din faţă ieşi un on de talie mijlocie, ascuţit la faţă, înfăşurat într-un impermeabil. Fi ajuns din urmă imediat de doi tipi masivi, îmbrăcaţi la fel îi bluzoane, tricouri şi blugi, cu picioarele încălţate în adidaşi Amândoi cu craniile rase, cu feţe plate şi trăsături grosolane. Ci braţele depărtate de corp, înaintau parcă alunecând, cu capul între umeri. Ishan Kambiz nu fu surprins. Şefii mafiei ruse foloseai mereu drept „gorile” luptători sau specialişti în arte marţiale, rareoi echipaţi cu arme de foc. Ei erau totuşi redutabili, capabili să frânge un

om în bucăţi, în câteva secunde, graţie tehnicii „ful I contact” sai1 Taek-Won-Do.

Trioul se opri la câţiva metri de automobil. La rândul său Kambiz deschise portiera şi ieşi, înaintând spre omul ci impermeabil. Acesta îi întinse mâna şi anunţă într-o engleză cu puternic accent rusesc:

— Eu sunt Ştefan.

Ishan Kambiz prinse mâna întinsă fără să răspundă, oarecum mirat în faţa unei asemenea desfăşurări de forţe. Era procedura utilizată doar când se făcea un schimb clandestin de bani contra unei mărfi oarecare. Ceea ce nu era cazul, astăzi.

Scrută faţa plată a rusului şi întrebă în limba sa:

— Cred că trebuie să-mi dai ceva, Ştefan?

— *Da*, *da*, încuviinţă rusul. Numai că nu schiţă niciun gest.

— Atunci, ce mai aştepţi? insistă Kambiz.

Cu voce joasă, Ştefan spuse câteva vorbe uneia din gorilele sale, care alergă de îndată spre automobilul lor, revenind cu o lădiţă metalică pe care o puse jos, în faţa rusului. Ishan Kambiz simţi parcă o lovitură în inimă. Mesajul nu vorbea decât de eşantion. Dar cu ruşii nu se ştia niciodată. Deodată, el întrebă calm:

— Ce este înăuntru?

Fără a-i răspunde, Ştefan se lăsă pe vine, desfăcu lacătele lădiţei, apoi înălţă capacul. Pe urmă, cu deferentă, o întoarse spre Ishan Kambiz astfel încât acesta să-i vadă conţinutul. Una din gorile aprinse o lanternă şi plimbă fasciculul subţire deasupra lădiţei. Iranianul observă saci din plastic transparent, umpluţi cu o pudră roşiatică. Uluit, el înălţă capul:

— Ce este asta?

Un surâs aproape amabil lumină faţa ascuţită a lui Ştefan.

— Este marfa. Sunt patru kilograme. Am avut dificultăţi să le adunăm, căci cererea e mare în acest moment.

Ishan Kambiz nu mai înţelegea. Se lăsă pe vine şi

apucă unul din saci. îl deschise şi introduse mâna înăuntru, luând puţină pudră între degete. Era granuloasă şi rece.

Puse substanţa la loc în sacul din plastic, îl închise şi se ridică.

Ştefan preciza de îndată:

— Fiecare sac cântăreşte două sute cincizeci de grame. Sunt şaisprezece. Eu personal i-am cântărit pe toţi.

— A, da, făcu Ishan Kambiz, cu o voce periculos de dulce. Fără a sesiza schimbarea tonului său, Ştefan continuă:

— Patru kilograme a o sută cincizeci de mii de dolari, asta face şase sute de mii de dolari. Şi este un preţ special. Aveţi banii desigur!

Iranianul înălţă capul fără să răspundă, desprinse un *talkie walkie* de la cingătoare, îl acţiona şi pronunţă câteva cuvinte în farsi. Un minut mai târziu, Cirus şi Ali ţâşniră din întuneric, fiecare cu o servietă diplomat în mână. Alături de cele două gorile ale lui Ştefan, ei păreau aproape firavi… Se opriră puţin în spatele lui Ishan Kambiz. Privirea lui Ştefan se îndreptă cu lăcomie spre serviete şi obrazul i se lumină de un surâs.

— A, văd, banii sunt înăuntru.

Kambiz îi apostrofă pe cei doi iranieni în farsi, fără a-şi ascunde furia. Ei erau cei care aranjaseră această întâlnire. Era clar că şi ei erau foarte surprinşi.

Atunci iranianul se aplecă şi apucă un sac cu pudră roşiatică agitându-l sub nasul lui Ştefan.

— Ce este porcăria asta? mormăi el. Rusul, puţin descumpănit, replică liniştit:

— Este „Red Mercury”, cum am mai vândut unor prieteni *de-a* voştri. De foarte bună calitate.

— Foarte bună! repetă Ishan Kambiz, stăpânindu-şi cu grei mânia. Şi la ce serveşte asta, după părerea ta?

Omul cu faţa ascuţită îngână ceva, după care zise:

— O, eu, eu nu ştiu cu exactitate, însă este indispensabilă pentru a fabrica bombe termonucleare. De aceea valorează aşe de mult.

Ishan Kambiz explodă deodată:

— Tu-ţi baţi joc de mine, neam de borâtură! Porcăria ta nu serveşte la *nimic*! Este o escrocherie!

De astă dată furia iranianului era atât de vizibilă, încât în ciuda celor două gărzi de corp cecene, lui Ştefan îi fu cu adevărat frică.

— Eu, eu nu sunt decât un intermediar, protestă el. Dacă dumneavoastră nu aveţi banii imediat, ne putem revedea mâine Dar aşa era convenit.

Ishan Kambiz se întoarse şi lansă un ordin cu o voce sugrumată.

Ca într-o manevră bine învăţată, cei doi iranieni puseră un genunchi pe pământ, aşezând servietele diplomat în faţa lor, apoi le deschiseră, lăsând capacul vertical, împiedicându-l astfel pe Ştefan şi pe prietenii săi să vadă interiorul. Băgând mâinile înăuntru, se ridicară cu un angrenaj emoţionant: nu ţineau în mână teancuri de dolari, ci scurte pistoale-mitralieră MP 5 prelungite cu lungi amortizoare negre pe care le îndreptară asupra trioului, ţinând calmi şi hotărâţi cu picioarele bine depărtate, ţeava la orizontal. În câteva secunde, îi puteau umple de plumb pe Ştefan şi pe gărzile sale de corp.

Încremenit, rusul privi armele. Depăşit, Ishan Kambiz îi privea cu o asemenea mânie, încât avea impresia că era străbătut de raze X.

Venise din Brazilia pentru a se lăsa escrocat ca unul din aceşti jalnici mici intermediari care dădeau târcoale Rusiei precum coioţii. Iranianul exploda în sinea lui.

Totuşi ceva îi scăpa. Era ciudat că omul cu care Mehdi Shimran fusese în legătură îl trimisese pe Ştefan spre a-i vinde „Red Mercury”.

Trebuia să se asigure de adevăr.

— Ştefan, întrebă el, pentru cine lucrezi tu?

— Pentru Karim Nazarbaiev, răspunse de îndată rusul.

Ishan Kambiz nu auzise niciodată acest nume. În niciun caz nu era cel al corespondentului doctorului Shimran. Încercă să se calmeze. Va cunoaşte adevărul mai târziu. Pentru moment, trebuia să fie sigur că nu rata

misiunea. Jignit, Ştefan replică cu o umbră de aroganţă:

— Dumneavoastră puteţi să ne furaţi marfa, noi nu suntem înarmaţi. Dar nimeni nu vă va mai livra nimic, ştiţi asta! Şi eu mai am şi alte lucruri foarte interesante să vă propun, adăugă el ademenitor. Numai că va trebui să încheiem această afacere.

Aparent cufundat în gândurile sale, Ishan Kambiz nu răspunse. Atmosfera se încărcase brusc.

Cei doi ceceni nu mişcau. Cu braţele uşor depărtate de corp, cu privirea în continuă mişcare, ei pândeau fără multă speranţă o eroare sau o ezitare a adversarilor. Profesionişti de meserie ştiau că cel mai bun karateka nu poate fugi aşa de repede ca un glonţ de pistol-mitralieră… Chiar dacă ar fi fost înarmaţi, n-ar fi avut timpul să reacţioneze. De altfel, a pune capăt unui incident aşa de violent nu era în competenţa lor.

În mintea lui Ishan Kambiz încolţi bănuiala că doctorul Mehdi Shimran, remarcabil om de ştiinţă, dar prăpădit comerciant, fusese înşelat de ruşi. Trebuia deci să se facă respectat şi pentru doctor cu obrazul crispat de mânie, înainta spre valiza cu pudră roşie smulse un săculeţ, îl deschise şi-i goli conţinutul pe pământ.

— Uite ce fac eu cu porcăria ta! tună el.

Odată pudra vărsată pe jos, o calcă în picioare, pentru a o amesteca bine cu pământul. Ştefan privea surprins şi şocat.

Iranianul se repezi spre el şi-l prinse de guler, scuipând de furie.

— Imbecilule! „Red Mercury” al tău nu valorează şi nu serveşte la nimic.

— Dar o mulţime de oameni l-au cumpărat deja! protestă Ştefan.

— S-au păcălit! urlă Ishan Kambiz.

Alb de frică, Ştefan reuşi să se degajeze. Ochii săi apropiaţi păreau că privesc saşiu. Nu se aştepta la acest gen de probleme: nu era decât o mică lichea ucraineană din Kiev, utilizat într-o vastă reţea care avea ramificaţii în toată fosta URSS. în ochii săi, „Red Mercury” şi praful de

scărpinat erau acelaşi lucru. Urmărea doar bunul mers al livrărilor.

— *Haraşo*! *Haraşo*! 1 făcu el conciliant. Eu îmi iau înapoi marfa, iar dumneavoastră n-o să mai aveţi nimic altceva.

Dădu să se întoarcă, când Ishan Kambiz îl opri cu o voce şuierând de furie:

— M'ei. O să-ţi dăm o mică lecţie.

Ştefan îl privi fără să înţeleagă. Treaba lua cu adevărat o întorsătură urâtă.

— *Şto*? *2*

— Spune celor două maimuţe ale tale să se culce pe burtă, cu braţele depărtate, lângă platformă.

După o scurtă ezitare, Ştefan se întoarse spre cei doi ceceni şi transmise ordinul.

Cei doi ascultară fără să crâcnească. Imediat. Ishan Kambiz lansă câteva cuvinte în farsi şi unul din cei doi oameni ai săi îi

Bine! *Bine*! *2 Ce*?

Întinse MP 5-ul pe care el îl îndreptă spre cele două siluete întinse în umbră.

— Spune-le că dacă mişcă, îi rad.

La această distanţă, nu aveau nicio şansă să scape de gloanţele de 9 mm.

Ştefan traduse şi se întoarse apoi spre iranian.

— Ce vreţi? întrebă el cu o voce sugrumată.

Ishan Kambiz îi aruncă un zâmbet murdar şi chinuit. În ciuda capului rotund şi a micului corp durduliu, nu-l puteai ignora.

— Doar să transmitem un mesaj celor care au avut ideea acestei înşelătorii, preciză el. ca să nu mai aibă vreodată dorinţa să o ia de la capăt.

— Şi care este mesajul? Ishan Kambiz îl privi cu răutate.

— *Tu*!

Întorcându-se, aruncă nişte vorbe în farsi. De îndată, Cirus şi Ali se năpustiră asupra lui Ştefan. Într-o clipită, îi legară mâinile la spate cu o frânghie subţire, şi îl forţară să

se aşeze. Apoi, îl târâră spre peron, nu departe de cele două gărzi de corp. Cu mâna stângă, iranianul adună valiza plină de „Red Mercury” şi se apropie de Ştefan.

— Te voi face să haleşti această porcărie până crapi! anunţă el cu o voce tremurând de mânie. Ca să le treacă tovarăşilor tăi pofta de păcăleli!

Până aici, Ştefan ascultase orbeşte ordinele lui Karim Nazarbaiev, patronul său, care-i inspira o teamă reală. Dar acum, era vorba de pielea sa.

— Aşteptaţi! ţipă el, eu am…

Fraza se opri cu un gâlgâit: Cirus îi trecuse un braţ musculos în jurul gâtului, strangulându-l pe jumătate. Furios, Ishan Kambiz întinse arma sa lui Ali şi luă un săculeţ din plastic din valiză. Ali îndreptă MP 5-ul spre cele două gorile cecene. Cu ferocitate Cirus prinse în cleşte nasul lui Ştefan. Rusul reuşi să ţină gura închisă mai mult de două minute, apoi, sufocându-se, el deschise gura pentru a sorbi o mare înghiţitură de aer.

Cu o mişcare precisă, Ishan Kambiz goli dintr-odată sacul cu pudră roşie în gura deschisă.

Cu un sughiţ oribil, Ştefan se porni pe tuşit, în timp ce „Refl Mercury”-ul îi umplea gura, îi invada traheea şi bronhiile. Sufo „oloteau pe străini drept imbecili miliardari, cându-se, reuşi să scuipe o mică parte, căutând cu disperare aer fiercury” mergea cu intermediarii. Dar nu cu un om ca Ishan

Pentru asta trehili Hin unii că Hoc/ hirio nnro ol It-h-i. M.

Lovitura lui „Red

Pentru asta, trebui din nou să deschidă gura şi Ishan Kambi? profită pentru a mai vărsa o nouă doză de „Red Mercury”.

Porni Mercedesul, abandonând sacii cu „Red Mercury” oloaie Aceasta le va servi de învăţătură. Dacă nu te faci respectat în lumea feroce a traficanţilor, te taie de viu în bucăţi.

Ştefan fu zguduit de un nou spasm care făcea să-i tremure toţi muşchii. Cu ochii scoşi din cap, cu o oribilă

crustă roşiatică făcută de salivă şi de „Red Mercury” împrejurul gurii, cu trăsăturile deformate de asfixie, nu mai respira decât prin spasme intermitente, cu plămânii invadaţi de pudra roşiatică şi rece. Gura i se deschise exagerat, nasul i se strânse, iar picioarele băturâ aerul cu violenţă. Pentru ultima dată, plămânii încercară să expulzeze pudra, însă era prea târziu.

Rămase cu gura deschisă şi cu obrazul ridicat spre cer. Liniştit, Ishan Kambiz termină de golit sacul pe care-l ţinea până ce conţinutul deborda din gura mortului. Aruncă apoi plasticul gol la pământ. Cei doi ceceni, ţinuţi la respect de Ali, asistaseră neputincioşi la supliciul rusului.

— Ce facem cu ei? întrebă Cirus în farsi. Ishan aruncă pe o voce calmă:

— Ştii tu.

N-avea nimic contra celor doi ceceni, dar erau martori jenanţi.

Fiecare din iranieni se apropie de unul din cei doi ceceni şi îi puse extremitatea amortizorului pe cap. Exact în spatele urechii. Cei doi oameni încercară cu disperare să evite gloanţele, însă, în câteva secunde, totul se termină. Şase detonaţii surde, două capete sparte şi sângele absorbit de pământul grădinii. Fără nicio emoţie, cei doi ucigaşi repuseră armele în servietele diplomat.

— Daţi-i drumul! ordonă simplu Ishan Kambiz.

Înainte de a se îndepărta, Cirus se aplecă asupra lui Ştefan şi luă de pe mână frumosul său Rollex în aur şi argint. Rusul nu mai avea nevoie de el.

Docili, îşi regăsiră maşina. Kambiz se aşeză gânditor la volanul maşinii lui. După ce se linişti, căută să priceapă motivul acestei înşelătorii. Hotărât lucru, cu ruşii nu se putea şti niciodată. Ei îi

Karim Nazarbaiev, cu ochii săi oblici, semăna cu un chinez. Cu toate acestea, îşi petrecuse toată viaţa în Kirkiztan, la Frunze, unde o carieră de activist local, bine condusă, îl transformase în patronul mafiei locale.

Când Uniunea Sovietică se fărâmiţase, înţelese că

viitorul său era aiurea, în exterior. Prilejul unei călătorii la Kiev, unde avea un văr, îi dăduse ideea. Mafia ucraineană căuta să se întindă spre Ungaria vecină. Le lipseau braţe vânjoase şi fete frumuşele, docile. Karim, care pentru nevoile sale personale, înfiinţase o şcoală de manechine la Frunze, le-a furnizat pe amândouă... Acum, se întreba cum putuse trăi vreme aşa de îndelungată într-un târg de provincie. Frunze devenise Bişek, capitala Kirkiz-tanului, în nordul Caucazului, însă era tot o văgăună murdară.

Pentru prima oară în viaţa sa, mâncase sparanghel la celebrul restaurant *Mâtyâs Pince* şi de atunci luase obiceiul de a se scălda în adevărate căzi de baie. Fără a mai vorbi de cămăşile de mătase şi de pantofii de comandă.

O sonerie stridentă îl făcu să tresară şi apăsă pe butonul interfonului.

— Ei sunt? întrebă el îngrijorat.

— Nu, răspunse vocea indiferentă a portarului. Un italian, a cărui carte de credit nu mai e bună. A consumat trei sticle de şampanie.

7 Spargeţi-i toţi dinţii, mormăi kirkizul, şi aruncaţi-l afară.

Îşi reaprinse trabucul, torturat de angoasă. Cu toate acestea, era sigur pe Ştefan, prea fricos pentru a-l trage în piept cu asemenea lovitură. „Red Mercury”-ul îi adusese deja sute de mii de dolari, ceea ce-i permitea să-şi mărească imperiul, cumpărând alte localuri de noapte şi uzine dezafectate, pe care le transforma, oficial, în săli de sport.

Cu picioarele pe birou contempla cu un ochi distrat cele şase ecrane ce-i permiteau să supravegheze fiecare colţişor al Edenului. Intrarea principală, în caz de descindere a poliţiei, barul, sala mare, cabinele şi chiar WC-urile. Biroul lui se găsea în centrul complexului, neavând nicio fereastră, aerisit doar cu instalaţia de aer condiţionat, iar uşa era ascunsă în spatele unei oglinzi false. Toţi pereţii culoarelor interioare ale Eden-ului, vopsiţi în negru, fără nicio decoraţie, constituiau un

adevărat labirint. Privirea i se opri pe camera îndreptată asupra toaletelor. În timp ce o *go-go girl* se agita pe un podium în faţa pistei de dans, una din colegele sale era pe cale de a se regula cu un client într-un W.C.

Karim Nazarbaiev privi spectacolul câteva clipe, însă nu-i ardea de glume. Îşi consultă încă o dată marele său Seiko: unsprezece şi jumătate.

Ştefan şi gărzile sale ar fi trebuit să fie aici de mult. Cu stomacul stors de turbare, se ridică şi deschise vechea casă de bani aşezată în spatele biroului său. Una din etajere era complet ocupată cu paşapoartele „animatoarelor”, ceea ce le făcea deosebit de docile, cu atât mai mult cu cât ele nu vorbeau decât rusa… De pe altă etajeră, luă un Makarov automat, verificându-i încărcătorul şi punându-l la cingătoare.

Pentru şase sute de mii de dolari, merita să te deplasezi. La intrare, făcu semn şoferului care tocmai voia să joace la flipper, şi celor două gărzi de corp, ceceni şi ei.

— Luaţi seringa! ordonă el. Seringa era o Kalaş învăluită într-o pătură. Cei patru luară loc la bordul Mercedesului 560 a cărei placă de înmatriculare începea cu un V, ca toate automobilele întreprinderii, şi luară direcţia podului Margit. Karim Nazarbaiev nu ştia încă ce avea să descopere. Mânia îl sufoca, gândindu-se că acest porc de Ştefan era poate deja în Austria cu cele şase sute mii de dolari…

Traversară Dunărea şi o luară pe marile bulevarde pustii, cu excepţia câtorva maşini albastru şi alb ale poliţiei, purtând lateral inscripţia *Rendorseg*, cu litere enorme. Karim Nazarbaiev era un pachet de nervi când se angajară pe strada Lendvay. Nicio pisică. Sosit în dreptul numărului 20, ordonă şoferului să oprească, pe urmă se întoarse spre unul din cei doi ceceni.

— Hussain, du-te să vezi!

Gardianul desfăşură Kalaşnikovul şi se topi în întuneric, cu arma pe braţ. Karim Nazarbaiev aşteptă nerăbdător… Hussain reapăru foarte repede. În mâna stângă, ducea o valiză metalică pe care mafiotul kirkiz o

recunoscu imediat: cea pe care o încredinţase lui Ştefan cu câteva ore mai devreme!

Hussain deschise portiera din mers şi se prăbuşi alături de el.

— Sunt toţi morţi, anunţă el cu o voce denaturată. Ştefan şi ceilalţi doi.

— Morţi!

Karim Nazarbaiev nu-şi credea urechilor.

— Dar ce s-a întâmplat?

Hussain îşi frecă nervos mâinile groase una de alta.

— Salim şi Năjib au fost împuşcaţi. În cap. Pe Ştefan, l-au făcut să înghită pudra roşie. În sfârşit, destulă ca să-l sufoce.

Şoferul scoase o exclamaţie.

— Priviţi ce soseşte din spate!

Karim Nazarbaiev se întoarse şi remarcă o maşină care urca încet strada Lendvay. Când trecu pe sub un felinar, remarcă pe acoperiş cele două girofaruri ale unui vehicul de poliţie. Din cauza prezenţei numeroaselor ambasade din cartier, erau dese ronduri.

— Porneşte!

Şoferul nu s-a lăsat rugat de două ori. Karim Nazarbaiev deschise valiza metalică pusă pe genunchi şi observă sacii intacţi. Nu lipseau decât trei. Cu gâtlejul sugrumat, Karim văzu că maşina poliţiei tocmai se oprise, exact în faţa numărului 20! Nu mai era de întors acolo. Şoferul viră cu brutalitate în strada Dozsa György, mergând de-a lungul parcului Vărosliget, şi se întoarse.

— Unde mergem?

— Ia-o pe Andrâssy, mergem acasă, spuse mafiotul.

Se ghemui pe banchetă, încercând să-şi limpezească creierul, dar o voce din adânc îi şoptea că riscase prea mult.

— Adică?

— În plutoniul 240, sunt neutroni în libertate care pot provoca osiune spontană…

Un înger trecu şi dispăru, urmărit de o ciupercă atomică. Altfel pus plutoniul 240 putea exploda oricând… –

Pentru a obţine plutoniu militar, este comprimat şi încălzit, capitolului Ontinuă americanul. Pentru a elimina aproape total plutoniul 240.

rin separare izotopică sau prin centrifugare. Malko înveli la loc bila de plutoniu şi i-o întinse lui Alan Sperier.

— De ce această folie de aluminiu?

Alan Spencer, şeful biroului CIA de la Budapesta, luă de pe bi”. Pentru3 °priraZ6 e 9 radiat Hgam3 noperilU” rolul său o cutie rotundă în care se afla, pe un strat de vată, un bul –, a se însă’. t… găre învelit într-o folie de aluminiu de mărimea unei bile mici. despe scurt, era meiaiui loeai Aan-a0

fs – „hsrf. a t – j… Şi dacă mi-aţi oferi o cafea nante de a merge mai departe?

făcu hârtia, descoperind o sferă de metal gri, de culoarea plum-… 1

bului alţi” lânti, nf IUIM – alkor, pe Toacmais Oosise de la Viena pe şosea, la volanul unui automobil nlutonî? Îq *Zt-Tf*”. nPfrtrU * * ™* f chnat, înfruntând o furtună de zăpadă târzie şi nenumăratele

TruPtarasunt? – 14 Unt” aprOX, mativamioane care îngreunau circulaţia petrei sute cincizeci de kiloadica 4 grame. Puteţi să-l atingeţi, nu prezintă niciun risc… lk de fersfcehân” 6 * M „alde rontie” Hegyeshalom, îi făcuse o ciudată im

1 hejL9. – taHSzabadsag teasa Oexam, nezeresie faptul că se putea intra aşa de uşor într-o ţară cândva er-lMprt™Sfgandeşt, ca aceste câteva grame de J a sosirea-n» observa-eschimbarea.

a rei Sih-l h? – t „T?? Odată, ol mtl° Caldu” stmaticele Trabanturi aproape dispăruseră, înlocuite de Opeluri, e Alan Spencer? P?” °Ch” MW-uri, Volkswagen-uri Ultimele Trabanturi se vindeau la preţuri

— E cald Este normal caur (rePtam ni’re

— Pe deDlin afirmă şeful staţiei riA Ambuteiaje înfiorătoare înghiţeau cele cinci poduri principale rălrii h – i *a*… este Dunăre, separând Buda, la vest, cu colinele sale, de neteda

Jfiş5ZEJŞ2L & 9 cu – ph r. PE SP? lluesta, la est. Dar nici urmă de claxoane, vestigiu al ordinii comu-pmfesor PS6 manalUUN, ste-Doarlun9 iletramvaie 9 albene Pline alunecauarmoniosân

Malko încercă să zgârie plutoniul cu unghia, dar nu reuşi eratsfjT1™'3 haotice. „Socialismul gulaş" se estompa încet, mult mai durca Dlumbulşi Drobab-l d slasand în urma lui decât imobile negricioase, neîngrijite de o

— Deci cu aşa ceva se face o ta-hă atrimiră? matatedesecol locuinţeieftine leproase şi magazine goale. – le-u-iî-le. Suâpănin, modelul „Hi-*SIZT*" *3*".

roşima", uraniul 238 îmbogăţit era suficient. Însă atenţie! Sunt trei3*SSS* – cocoţat ce deal lâncă o varietăţi distincte de plutoniu. Plutoniu 238 pentru folosinţă civilă „s" *ufad-Lnâsecm* şi toate

239 care serveşte la fabricarea armelor nucleare şi plutoniul 240 Seââume *se st-S* care nu serveşte la nimic, deoarece este instabil. a

Statele Unite nu avuseseră timpul să redeschidă o ambasa mai potrivită statutului său de superputere. Drapelul americărcinat cu operaţiunea – având numele de cod" Danus – ar fi un flutura mereu la primul etaj al impunătoarei clădiri stil 1900. arecare Ishan Kambiz, un iranian deja implicat în numeroase acte piatră albă, care adăpostea birourile modestei cancelarii, în Pl; e terorism şi în transferuri de tehnologie nucleară în folosul Szabadsâg, la doi paşi de Parlament, în faţa obeliscului Armeanului.

Roşii Ruşii sunt atât de nebuni să se preteze la acest joc? se miră

Malko întâmpinase piedici serioase dorind să parcheze în pialko. Înţesată de maşinile staţionate. Americanul avu un gest resemnat.

Îşi termină cafeaua şi adresă un surâs încurajator interloi – Oficialii din CSI jură cu mâna pe inimă că astea sunt torului. Înciuni, că ei controlează stocurile şi producţia de plutoniu 239 la

— Presupun că n-aţi găsit plutoniul în corespondenţa duiligram şi că nimeni nu ar fi atât de iresponsabil pentru

a se lansa neavoastră? Care e problema care v-a făcut să mă smulgeţi dtitr-un asemenea trafic. Doar că…

Liezen?

— Doar că ce? insistă Malko.

— Am să vă explic, anunţă Alan Spencer.

— Fabricarea plutoniului 239 este repartizată între o duzină de Americanul îşi returnă cu generozitate din cafeaua infecnităţi implantate în diferite sectoare, din Lituania până în Siberia, înainte de a aprinde un Marlboro. Era primul său post în stiecând prin Ucraina. Oamenii de ştiinţă autorizaţi cu producţianătate şi continua să fie complet copleşit de gândul că va întajnt lăsaţi de capul lor după destrămarea Uniunii Sovietice, cu un şef de misiune experimentat al diviziei „Operaţiuni”. Avea clarii nedepăşind douăzeci de dolari pe lună. Or, pe piaţa oficială, curând obişnuinţa ordinatorului. n kilogram de plutoniu *civil* 238 valorează deja 545.000 de

— Încă cu cuvânt asupra plutoniului, începu el. Pentru o borroari… Vă imaginaţi cât poate valora un kilogram de plutoniu nucleară, puteţi utiliza fie uraniu îmbogăţit, fie plutoniu. Difereţi Mtar pentru o ţară ca Iranul, care dispune de un buget anual de este că ajung opt kilograme de plutoniu 239 pentru a atinge meouă miliarde de dolari pentru armament… critică, fără de care nu poate avea loc fisiunea. Producţia de – Care sunt mijloacele de control ale CSI? toniu este restrânsă la cinci ţări producătoare de arme nuclea – înainte, era teama. Tipul care s-ar fi amuzat cu aşa ceva, ar Statele Unite, Franţa, Marea Britanie, China şi, bineînţeles, Urfost împuşcat în cinci minute. Acum, cine spune că oamenii de nea Sovietică. iinţă nu se lasă tentaţi…

— Şi Israelul? întrebă Malko.

— Este mai mult ca verosimil, admise Malko.

Americanul îşi drese glasul. Se atingea un subiect hip fie ca diavolul să nu vă audă! suspină Spencer. Vă voi da sensibil. Cercurile informaţiilor erau încredinţate că plutoniul oua cifre care mă împiedică să dorm liniştit: Company estimează utilizat de Israel pentru proiectilele

sale nucleare fusese detur Cinci sute de tone cantitatea de plutoniu militar 239 stocat clandestin din stocurile americane. Ceea ce israelienii negau; tualmente pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Or, cum vă spuînverşunare. jam, începând cu opt kilograme, puteţi să vă confecţionaţi o

— Israelul nu are plutoniu, i-o reteza Alan Spencer. Şi lrakileatacarearputea devasta totul pe o rază de trei kilometri De reuşit cu eforturi nebuneşti să fabrice doar câteva grame. Pentru) Uneori Hiroşima. Experţii consideră că Iranul posedă deja tehno-reveni la problema noastră, acum câteva săptămâni Compania caresa. permită construirea de bombe nucleare cu e în primit informaţii din surse multiple, din care reieşea că urma sa! mnata cantitate de „combustibil”, ei ar putea avea în mai puţin înfiinţeze o filieră clandestină, plecând de la centre de producţie» unan capacitatea nucleară militară plutoniu militar din Uniunea Sovietică, cu destinaţia Iran. Omul în sfârşit, războiul rece avea ceva bun. Fanaticii religioşi erau

— Serviciile irakiene, siriene, libiene sau pakistaneze nu tra-infinit mai puţin periculoşi decât anchilozaţii politruci ai defunţ za direct, explică americanul. Ei utilizează „go-between”, Uniuni Sovietice. Cu ura lor faţă de Occident şi Israel, pe Put (terrnediari, care nu cunosc tertipul. Aceştia s-au repezit la „Red aştepta la orice. iercury” şi l-au cumpărat la preţul aurului... Serviciile poloneze au

— Să revenim la plutoniul dumneavoastră, zise Malko. Urcele care ne-au explicat mecanismul escrocheriei în care au l-aţi găsit? gtarnestecaţi mulţi foşti ofiţeri KGB, cândva în posturi în ţările de

— Ca toate birourile lui Company, eu am fost prevenit asupi aduc credibilitate afacerii, furnizând documente false, tipă-acestui Ishan Kambiz. Am transmis semnalul omologilor rttelU caractere chirilice... Şi făcând avere.

unguri de la NBH1 şi i-am vorbit rezidentului KGB-ului. Nimeni nu se plânge?

— Adevărat? făcu Malko uşor mirat. /an Spencer

corija cu răceală:

Alan Spencer avu un surâs liniştitor. Nimeni nu *s-a plâns*. Cel puţin, oficial. Doar că, acum câteva

— Dumneavoastră ştiţi că acum ne găsim în luna de miere, a fost descoperit cadavrul unui rus, membru al mafiei ucrai-cu seamă în ce priveşte un subiect ca acesta. Boris Elţîn a <era instalată la Budapesta, în curtea unei vile dintr-un cartier re-KGB-ului instrucţiuni să colaboreze cu noi pentru a se stopa Pldenţial din Pesta. Fusese asasinat într-o manieră particulară: l-au liferarea nucleară. El ţine să-şi întărească credibilitatea. Rezideruf Ocat făcându-l să înghită aproape jumătate de kilogram de „Red KGB, Serghei Ulanov, este un tip cumsecade, care tocmai a sqercury”. Cele două gărzi de corp ale sale – ceceni – au fost exe de la Moscova. Bea de stinge şi nu se gândeşte decât să faytate fără milă. Cu arme dotate cu amortizoare, aşa că nimeni nu dolari, dar nu e idiot şi ştie câte ceva. Nu trebuie uitat că des auzit nimic.

dintre colegii săi s-au aranjat spre a fi demobilizaţi aici şi penin – Ceea ce trebuia să se întâmple, remarcă Malko. se lansa în traficuri de toate genurile. Aşa că eu i-am vorbit – Aşa este, admise americanul. Dar mai este altceva. Eu nu plutoniu, dar el nu ştia nimic. Am făcut un raport liniştitor pen-aş fi făcut să veniţi de la Viena pentru o simplă răfuială de Langley, când s-a produs un incident neaşteptat. Aţi auzit vorbonturi. Intrigaţi de prezenţa lui „Red Mercury”, poliţiştii unguri au du-se de „Red Mercury”? ecut cadavrul sub contorul Geiger. Ei au descoperit într-unul din

— Niciodată, mărturisi Malko. uzunare o slabă sursă radioactivă: un eşantion de plutoniu 239.

— Vi se poate ierta. Este vorba de iodură de mercur. Un procel pe care vi l-am arătat. Nu ştim de ce asasinii l-au lăsat asupra foarte cunoscut care are diferite aplicaţii tehnice. Se foloseşteadavrului. Poate că nu ştiau de existenţa lui.

fabricarea detectoarelor de raze X sau ca adjuvant la Properge – Cum aţi aflat toate acestea?

solid ori la accelerarea îmbătrânirii diferitelor hârtii. Este o put – Colonelul Balatomi, de la ORFV, care se ocupă de mafiile roşiatică, destul de uşor de fabricat. jseşti, ştia că eu eram interesat de toate problemele referitoare la

— Ce legătură are cu plutoniul? lutoniu şi mi-a transmis acest eşantion fără a întocmi un proces

— Veţi vedea! Acum câteva luni, au fost văzuţi apărând cerbal… Inutil să vă spun că l-am alertat imediat pa Langley, căci peste tot în Europa membri ai mafiei sovietice care ofereau „Este pentru prima dată că se interceptează plutoniu 239 provenit Mercury” la un preţ de o sută de ori mai mare decât valoarea în Rusia. Atunci, m-am întrebat dacă n-am căzut cumva peste pretinzând că acest produs era indispensabil la fabricarea de beperaţiunea „Darius”. Şi asta justifică prezenţa dumneavoastră… be termonucleare. Toţi intermediarii lucrând pentru ţările ara Dacă Iranul intră în posesia mai multor kilograme de plutoniu s-au aruncat pe afacere ca muştele la miere. / 39, am fi la discreţia unui atac atomic surpriză contra Israelului

Malko se miră: au a unui atac terorist nuclear. Imaginaţi-vă o bombă explodând

— O epidemie de cretinism? >tr-un mare oraş european sau american.

Nemzeti Biztosâgi Hivatal (*Oficiul Naţional de Securitate*).

— ÎSSiâSSrî-Stesă ajungă la sursa acestei p, 5 – Triplul omor a avut loc nu departe de acolo, la foarte puţin întrebă el. Tip…”

Americanul scutură negativ din cap. – Nu-i o dovadă suficienta, observa Malko

— Ungurii sunt neputincioşi în acest domeniu, serviciile lor 5 – Aşteptaţi! Târfa a luat numărul maşinii. Era o placa austriacă, în plină reorganizare. În plus, poliţiştii lor au fost obişnuiţi timpm cerut o anchetă la Viena. Mercedesul a fost închiriat în dimi-ani şi ani să lucreze mână-n mână cu KGB-ul. Or, ofiţerii în poiata omorului, la sosirea a patru zboruri cotidiene ale lui Air

Fran Budapesta sprijină mafia sovietică şi sunt deseori cei care, de un bărbat cu paşaport cipriot, pe numele de Walid Sarkan. contactele cu „clienţii” potenţiali, state cu care URSS făcea cub acelaşi nume, a tras la *Hilton* pentru o noapte, plătind cash. afaceri de mult timp. Doar că ei lucrează acum pe cont propriu nina ciudăţenie, continuă americanul, e că n-a fost nimeni cu

— De ce Budapesta? est nume în niciuna din cursele Air France de la Paris. Le-am

— Suntem la trei sute de kilometri de Beregovo, oraşul d-ficat şi pe celelalte. Acum, compania are mai multe zboruri cu frontiera Ucrainei. Toată mafia de la Kiev s-a aruncat pe prăjiijarate mai mici.

ungară: prostituţie, arme, drog, rachete. Budapesta a fost ora închirierii poate fi o coincidenţă… deauna o placă turnantă a terorismului din Orientul Mijlociu şi De acord! însă omul a înapoiat maşina a doua zi, în acelaşi tot Orientul. Sigur, noile servicii colaborează cu noi, însă libie, aaeroportul din Viena. Or, eu am verificat prin staţia din Viena iranienii sau irakienii au păstrat reţele aici. Şi cum foştii lor „co, jjăteie pasagerilor care au părăsit Austria. Nu este niciun pondenţi s-au demobilizat pe loc… a „¿7 k

Tot vorbind, Alan Spencer se juca distrat cu cutia conţin 3 2>a’ J”. 4… t…”

plutoniul 239 „– Evident, asta îţi poate da de gândit, recunoscu Malko. Să fi

— Asasinii acestui rus au fost identificaţi? se interesă Malko ecat sub alt nume? Dumneavoastră aveţi semnalmentele lui?

— Nu, mărturisi americanul. Am doar un indiciu, ignorat – Da>delacocota. de la salariaţii de la *Hilton* şi de la cel care poliţia ungară, graţie unuia din cei mai buni *strângeri* ai noştri, Ta închiriat automobilul. Tip oriental, mic, rotofei, chel, faţă plăcută, Zala. A început ca ziarist, acolo a fost recrutat. Este un camphi foarte vii, mustaţă. Asta corespunde exact semnalmentelor pe de „full-contact”, ceea ce îi permite să frecventeze cercurile tutare le posedăm despre Ishan Kambiz.

vagabonzilor din cartier.

— Şi, desigur, despre alte câteva mii de orientali.

„Full-contact”-ul este în box ceea ce bomba atomică e – Desigur, admise americanul. Dacă nu era decât „Red Mer pentru praştie. Este metoda de a face piftie un adversar cu mâiijry –, nu m-aş agita, mai există însă şi eşantionul de plutoniu goalej,.39… Cât despre acest misterios călător, a apărut în Austria şi a

— În seara omorului, o prostituată unguroaica a avut o ayenirasit. Oca, cumarfjvenitäea, tă, fă

Xf «? X11KÂJ? L-ar/r? cath° h0 ul-hotel UIU!

— Nuavă ni-i un mijloc de verificare asupra acestui Kambiz? dus-o în maşina sa pentru un rasfa rapid.»…

— Banal, remarcă Malko, amintindu-şi de haitele de cocote c30” ’8818 und8 va Panalaurma’ rătăceau prin toate hotelurile Budapestei în timpurile comu: U8SCuralat americanul scoase un suspin.

mului. – Glumiţi! Are domicilii în Siria, la Teheran, la Londra, la Frank

— Absolut, recunoscu Alan Spencer, puţin dispreţuitor. Nuirt>în Elveţia, la Beirut, la Rio. Este practic de nelocalizat. Nici că după prestaţie, clientul a aruncat-o afară din maşină pe bule\°ssadul nu ştie unde se află.

dul Andrâssy, iar ea l-a văzut demarând în direcţia parcului Toate astea sunt foarte misterioase, recunoscu Malko. Dar rosliget. Încă acest Kambiz a omorât cu adevărat trei ruşi, de ce n-a luat

— Ei şi? J el acest eşantion de plutoniu?

Alerta, Plutoniu

Alerta, Plutoniu

— Habar n-am, admise Alan Spencer. Dar ceea ce mă îr-un restaurant din oraşul vechi, *MOrtM* & aşteaptă la ora jorează cel mai mult este că acest plutoniu e de origine sovieticii la „1353 din, und VaPu-ha = Ifa *ITJZ*

— De unde ştiţi? a a. timpurile se schimbaseră binişor…

— Nu mă întrebaţi! exclamă Alan Spencer. Nu mă pricep de – Credeţi că e suficient? amestece la aceste

trucuri tehnice, dar am trimis” acest eşantion, a JnaJ *STJSi-*Xs „ISÂS Or, fiecare uzina d. n urne care fabrică plutoniu are o „semnăt-a mult. n3C (3 3 3 CeNu P ţoateacestefii gradul sau de impurităţi. Comparând diferitele eşantioane ale d-asn Zăfoştii ofiţeri ai KGB care s-au instalat penelor din lumea occidentală şi din China, experţii au dedus crfă DTceenu e bine văkut de KGB-ul oficial. Din partea acesta venea d, n Uniunea Sovietică. De îndată ce vom a-j –, să vă lanseze la treabă, eşantioane de: acolo vom putea afla dacă provine de la Celiabi. fjgi, ucrul 1 Aeradecisasă. facă pe Malko să joace toate 65 sau de la Krasnoiarsk 45… Dacă era plutoniu de la noi, ar, H, °lAcesta zâmbi ironic putut spune din care reactor ieşise şi în ce an… *M%aşa* mafioţii dumneavoastră îşi dau seama că nu sunt un a-şeâu! biroului CIA trase concluzia: evârat cumpărător, conchise Malko, mă vor lichida fără avertis

— Trebuie aflat dacă Ishan Kambiz este amestecat în loviţiient’este derfect posibil recunoscu omul de la CIA. Aveţi dreptul ăsta. Eu aş prefera să fie libienii… j-aţi

— 3 Un înger agitând un enorm pachet de facturi traversă biroul.

— Libienn nu au capacitatea industrială, la ora actuală, dtra sfârşitul iernii şi, ca în fiecare an, castelul de la Liezen construi o bombă nucleară, făcută chiar şi cu ciocanul. Şi dacă „retindea tributul său în reparaţii. Elko Krisantem, fidelul majordom am şti că ei se dedau la acest joc, ar fi uşor să le dăm peste Malko, degeaba se străduise a trata cu toţi meşteşugarii şi gete. Pe când Iranul… Noi încercăm acum să-l localizăm pe lsh; urniZOrii cusălbăticia unui vătaf de galeră, trebuia totuşi ca ei să iar dumneavoastră, veţi încerca să ajungeţi la sursă din celă = je plătiţi. Ca să nu mai socotim şi capriciile cărnoasei Alexandra, capăt al pistei. atrasade Dyuterii precum ursul de miere.

— Adică? Malkoera ţintujţ de castelul strămoşilor săi printr-un lanţ aco

— Rusul care a fost omorât făcea parte dintr-o reţea de trperit de sângele duşmanilor săi şi care nu era în

pericol să se descânţi. Trebuie pătruns în ea. A primit ordine de la Langley în actacă. Dar la ce bun să trăiască în condiţii care nu l-ar amuza? sens. În urma unei şedinţe speciale a CSN-ului, preşedintel Merita mai degrabă, ca la fiecare partidă, să repună în joc ceea semnat un *findingm* acest scop. Este prioritatea absolută. ce-i aparţinea numai lui: viaţa. O eternă partidă de ruletă rusească

— Cum mă voi infiltra eu în aceste cercuri? întrebă Malpecare o va sfârşi într-o zi prin a pierde, în ciuda unei lungi partide Mafioţii ruşi nu strigă de pe acoperişuri că au plutoniu de vânzarcâştigătoare.

— Dându-vă drept un cumpărător, desigur, explică americar – Dragul meu Alan, zise el cu un suspin uşor plictisit. Ştiţi bine Dar asta presupune puţină pregătire. Eu am început deja tratat că eu nu pot spune nu, iar eu ştiu că dumneavoastră ştiţi. Atunci, cu omologul de la KGB, Serghei Ulanov. Asupra acestui subiect să lăsăm deoparte acest joc de-a şoarecele şi pisica. Cu ce colaborează de minune. Are ordine de la Moscova. Boris Eliâncepem?

vrea să arate că este serios, pentru ca apoi să fie stropit cu doi. Şeful biroului CIA avea un surâs aproape umil şi-şi aprinse o Vă va pune la curent asupra mafiei ruse locale. A început să nouă ţigară.

Informeze. Dumneavoastră aveţi întâlnire cu el pentru a deji „Eun-am intenţia să vă trimit la masacru, se apără el.

Dimpotrivă. Pentru a pătrunde în aceste cercuri, trebuie o „în aflat pentru cine lucra acest rus? lansă şeful bir faţă”, cineva în care noi să avem încredere şi care să posed? „Jand brusc această punere în gar a.

Interior relaţii strânse. Nu ştiu dacă va merge, dar este sing-ti Zaia înclină capul. oarecare Karim Na noastră şansă. *Joa*, unul din patroni, mafiei targluz-un

— Posedaţi această pasăre rară? jgv1 conduce o reţea de prostituate şi ne

— Da, se găseşte în camera alăturată. Este *strângerul* nos: aţ un Ocal de noapte, *Eden*. i 939 era comercializat Tibor Zala. El face afaceri, ca toţi ungurii,

noi îl finanţăm puţin. e Malk? îi sorbea vorbele P™u temaiadăuga cu el ne este foarte recunoscător. Cunoaşte toată lumea din buţ, ¡3. Dar nu avu timpul să se uuuie.

Pesta-Mai ales din aceste cercuri care ne interesează. casa dulce: «„01.10.5 fu nu-mi pot asuma

Malko îşi adusese pistoletul extraplat şi-şi zise că poate-i °C! Karim Nazarba. ev este prea periculos, tu nu y servi. isculăă vă prezint lui.

Alan Spencer se duse să deschidă uşa care dădea se salonul de aşteptare şi introduse vizitatorul.

Impresionant! Alături de el, Chris Jones ar avea aproape se unui plăpând mărunţel. La prima vedere, trebuia să depăşeaa suta de kilograme de muşchi. Această masă era mulată într-i tricou portocaliu, pe care atârnau două lanţuri grele din aur.

[arg bluzon maro, blugi şi basketi accentuau alura sa sportiv întinse o mână îngrijită spre Malko, descoperind enormul Rollex t la încheietura mâinii sale.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el într-o engleză corectă, cu 1 surâs de gravură de modă.

Cu părul negru tăiat scurt, mustaţa mică sub nasul mare coroiat, părea foarte „clean”.

— Domnul Spencer mi-a explicat problema, zise el, după ce’s aşează. Cred că vă pot ajuta, dar, în acest moment, este delicat.

— De ce? întrebă Malko.

— Din cauza omorului a trei oameni pe strada Lendvay; cecer sunt dezlănţuiţi, vor să se răzbune. Dacă presupun că dumnee voastră aveţi vreo legătură cu daravela de zilele trecute, atunci’s putea să vă ucidă.

— Sunteţi sigur? aruncă Alan Spencer.

Vocea americanului era aproape agresivă. Tibor Zala nu’s dădu bătut.

— Ei sunt convinşi că clienţii lor vor reveni la treabă, prin al; intermediari, explică el. Şi atunci vor putea să se răfuiască. A jurat să-i jupoaie de vii pe cei care ar cădea în mâinile lor.

va fi *el* acela care se va apropia de *dumneavoastră*.

Pe Tf va fi rândul *dumneavoastră* să jucaţi. rmfn lipsa unei „interfeţe” capabile de a-l prezenta pe Malko direct – «/: karim Nazarbaiev, sugestia părea bună.

g-x… JI Şi dacă mă prezentaţi chiar *dumneavoastră* sugera Malko jiâibor/aia.

Ungurul avu un surâs ironic. Noi suntem concurenţi. Ruşii încearcă să-i lichideze pe aficanţii unguri. El ştie bine că eu nu-i voi înapoia serviciul… Urmă o tăcere apăsătoare, ruptă brutal de Alan Spencer, c-Bine, admise Malko. Cum o putem contacta pe această cu greu îşi stăpânea o furie nelimitată. irqhiză?

— De ce spuneţi asta? aruncă el. Dumneavoastră v-aţi anqa’ – în fiecare zi spre ora cinci ia ceaiul în salonul *Gerbaud* însă ne ajutaţi. 3 jata Vorosmarty. Putem merge acolo s-o întâlnim ca din intam

— Eu am vrut doar să vă previn, răspunse calm Tibor Za>tare. Pe urmă, îi voi spune că v-aţi îndrăgostit de ea. Ca toate ruDacă Mr. Linge încearcă să se apropie de Nazarbaiev ca un cutoaicele, nu visează decât un singur lucru: să găsească un străin pârâtor potenţial, nu are nicio şansă. Am însă o idee.: are s-o instaleze în Vest. Vă voi prezenta ca pe un bogat om de

Alan Spencer lansă sec: ifaceri. Şmecheria ar trebui să meargă.

— O.K., vă ascultăm. Îşi privi ceasul.

Ungurul schiţă un zâmbet timid ce contrasta cu mina. „Voifiobli9 atsăva Părăsesc-Neîntalnimla Patru Şi iumatate îngrijorată. n piaţa Vorosmarty, în faţa magazinului de discuri, apoi vom

— Acolo trebuie mers în vârful picioarelor. Eu o cunosc pe mnerge împreună.

tresa oficială a acestui Karim Nazarbaiev o kirghiză ca el Ţine M strânseră mâinile. Malko constată că tradiţia saloanelor de mine pentru că-i procur îmbrăcăminte occidentală nu prea sculai era mereu vie la Budapesta. Unguroaicele îşi petreceau viaţa pă. Ca toate emigrantele, este nesăţioasă să câştige bani Prin e ndopându-se în patiserii. *Gerbaud* era cel mai vechi local din oraş.

prietenul nostru va putea să se apropie de Nazarbaiev. De îndată ce ungurul dispăru, Alan Spencer anunţa convm

— Credeţi cu adevărat că este o metodă bună? se miră Malkăător: – X. u, Dacă acest Nazarbaiev îşi dă seama că mă interesează metree „Cea mai bună 9 arantiea dumneavoastră este ca Tibor Zala lui, risc să nu mă mai aibă la inimă… Nu există oare un alt miilea riscaviata împreună cu dumneavoastră. Dacă aţi fi descoperit, de a-l aborda? al ar fi primul care ar încasa-o. Deci, nu vă va trăda.

Tibor Zala scutură din cap. – Este o fericire, ironiza Malko. Uraţi-mi totuşi noroc. Am

— Eu nu văd alte posibilităţi. În mod direct, este imposibil nevoie-Apropo, cu ce seamănă un cecen? are încredere în nimeni. Are un univers foarte închis. Dacă vă ve *7* Cu un Vetidarmaiuratifăcuarrericanul. duce să-l căutaţi pentru a-i cere să vă procure chiar „Re îşi privi ceasul.

Mercury”, vă va lua drept provocator. Pe când, dacă-i vorbiţi rre – Aveţ exacttim Pul Pentru3-lântalnipetovarasulăer9 hei tresei sale, spunându-i că sunteţi interesat de cumpărareulanov vavoiarăta cum să găsiţi *Margitkert*. anumitor materiale, el ar putea fi tentat să vândă „Red Mercury”.! I

— Ne un local de târfe, *Black and White*. Localnicii s-au zbârlit. Tia zi Ştefan venea să tragă rafale de Kalaşnikov în uşă, Cravata rezidentului KGB era atât de verde, încât părea fosP t înaintea deschiderii… Ungurii nu sunt obişnuiţi cu aceste rescentă! Cum în micul restaurant cu salonul lunguleţ şi îngiăxa. tje Sunt blânzi în comparaţie cu ăştia, majoritatea meselor erau goale, Malko nu avu nicio dificultate’s şi poliţia ungară?

repereze. Serghei Ulanov avea un obraz plăcut, de slav, comp Rusul aşteptă până ce chelnerul îi servi cu *foie-gras*-ul fript.

rotund, cam plinuţ, cu ochi surâzători foarte albaştri şi păr blor Este traumatizată, explică el. Noi am stat prea mult timp la ei.

deschis. O sticlă de Johnnie Walker, aproape goală, se afla în f-eurăsc, dar încă se tem de noi.

lui. *Homo sovieticus* descoperea repede civilizaţia. Îi întinse mă: – Atunci, ce ştiţi despre acest Ştefan?

lui Malko de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

— Lucra pentru un oarecare Karim Nazarbaiev, un kirghiz, mare

— *Zdrasvâite*! Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Sunt secătură, un adevărat *valiutnitf*; ar face orice pentru dolari. Este oaia neagră a *Primului Directorat*. Ce mai face frumoa Oroprietarul Eden-ului, cea mai mare discotecă a oraşului, unde dumneavoastră logodnică Alexandra? pune la lucru vreo treizeci de fete pe care le-a adus cu el din

Evident, KGB-ul avea fişiere bune. Kirghistan. Cred că „Red Mercury" este chiar el.

— Bine, replică Malko, cu o mică înţepătură în inimă. Toate astea erau în concordanţă cu informaţiile *stnngerului* de Fusese din nou nevoit s-o lase pe contesa Alexandra în mia CIA.

mie play-boylor cu intenţii ciudate. Vai, fidelul Krisantem nu put – Ce vă face să credeţi asta? întrebă Malko.

totuşi să se aşeze între coapsele ei. Rusul se aplecă spre Mal – A escrocat deja libieni cu aşa ceva acum câteva luni. Are şi-i zise pe un ton confidenţialun consilier tehnic sovietic şi sovieticii sunt aceia – oameni de la

— Am comandat icre negre. Aici, nu e prea scump. Pentru ducate *Commitee* – care au pus la cale escrocheria cu „Red Mer-neavoastră! adăugă el. cury".

Înainte de a se ia în partea cea mî?*!" r-ffă &" 5E*E*M* de a ce" «„a ca un

— Ştiu ca dumneavoastră anchetaţi triplul omor din strat. ona Darent qlumef

Lendvay, spuse el. Am putut să adun câteva informaţii. Cei e JUuestaedemnă de dumneavoastră. Alan Spencer ar fi putut ceceni lichidaţi nu prezintă importanţă, sunt mercenari. Sunt untrataaceastă problemă cu ungurii.

douăzeci care se târâie prin Budapesta şi se vând celui care ofe Era clar, rezidentul KGB nu înţelegea de ce un şef de misiune mai mult. Au fost omorâţi ca să nu rămână martori. Însă al treikde anvergura lui Malko venea să-şi piardă timpul pentru o jalnică este diferit. Am putut să aflu numele lui: Ştefan Şevcenko, ucr; poveste cu mici traficanţi. Alan Spencer a evitat să-i pomenească nean, mic golan din Kiev. A sosit aici pe urmele unei întregi maceva de plutoniul 239. KGB şi CIA erau acum amici, însă era prekirghize şi ucrainene. Indivizi periculoşi. Sunt pe cale de a preliferabil să-ţi păstrezi micile secrete. Malko încercă să dezarmeze controlul prostituţiei din Budapesta şi al tuturor localurilor e curiozitatea rusului.

striptease şi live-show.

— Este adevărat, admise el, nu e o afacere pasionantă, însă

— Şi golanii locali nu se apără? întrebă Malko. oamenii de la Langley se întreabă dacă acest mafiot kirghiz n-ar Ofiţerul KGB curăţă cu grijă bolul de icre negre înainte de Putea avea acces la material mai sensibil. Asta doresc eu să răspunde: clarific.

— N-au putere. Nu de multă vreme, mafioţii ruşi au vrut să pur

Mafiot.

Ofiţerul KGB ridica din umeri. runoscu pe loc vocea gravă, puţin spartă, a interlocutorului

— Lui puţin îi pasă, câştigă destui bani cu fetele, racketi „nea i se ridică brusc micile traficuri. Este un *nietkultumf*, nu e destul de evoluat pe literiq ieri!

altceva. Şi nici nu are contactele necesare pentru *nastak* prjmit relatarea ta, spuse Mehdi Shimran. Nu înţeleg ce biznis2 – putut întâmpla. Totul era aranjat.

Nici eu nu înţeleg, admise Ishan Kambiz. Nervos. Chiar dacă Mehdi Shimran nu suna de la Teheran, sta conversaţie risca să fie interceptată de „Marile Urechi" de Serghei Ulanov îşi privi ceasul şi mai înghiţi o ultimă duşcă-NSA americană, aşa că avea tot interesul să nu vorbească prea Johnnie Walker. Era limpede că ar fi dorit

să ia cu el o sticlă, t jnorice caz, raportul pe care-l trimisese la Teheran explica în

— Acuma trebuie să plec. Vă las numărul meu direct. Dacă; nănunţime ceea ce se întâmplase. Se lăsă o tăcere la capătul chemaţi, nu vă lăsaţi numele. uy; Mehdi Shiran era şi el perplex.

Malko plăti o avere în forinţi şi se pregăti pentru următoarea Trezită de telefon şi crezând că face bine, tânăra braziliană se întâlnire. Cum poate o mică lichea precum Karim Nazarbaiev toarse şi luă în gură sexul chircit al lui Ishan, cu gândul de a-i face rost de plutoniu 239? daviaţă. Acesta o îndepărtă brusc, făcându-i semn să se ducă baje ceea ce ea făcu, rostogolindu-şi şoldurile într-o manieră implit de provocatoare. Chiar dacă nu era decât o şansă la un jlion ca ea să sesizeze sensul conversaţiei sale în farsi, nu-şi Un soare arzător încălzea geamul apartamentului lui Ishatea asuma riscul să vorbească de faţă cu ea. Kambiz dominând Golful Ipanema, de la înălţimea celor optspi – Am vorbit cu corespondentul meu, anunţă Mehdi Shimran, zece etaje ale clădirii. Un apartament complet alb, cu câteva mei el nu înţelege.

bile vechi, livrat la cheie de celebrul decorator Claude Dalie Ishi Ishan Kambiz era cât pe ce să spună că ruşii erau campioni la Kambiz urmaşe exemplul multor bogătaşi din Rio, de asemeniinciuni, dar nu voia să pronunţe cuvântul „rus”. Se mulţumi doar clienţi ai decoratorului parizian. i scape:

Iranianul deschise ochii, întinse mâna şi alintă maşinal crui – Trebuie totuşi să existe o explicaţie, cu frumoase fese, de o tărie incredibilă a Lindei tânăra creatu „Mi” a PromissO descopere, afirma Mehdi Shimran. De îndată care dormea pe burtă alături de el. Şaisprezece ani importată tsitualiavaficoa Ptadinnou-teva Prevenipecanalulobisnuit-la Angra dos Reis, la două sute de kilometri sud de Rio, garant” O să mă găseşti câteva zile, trebuie să mă operez, seronegativă. Cu delicateţe, trecu un deget între fesele de culo „E9 rav?…

rea cafelei cu lapte şi, din somnul său, fata îşi

desfăcu cu supuşi „Nu nu’ dar trebuies” ° facacura Dec1 f meredinţezaceasta ale coapsele. Reflex condiţionat de poamă tropicală. acere.

Ishan Kambiz îşi continuă explorarea, când unul din cele pali „P°!”. contapemin?: afirmalsnan Kambiz telefoane ale sale începu să sune. Cei albastru. Foarte putir, mfhdisbimranmehjsetelefonul După câteva clipe de medipersoane aveau acel tip de număr. Ridică imediat de 8 hankambiz88 duse”? bafpe” tru, mtent nu ™ ™ea

— Ishan? «» «— «micdefacutijndaera apucata peste lavabou, urmând să-şi

ele dinţii. Iranianul nu avu nevoie să se frece prea mult de ea întru a deveni tare ca lemnul.

Incult. 2 Adevăratul business.

Da.

Se cufundă în sexul ei, umplând-o pe de-a întregul. Fără ca Onul de ceai *Gerbaud* părea ieşit direct din secolul XIX, cu lase periuţa de dinţi, Unda începu să se balanseze regulat din fanele sale înalte, cu mulurele sale rococo, cu zidurile aco-înapoi, ca un metronom. Ishan Kambiz profită câteva clipe?” °

cu tapiserii şi cu chelneriţele cu bonete albe. O grămadă de ceasta hulă, apoi se retrase cu încetineală, se ridică puţin ţ”. alome se înghesuiau înaintea tejghelelor primei săli. ferocitate, folosind toată greutatea sa, se plantă în fesele etoate mesele erau ocupate, Malko şi Tibor Zala luaseră şaisprezece ani, era prima sa experienţă de acest gen, Jna două sală, unde serviră ceai cu un *doboş*, prăjitura tradi-scoase un urlet dement. Strigătul era atât de delicios, că i-ar na] ă a casei. Erau oameni de toate categoriile: bărbaţi singuri explodă instantaneu, abia putând să se mişte între pereţii. şi jurnalul, fete tinere şi frumoase, ciorchine de casieriţe cu strâmţi. Contactul cu fesele nemaipomenit de tari îl înneblârij mirosind a naftalină. Nepăsătoare, deplasându-se cu micii Privi în oglindă ochii plini de lacrimi ai Lindei şi se retrase de-o: pantofi de ciclist, chelneriţele făceau naveta între bufet şi mese. intrând imediat sub duş. Chiar şi această senzaţie

delicioas –, şi în cele mai negre timpuri ale restricţiilor comuniste, şterse iritarea călătoriei sale ratate. deauna au fost delicatese la *Gerbaud*.

Tibor Zala înghiţi puţin *doboş* şi spuse calm:

— Domnul Spencer este foarte amabil, dar e imprudent.

— De ce?

Pavel Saharov abia se atinsese de dejun. Pofta de mâne Mafia rusă e foarte bine organizată, are ramificaţii peste tot. trecuse. Incapabil de a se concentra asupra conversaţiei invit, întâi la KGB, care le furnizează informaţii preţioase asupra să-i – oameni de afaceri greci – se tot gândea la telefonujuror celor care-i contactează. După aceea, la poliţia ungară, primise, informându-l asupra gravului eveniment neplăcut pe Vorbiţi-mi despre această kirghiză, ceru Malko. Cine este? nu reuşea să şi-l explice. Orice ar fi, trebuia să clarifice lucrut Tibor îi aruncă pe furiş o privire.

Încă repede. Pentru el, era o problemă de supravieţuire. Se. Se numeşte Zakra, este o fată superbă. E vedeta unei şcoli într-o cursă mortală contra cronometru. Operaţia pe care o pu manechine din ţara ei.

pe picioare trebuia să se desfăşoare foarte rapid, dacă nu, ti Ce puteau să facă kirghizii cu manechinele?… Hotărât lucru, ar fi putut să transpire şi israelienii sau americanii, fără a mai; ta Uniune Sovietică rezerva multe surprize.

de irakieni, ar fi făcut totul spre a-l elimina fizic. – Există parade de modă în Kirghistan? întrebă Malko.

Călătoria ratată a lui Ishan Kambiz era o catastrofă. Îşi e Ungurul râse ironic, vocea şi se adresă cu un surâs de circumstanţă: – Era un mic şiretlic al mafiei pentru a recruta fete frumoase.

— Am primit ştiri proaste. Sunt obligat să mă întorc la Moş urmă, le-au propus să vină să lucreze în Vest, să facă pe coco pentru o afacere urgentă. Până la sfârşitul acestei după-ana pentru dolari. Ele au acceptat, şi acum debarcă toate aici. trebuie să încheiem totul aici. sesc ca

turiste, apoi se instalează. Investind un milion de forinţi în calitate de vicepreşedinte al societăţii Isotop, strâmtru a crea o societate, se poate obţine un permis de sejur pen-lumea în căutare de contracte. toţi participanţii. Ceea ce ruşii au făcut.

În timp ce ieşea din sala de mese de la *Grande Bretagn* – Această Zakra îşi înşală amantul? luă deoparte şoferul. Tibor Zala îl corectă cu un surâs.

— Plecăm astă-seară. Vom traversa Iugoslavia, indiferei – Este o kirghiză! Are un comportament foarte independent, probleme. Trebuie să fiu mâine la Budapesta. că vede un avantaj, nu cere permisiunea. Înălţă capul şi zise cu

ea joasă: Iat-o, împreună cu garda sa de corp.

Arama părului i se vedea ca un girofar în ceaţă. Cu toate cururile lor se desenau pana la cel mă. micdetaliu. În Kirgh’s tea, era lume multă acolo. Trebuie spus că kirghiza Zakr, sutienele erau probabil excepţională neneroasa şi pantalonul părea lipit, pictat parca direct pe ea. Iar

Un metru optzeci aproximativ, având pe creştetul capulu Sulec, ° taliecadeviesP6 strânsacu, un cordonlatdmP ele3 straniu coc închis într-o plasă mică din fire de aur. Corpul înui catarama reprezenta o panteră în elanascuns de o mantie îmblănită cu astrahan negru care-i cădea t Dacă ar fi ieşit în strada ara mantie Zakra ar fi provocat o la glezne coală o adevărată eroina de benzi desenate. Îşi încrucişa

Se întoarse şi Malko descoperi un obraz de o frumuseţe soarele, iar şoldurile sale păreau şi mai frumos rr» late în tică: ochi imenşi întunecaţi, migdalaţi, având deasupra sprâr-e ţară din lume, Zakra ar fi fost aleasa regina frumuseţLChel-dese şi bine desenate, cu pometi proeminenţi de slav şi, mai % se apropie ş, tañara trghizajprezenta amănunţit co-o gură foarte roşie, groasă şi lată, din care simţeai dorinţa să r-nda, arborând o expresie până de senzualitate gurmanda, ca dintr-un fruct copt * 11 Această fata era o capcană diabolica. Numai de-ar atinge-o un

Aproape lipit de ea era un fel de om al zăpezilor, un ™ ™ *To-una* plină de prăjituri, iar Zakra atât de lat pe cât era de mart cu craniul ras, un bluzon.ro: Chem p ip

nailon, ascunzând nişte pectoral, de taur. fcecenul se instalase mai departe, cu mantia pe genunchi, npor ¿aia naica oraşui şi-l agita, hructul roşu din mijlocul – r une¡modestecafee… Cândişitermină prăjiturile, aruncă Zakrei păru a se dilata şi ea se repezi spre masa lor, ca o leol1”, ¡ Mak00 privire tulburătoare, profundă, în căutarea prăzii, îmbrâncându-le fără menajamente pe niuplefaceţi dumneavoastră la Budapesta? batramei. Ajunsă în dreptul lor, îl sărută pe ungur cu un surâs Afaceri răspunse el cu un surâs dezarmant. Dar nu vin de vastator şi privirea îi căzu în sfârşit asupra lui Malko, pe care 1 rtedoar de a Viena i-l prezentă de îndată, doar cu prenumele. PUN¡nteresprofundtrecuprinochiieinegrişi continuă în ger în loc să-i strângă mâna, ea îl sărută, atingându-l uşor cu ţină ginile buzelor. Ochii ei erau absolut nemaipomeniţi, lacuri negi sunteţi german sau austriac? pupilele atât de dilatate, încât Malko se gândi că se droga. Erarându ui Malko să fie surprins.

— *Zdrasvâite*, zise ea cu o voce gravă, cu intonaţii metalice yndeaţi învăţat germana? să mă aşez lângă voi? Mama mea era nemţoaică de pe Volga, spuse ea simplu.

Înainte de a primi răspunsul, descheie capsa care-i închis Stalin, a fost deportată şi forţată să se mărite cu un kirghiz. mantia şi, cu o uşoară mişcare din umeri, o lăsă să cadă peârnu şi-a uitat limba şi m-a învăţat şi pe mine. Îndată, body-guard-ul o apucă şi o aşează pliată pe genunchii’s Vorbea cu un ciudat accent, amestecând şi câteva cuvinte Malko avu impresia că a fost conectat deodată la o linie de îrăeşti în conversaţia sa. Ignorându-l pe Tibor, îl fixa pe Malko cu tensiune. Ceea ce descoperea era şi mai extraordinar decât juranţă şi cu un fel de interes animalic, părând fascinată de ochii admirabilă a kirghizei. Purta o îmbrăcăminte care, pe altă ferri mângâietori, dar el nu-i putea suporta privirea. Avea impresia ar fi fost culmea modestiei: o bluză din mătase galbenă cu mai

sfârcurile îi creşteau şi mai mult sub mătasea galbenă. Chiar şi lungi şi cu un guler ofiţer, un pantalon subţire în imitaţie de pan bustul foarte drept, pieptul îi părea artificial... ce dispărea în nişte cizmuliţe scurte, negre. Malko trebui să facă un efort supraomenesc pentru a anunţa.

Numai mătasea galbenă era întinsă de nişte sâni care pă apă ce-şi privise insistent ceasul: împinşi înainte, atât erau de mari, tari şi cu sfârcurile proemine – Trebuie să plec la lucru. Sper să vă revăd.

Ea surâse fără să-i răspundă. Tibor se ridică şi el grăbit.

— Vă voi da hârtiile în maşină.

Schimbară câteva vorbe afară şi ungurul îl asigură:

— Voi transmite „mesajul" dumneavoastră.

Chiar şi fără CIA, Malko şi-ar fi omorât chiar şi părinţii pe o revedea.

* * *

— Mâine la ora cinci, la barul *Gellert*.

Malko avu deodată senzaţia unui gol în stomac. Aştepta o ploaie mărunta şi tenace îneca Budapesta, îngreunând şi mai camera sa de la *Hilton* timp de o oră apelul lui Tibor Zala. jt circulaţia. Maşinile se tirau pe superbul pod metalic

— Ce v-a spus? întrebă el abadsâg, exact peste drum de *Gellert*. Malko găsise uşor un loc Ungurul râse trotuar, în faţa vechiului hotel, vestigiu maiestuos al secolului

— Mai curând eu am fost cel care i-am spus că sunteţi rpsburgilor, cu termele sale pe faţada de nord. Pătrunse în hol şi după ea! *1* impresia ca intra în castelul de la Marienbad1. Acelaşi farmec

— N a fost şocată? – oco aceeaşi ambianţă ruptă de exterior. Reperă de îndată

— Deloc, dar va trebui să fiţi atent. Karim Nazarbaiev estM la dreapta intrării. Minuscul: de mărimea unei cuşete dintr-un gelos decât aş fi crezut eu. Cecenul o escortează, îi prezirflon de dormit Două mese rotunde, o bancheta în fund; în faţa poarte complete rului?, ciauncu „p a

deuntelevizor suspendat în

— Cum va Droceda ea în acest caz? l, on-Malkoseinstalăsitrebuisacearadetreiori Ovodcă

— Îl va face să-i piardă urma, zise Zala râzând batjocclinâecabaiatulsăsesmulgădincontem Plarea „nul meci de După câte mi-a spus ea, ar vrea să părăsească de tot mari? a… douăzeci Njdurmă QeZaRra sind pe cineva din Vest care ar vrea să se căsătorească cu ea ad Quavodcă – atunci când msfâjt a egM

— În acest caz, obiecta Malko, nu va îndrăzni să –, vorba înmantiasânsaamt, de asta niciodată despre mine lui Karim Nazarbaiev. Ma întreb ţ-„cascadeumerjcaun-norde aceasta întâlnire îmi va aduce vreun folos. Sanuramanemajci Tisea întreacăty Makof Msa

— Să sperăm, zise scurt ungurul. Dar este singurul mijloc intra în cercul de intimi al lui Karim Nazarbaiev. Dacă-l atac; şi sereîntâlniră în holul sobru rect, vă veţi lovi de un zid. Să fiţi totuşi prudent. Se pare că Undeemasina dumneavoastră? întrebă ea.

spus cecenului să-i aducă testiculele tuturor celor pe carejnfaţape dreapta, un Mercedes 190 albastru.

vedea dându-i târcoale Zakrei. Plecaţi înainte, vin pe urmă.

Femeia traversă pieziş holul, trecând pe la salonul de ceai ca nu iasă împreună cu Malko. Lucrurile păreau mai complicate: ăt se prevăzuse.

Zakra descinse repede, îndată după el, şi se trânti pe scaun.

numele nemţesc al localităţii cehe marianske lâzne.

— Demaraţi! Luaţi-o la dreapta spre Citadelă, prin strada nedata aceasta, Malko se opri la sfârcul unui sân. O sărută Bela! *vţ*\lacom, sărut care-l ţintui de scaun. El crezu că Zakra îl va fi în timp ce el accelera, îşi descheie mantia şi o dădu la o p-e-°” uşi cu limba sa. De data asta, purta un pulover negru din lână fină care punţinala rândui, se hotărî şi el să profite de farmecele ei, explorân-evidnţă un piept ce-i păru lui Malko şi mai extraordinar ca în 5, cu vârful

degetelor. La fiecare loc sensibil, femeia era cuprinsă Pantalonii erau şi ei negri şi supermulaţi. Dădea impresia *e*? – °Obruscă tresărire, care aproape o îndepărta de el. Sărutul lor, cufundase într-o baie de parfum. În timp ce înaintau spre v o ventuză, se prelungea. Când îşi strecură o mână între coap-Muntelui Gellert, ea se întoarse şi privi în urmă de mai multe orl3 eei, Zakra scoase un geamăt sălbatic şi picioarele sale se des

— Ce se întâmplă? întrebă Malko. făcură atât de violent, încât lovi portiera din dreapta şi maneta îi adresă un surâs feroce. schimbătorului de viteze la stânga. Malko reveni la atac şi, de data

— Am spus că mă duc la terme. Pe urmă, am trecut prin asta-i ea îi îndepărtă mâna cu un mârâit de animal rănit.

norul hotelului. Însă Grosny este ca un câine de vânătoare iartă-mă, făcu ea imediat, sunt prea excitată. Mi-era tare adulmecă peste tot. poftă de tine. Dar aşa, doar puţin, nu pot.

— Cine-i Grosny? rfa gâfâia, sânii i se ridicau foarte repede şi avea o privire de

— Cel care era cu mine, ieri. nebună.

— Văd, făcu Malko. Geamurile erau aburite şi Malko nu vedea nimic afară. O

Urcară până la Citadelă, construită cândva de austrieci pesingură idee îi galopa în cap: să facă dragoste cu această femelă a controla Budapesta. Vederea era nemaipomenită. Lumcare se agita în braţele sale. El îşi reluă masajul, împotriva rugă-Budei şi ale Pestei separate de cursul sumbru al Dunării. minţii ei. Cu capul dat pe spate, cu degetele înfipte în scaun, ea Zakra, vizibil puţin sensibilă la poezia locurilor, îi arătă lui Isălta cu mormăituri răguşite, decolând de fiecare dată încât capul ko un parching liber al cărui parapet domina un perete verticaei lovea plafonul maşinii!

peste o sută de metri. Un adevărat rodeo. Dar ea nu mai căuta să îndepărteze dege

— Aici e bine. tee lui Malko care-i apăsau diabolic

punctul cel mai sensibil. El opri motorul şi nu se mai auzi decât zgomotul ploii pe i – Ah!

muri. Dată fiind vremea, nu riscau să fie văzuţi de prea mulţi… Un răcnet de fiară. Ea îşi muşca mâna, iar el îi putea distinge Zakra părea mai destinsă. Cu un surâs care-i mărea şi muşchii maxilarului crispaţi. El acceleră mişcarea rotită şi, mult gura, ea întrebă pe o voce potolită: deodată, ea se porni să facă salturi mari, dezordonate. În ciuda

— L-aţi spus lui Tibor că vă este dor să mă vedeţi. De ce? mâinii pe care şi-o muşca, un strigăt violent, animalic, ţâşni din Imposibil să poţi citi ceva în pupilele ei de un negru strălut gâtul ei. Coapsele ei se strânseră ca o menghină şi ea rămase

Mirosul parfumului era aproape, apăsător şi spectacolul pief gâfâind, mută şi satisfăcută.

ridicând cu regularitate puloverul îl hipnotiza pe Malko. CIA el Malko ar fi sodomizat şi o capră, atât era de excitat. Dar Zakra, distanţă de miliarde de ani-lumină. El puse o mână foarte sus cu privirea înecată, îşi savura orgasmul, fără a-i mai păsa de el. coapsa subţire, şi spuse simplu: Jignit, el nu mai avu dorinţa să o mângâie, iar ea îşi întoarse

— Ghiciţi. capul cu un surâs complice.

Ea nu răspunse. Prinzând curaj, el părăsi coapsa şi-i ai7 N-ar fi trebuit! Acum, nu mai sunt bună de nimic, uşor sânii. Din nou dinţii albi apărură în mijlocul fructului roşu’s îşi scutură încet capul, dosul mâinii, ca pentru a se distra, ea mângâie rapid partea de – Nu, nu de data aceasta, nu mai am timp. a coapselor lui Malko. Feţele lor erau foarte aproape una de al! Malko îşi înăbuşi furia. Zakra se comportă ca un bărbat egoist.

Cu pântecele liniştit, îl vedea pe Malko cu alţi ochi, fără a voi, pre) saharov îi mulţumi cu un surâs glacial, apoi apăsă clan-remarce erecţia sa tenace. i împinse uşa. Canatul descoperi o cameră mică cu pereţii ţa Şneriţi de fotografiile fetelor în ţinută lejeră. În faţa celor trei, un al°u încărcat, unde un bărbat în cămaşă, cu mânecile

suflecate b, rOsocoteli. În spatele său, o veche şi enormă casă de bani, Mercedesul prăfuit se opri pe strada Ostrom, chiar în fa ale*] el a zgomotul uşii, Karim Nazarbaiev înălţă capul. Preţ de tden-ului. Pavel Saharov coborî şi se întinse. Aproape două fcefn” cţiune de secundă, ochii săi plutiră în orbite, apoi se opriră, de kilometri de drum de la Atena, iar în Iugoslavia au scăpat t0 fixaţi cu ace de gămălie invizibile. Încă vreo câteva fracţiuni prin urechile acului de o ambuscadă. Însă dacă trupul îi era obospapcundă şi un fals surâs călduros se lipi de faţa mafiotului creierul, în schimb, îl avea limpede... Şoferul său rămase la voladelt iar el se îndreptă spre poarta Ecten-ului, escortat de cele doi kirg. Pavel!

gărzi de corp, foşti luptători la Circul Mare din Moscova, mă-sii – pară nume, i-o reteză rusul cu un surâs de aisberg, puternici, deplasându-se silenţios pe cizmele lor moi. Ordinul categoric pornise ca o lovitură de bici. Saharov aducea

Unul din ei bătu la uşă mai multe minute până ce apăru i. pZ; subil a ofiţer SSun cap de şarpe rece, fruntea dezgolită, ochii portar galonat cu o tunică descheiată. Ţ? tri foarte spălăciţi, bustul drept. Deloc liniştitor.

— Vedeţi bine că este închis! se răsti el arţăgos. Se deschide *ar\m* Nazarbaiev ocoli biroul şi strânse mâna fără să-i pese ora zececejdol bărbaţi care se sprijiniseră de canatul uşii.

Una din cele două gărzi avea deja piciorul în uşă şi îl împins; Aşază-te, îl sfătui Pavel Saharov, nu rămân mult timp. nu cu violenţă, dar cu suficientă forţă, încât portarul se lovi de uni Treceam din întâmplare prin Budapesta, am vrut să te salut şi să din cele două jocuri video de la intrare. Pavel Saharov închise us afluveşti despre afacerile noastre.

În urma lor. Ochii săi de un albastru deschis, fără expresie, Mafiotul kirghiz se reinstalase la biroul său şi Pavel Saharov se ţintuiră pe portar. – famjjarpe margine, jucându-se cu o scrumieră.

— Karim e aici? întrebă el. Ţotu a decurs bine pentru

mica noastră afacere? întrebă el Mărul lui Adam al bărbatului urcă şi coborî repede. pe unt On liniştit.

— Cred că da. Privirea lui Karim Nazarbaiev pluti o fracţiune de secundă, apoi

— Du-ne la el. colţurile gurii i se lăsară în jos. Era momentul dificil. Degeaba se Trebuie să vă anunţ. pregătise el, cuvintele nu-i veneau.

Pavel Saharov făcu un semn cu capul. Una din cele două găr; Nu, mărturisi el jalnic. Aşteptam să te înapoiezi din călătorie înainta, îl luă pe portar de gât şi îl ridică de pe sol. pentru a-ţi spune. A fost o problemă.

— Nu merită să-l deranjezi, spuse el cu o voce dulce. O să care?

facem o surpriză. Vocea lui Pavel Saharov era tăioasă ca un brici.

Portarul luă repede o decizie: simţi că cei trei erau şi mai pen Nu ştiu exact, răspunse Karim Nazarbaiev. Precum fusese culoşi decât patronul. De îndată ce picioarele sale atinseră din noi prevăzut, l-am trimis pe unul din oamenii mei – cel mai sigur – să-i solul, îşi aranja haina şi porni înaintea lor spre marea sală goală predea contactului tău ceea ce mi-ai dat. Totul era aranjat prin Puţin mai departe, făcu să pivoteze o oglindă enormă, dând I; reţeaua iraniană de aici şi totul părea bine stabilit, iveala un culoar zugrăvit în negru. După colţ, era o uşă roşie, mă – şi atunci? întrebă Pavel Saharov, fără a ridica tonul, sivă, cu o clanţă de aramă. Mafiotul kirghiz nu reuşea să înfrunte privirea interlocutorului

— Aici este, spuse el. sau

1/” ces” apgirecut mărtyrisibo? bitfei oameni aufe în escrocheriile tale împuţite încercând să-i vinzi „Red Mercui! hi09 cut – 3 reavbau, ntaln! r, ep. ° ţiaungara AfOstc, nări erau serioşi, au interpretat rău povestea şi m-au anunţat care i-a descoperit în aceeaşi seară Nu înţeleg. y „Cum = >cu? *y*

Tăcu înghiţindu-şi saliva cu dificultate. Pavel Saharov îl obrirvacestmesajânnebunit, va privindu-l ca o cobră pe punctul de a gusta un iepure deose – un surâs e cu cruzime

de fraged. Se delecta. Obişnuit de multă vreme cu interogatori, Pave Saharov surâse cicuzime.

„Simţea” tulburarea interlocutorului său – Ştie, an/ t3U? – ceilalţi *1°*! *nW*”, „*c5*

q; „«„io t „r” k-Vi i. O Nu-i adevărat, încerca kirghizul să repare ceva.

*USSS*M l „3 krecul”, e; at? k. Saharovntinse palma pe deasupra biroului.

Incapabil să răspundă, Kanm Nazarbaiev, 1 dezaproba. paEXheia casei tale de bani.

— Poliţia era deja acolo, bâigui el. Karim Nazarbaiev nici nu încercă să se opună. Garda de corp Pavel Saharov se aplecase instinctiv înainte. Se intra în zoăcu să pivoteze uşa grea a seifulu, *Plf*, *ZZE* roşie. Chiar şi în cele mai urâte coşmaruri ale sale, nu se gândinutul dintr-o privire ş, ochi. n cazura pe ladiţa me alica aşezată pe că într-o zi, catastrofa putea să se întindă până acolo! Karrtajera inferioara. O scoase şi o deschise Conţinea săculeţe cu Nazarbaiev simţi tensiunea care plutea şi-i trebui un timp penin>udră roşiatica, înghesuite unele lângă altele. M” arKairul putea răspunde cu o falsă siguranţă încercând să deschidă sertarul biroului său, Karim Nazarbaiev

— Ştefan a trebuit să fie înmormântat cu el. Sau mostra a câ2; e făcu alb ca varul. Pavel Saharov îl lăsă, apoi, când degete e pe pământ şi nimeni nu i-a dat atenţie, sau iranienii l-au ciugulit. ale se aflau introduse în deschizătura, cu o lovitură brutala data

— N-aveau de ce să-l „ciugulească”, sublinie Pavel Saharc-u genunchi, închise sertarul… Mafiotul scoase un urlet şi deveni pentru că le era oferit. Tu n-ai încercat cumva să li-l vinzi? n-ai livid.

— Eşti nebun! strigă Karim Nazarbaiev Pavel Saharov deschise din nou complet sertarul, observând ochii lui Pavel Saharov se îngustară. Încercă să-şi imaginea pistolet automat mare, negru, pe care el îl scoase ţinându-l de ce putuse să i se întâmple eşantionului de plutoniu 239. Desigieavă. Kirghizul îşi freca degetele dureroase cu o strâmbătură de putea rămâne în hainele rusului. Dar dacă

cineva deştept dădu-suferinţă.

peste el, era o catastrofă…

— Asta este ce voiai să apuci? întrebă Pavel Saharov cu un ton

Sudoarea acoperea fruntea mafiotului. Una din gărzile de cojlacial. ale lui Saharov alunecă de-a lungul peretelui ca un păianjen Celălalt, disperat, nu mai răspunse.

ajunse să se sprijine pe casa de bani. Atmosfera era insuportabil – Karim, zise rusul după o scurtă linişte, ar trebui să-mi spui Pavel Saharov îşi dădu seama că nu ar fi putut scoate nimic deâdevărul. Noi suntem vechi prieteni şi toată lumea poate să traficantul kirghiz. Cel mai rău era că acesta nici măcar nu realigreşească, nu?

amploarea catastrofei. Înălţă capul şi făcu trist: Karim Nazarbaiev îşi luă inima în dinţi. Ştia că, la ora aceea.

— Îţi acordasem încrederea mea, Karim. gărzile sale de corp nu se găseau prin apropiere. Nu putea să nazarbaiev îşi îndepărtă mâinile cu un gest de neputinţă.: onteze decât pe el însuşi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Arabii ăştia sunt nebuni.

— Ascultă, e adevărat, am făcut o porcărie, mărturisi el cu un Pavel Saharov expiră aerul din plămâni cu o încetineală voition plângăreţ. În afară de şmecheria ta, am vrut să le propun şi apoi se aplecă până aproape de obrazul celuilalt şi scăpă cu voc Red Mercury”. Eu, eu nu sunt savant, sunt oameni care spun că joasă: aste foarte util. Dar i-am atras atenţia lui Ştefan să le dea mai întâi

— Minţi, Karim! îţi voi spune eu ce s-a întâmplat. În loc deaşantionul, pe urmă, dacă ei erau interesaţi… transmite simplu ceea ce-ţi încredinţasem, tu ai vrut să te dedai

Alertă, Plutoniu & g3 Alertă, Plutoniu

Pavel Saharov îl fixă îndelung, plin de dispreţ, cu ochii şi rr, palizi.

— Karim, este foarte rău să-i acuzi pe morţi, asta poartă g nion.

Karim Nazarbaiev ajunse să înfrunte privirea glacială şi telese că această ultimă frază nu era spusă la întâmplare. apitolu! V

Protejată de lumea exterioară prin geamurile aburite, Zakre săruta pe Malko cu disperare, cu o mână aşezată între picioa' Ţipătul Zakrei păru a veni din adâncul timpurilor. Sfredeli masând delicat erecţia sa dureroasă. timpanul lui Malko şi reuşi să oprească masa pregătită să-l calce

— Mâine, promise ea. Mă voi aranja. împjlioare. Într-un reflex de supravieţuire, Malko se rostogoli, în El nu mai avu timp să răspundă. cercând să scape de adversarul său. Zece secunde mai târziu.

Portiera din partea sa se deschise brutal, lăsând să intre-uă braţe îl strângeau ca nişte cleşti din metal, aproape suforafală de aer îngheţat. Avu impresia că un urs îi smulgea urnă; cându-l. Se simţi ridicat de la sol şi văzu apropiindu-se parapetul şi basculă afară, căzând pe pietrişul parchingului. Atât reuşi care delimita vidul de peste o sută de metri. Degeaba încercă să surprindă: o siluetă masivă aplecată asupra lui, cu ochii micise opintească, să se apere, adversarul său părea insensibil la negri şi migdalaţi, un bot feroce şi o mână enormă ridicată spre ajovituri.

aplica o lovitură mortală. Cu brutalitate, Zakra, ciufulită, înfuriată, ţâşni înaintea lor îmCecenul Grosny îi găsise. pingând masa celor două corpuri spre interiorul ridicăturii de pământ, în acelaşi timp, ea arunca ordine guturale în cecenă, precum face un dresor care încearcă să calmeze o fiară. Toate acestea păreau interminabile, apoi Malko simţi că începe să coboare din nou şi că picioarele sale reluau contactul cu solul. Laţul care-l împiedica să respire se slăbi la rândul său…

Până la urmă, cecenul ascultă. Mai trebuiră multe cuvinte calmante ale Zakrei pentru ca acesta să se destindă complet. Ea se întoarse pe urmă spre Malko şi întrebă scurt:

— Ai dolari?

— Da.

— Dă-mi o sută.

Malko se execută şi Zakra îndesă bancnotele în mâna cecenului care se duse cuminte să se aşeze la volan. Era frig şi ploua, dar Malko nu simţea nimic decât plăcerea de a fi în viaţă. Zakra era furioasă.

— Este într-adevăr o bestie! mormăi ea. M-a văzut urcându-mă în maşina ta şi ne-a urmărit pe jos până aici! îţi dai seama!

Malko îşi dădea seama. Viitorul imediat era senin, dar mai Ai de a cumpăra alte localuri de noapte... Pavel Saharov îl parte? Zakra se duse să-şi ia mantia şi se înveli cu ea., du' încremenit. Dacă n-ar fi fost dispariţia plutoniului, toate

— Proiectele noastre par compromise, remarcă Malko.: U! an.ar fi fost prea grave. Nimeni nu reclama corpul lui Ştefan Ea îi aruncă o privire inexpresivă şi spuse cu o voce uniforr fuo şi nu mai trebuia decât să se înalţe rugăciuni la Sfintele

— Încă nu ştiu. Nu va vorbi imediat, însă Karim îl va desc?/Cg pentru ca cele câteva grame de plutoniu să fie pierdute o iar el e prea prost să evite capcanele. Iar Karim s-ar putea s5 cu echipajul şi să se reînceapă operaţia. Timpul era scurt... răzbune pe tine. Dacă vrei, am putea încerca ceva aici. de ridică, abandonând biroul la care se aşezase.

— Ce? Mi-ai adus multe necazuri, Karim, făcu el cu o voce con

— Eu îi spun să iasă din maşina ta, că am pierdut ceva! 5 ta însă te iert, pentru că eşti băiat cumsecade.

parapet. Când va fi aproape, tu îl împingi. Nerlun de recunoştinţă, Karim Nazarbaiev îşi ridică privirea

Malko nu răspunse: nu se vedea efectuând cu sânge recwa rusului, ceea ce-l împiedică să vadă că una din gărzile de omor. Chiar şi asupra unui yeti... Zakra simţi reţinerea sa şi-i ap scoteau de sub cămaşa largă un pumnal lung. Când i-l înfipse să o privire plină de dispreţ: jiept, exact sub stern, era prea târziu. Cu o forţă herculeană.

— Dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu. ai face şi tu ca rrgaşul deschise torsul de-a curmezişul, până la măruntaie, sec-*Nitcevo*, să nu mai vorbim de asta. Şi pe urmă, poate ctjând stomacul, mai multe vase importante, tăind intestinele, dreptate: dacă am da greş, ar deveni *cu adevărat rău*. îrând peritoneul.

Se urcară în maşina lui Malko şi ea îi ordonă cecenului să o baltă de sânge inundă de îndată cămaşa şi pantalonul boare serpentinele care duceau la *Gellert*. Sosiţi în faţa hoteljjotului kirghiz. Nu putu nici măcar să se scoale de pe scaun şi Grosny coborî fără o vorbă şi se duse imediat la maşina kirghiavu decât uşoare tresăriri, fulgerat de hemoragia puternică. Pa Aceasta, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aruncă: Saharov îl mai contempla cu un aer dezgustător, când uşa se

— Mai vrei să mă revezi? chise brusc.

— Bineînţeles, spuse Malko. zakra pătrunse în cameră ca o tornadă şi se opri brusc. Pri

— Bun, zise ea. Tu locuieşti la *Hilton*. Ce cameră? aşa trecu peste casa de bani deschisă, apoi peste muribund – 516. intru a se opri pe faţa rece şi indiferentă a lui Pavel Saharov.

— Te voi suna. Foarte repede. De data aceasta, vom aţantaneu, ea cântări pericolul pe care acesta putea să-l re-timp… zjnte. Nu era un mic golan precum Karim. Ea recunoştea speţa

Se aplecă să-l sărute şi el îi simţi din nou sânii grei zdro! 5 Uperioritate a „Organelor”, cei care au avut mult timp putere de du-se de torsul său, apoi femeia se îndepărtă cu paşi grâta şi de moarte asupra popoarelor din Uniunea Sovietică. În fâlfâind marginile pelerinei sale. ja neaşteptatei sale sosiri, rusul nu schiţă niciun gest de sur Malko o privi perplex, urcându-se în maşina ei. Contactul a sau de nelinişte.

stabilit, însă el era din ce în ce mai puţin sigur că acest lucnlu gravitate, ca şi cum nimic nu era anormal, Zakra începu ajuta să avanseze misiunea. – desfacă nasturii mantiei, lăsând-o să cadă pe jos. împotriva

umstanţelor şi a indiferenţei sale obişnuite, Pavel Saharov nu să să nu fie fascinat de frumuseţea tinerei femei. Această

…”… îche de sâni parcă fixaţi, atât erau de tari şi ascuţiţi, mulaţi pe

Karim Nazarbaiev nu reuşea să vorbească, în aşa ha i se1 MnUQR”. i „uni i „k «în i.htM.» Mă ™; *Le*

…– 7 – j» Y –, 3 Uover negru, coapsele lunqi şi subţiri, talia îngusta şi mai ales ghesuiau cuvintele în gură. Zicea de toate: losnicia sa, ordinee”, i, „, „”). *r. J.* … f 7.

— „r” i-A-A – * * t o*. *a* i azul unde se amestecau duritatea şi senzualitatea animala, care le dăduse nefericitului Ştefan, pentru a câştiga de ar v

Alerta. Plutoniu; Alerta, Plutoniu

— Ia te uită, o remarcă el cu un ton glacial pe noua veni. – ea făcea dragoste cu violenţă şi îndemânare, punctân-neva şi-a încheiat în fine socotelile cu acest porc gras. l! cât ransorile în braţe cu ţipete ascuţite ale unei voci deodată

Cum nimeni nu spunea nimic, ea ocoli biroul şi se cufi/1… ecand el o făcea să juiseze, casa de bani. Pavel Saharov o văzu luând o mână de pasau un trebuia să treacă şi la treburi serioase. O întrebare îl triindu-le rapid şi scoţând unul din teanc, pe care şi-l e? pe Pavel Saharov: unde se găsea eşantionul de plutoniu buzunar? Dacă se afla pe mâini proaste, atunci trebuia să afle repede.

— Este al meu, preciză ea. „ipunct: reluarea contactului cu cumpărătorul şi informarea lui Una din gorilele lui Pavel Saharov dădu să i-l ia, dar Zak [ljeraţiunea continua şi că el o dirija personal.

un pas înapoi şi, cu un gest graţios, se aplecă de parcă arra mult prea periculos de telefonat din Budapesta. Deci, să-şi aranjeze ghetuţa. Când se ridică, ţinea orizontal un p. uiasa recurgă la procedeul pe care-l mai folosise o dată, treluat din cizmă, al cărui vârf pică exact la înălţimea inimii rusij prin Karim Nazarbaiev, al cărui cadavru, discret transportat

— La o parte! făcu ea. O pătură de doi din cecenii săi,

se odihnea acum pe fundul Pavel Saharov lansă un ordin scurt şi omul se dădu i arjji atârnat cu o greutate de fontă care-l împiedica să urce la

Zakra avu un surâs de tigroaică sătulă şi se apropie de el rrfafaţă vreo câteva secole. Fotoliul său, inundat de sânge, atingă. El privi în ochii ei cu o licărire puţin nebună şi admir; se ars, ca şi mocheta din birou. Afacerile continuau. Zakra îi feroce. Încă nu văzuse o femeie aşa de excitantă. icase în ce constau activităţile lui Nazarbaiev. Transferarea

— Deci, tu eşti noul patron? întrebă tânăra kirghiză cuorii se făcuse fără ciocniri. Zakra îl convocase pe un anume dulce. Bun venit la *Eden*. Eu mă numesc Zakra şi sper că qor, mâna dreaptă a lui Nazarbaiev, şi-i explicase că mafiotul regula mai bine ca această mare slănină. Aveam impresia iiz îl escrocase pe Pavel care venise să se răzbune. Acesta, un cârnat urât în mine. Dacă ştii cum să mă iei, pot fi foarte di a-şi recupera drepturile, urma să administreze un anumit timp

Ea îl prinse de mână şi-l trase spre uşă. erile lui Karim Nazarbaiev.

— Astă-seară, zise ea, mergem să bem şampanie şi vodia însăşi avea să facă legătura între noul şef şi executanţi, mâncăm multe icre negre şi să ne regulăm ca lumea. era nu pusese nicio întrebare. De acum, cel care comanda era în faţa ezitării vizibile a rusului, ea se opri brusc. el”.

— Nu-ţi plac? \cestadin urmă decisese să rămână la Budapesta până la – Ba da, admise el puţin convins. situl operaţiunii. Era mult prea uşor pentru comunicaţii şi

— Atunci să plecăm de aici. Miroase a hoit, termină ea. Înr nu ar veni să-l caute aici. Prezenţa Zakrei, căreia se hotă-El o urmă pe culoarul întunecat, zicându-şi că îi putea fi să-i acorde o relativă încredere, îl ajuta să evite contactele creatură de acest soi, care cunoştea bine afacerile mari» trivite. În plus, nu era dezagreabil s-o aibă în patul său. kirghiz.

— La ce te gândeşti?

3 avel Saharov tresări: vocea caldă şi calmă îl surprinsese, a, minunat de frumoasă, îl privea sprijinită într-un cot. * – Am nevoie de tine, făcu el, simplu. Pentru a-i găsi pe cei care

Pavel Saharov stătea cu ochii deschişi, lungit în imens ichidat pe Ştefan şi pe cei doi ceceni. Crezi că s-ar putea? unde dormise cândva Karim Nazarbaiev. Zakra, cu părul des" O să încerc, promise Zakra.

goală, frumoasă ca o nălucă, alături de el. Seara se derulase" Este foarte important şi foarte urgent, insistă el. Dacă reu-cum prevăzuse ea. Ea a cerut graţierea când îl devora>nutevoi uita.

Ea surâse blazată. Pavel era un derbedeu rece ca un * «privi în jurul său şi mai speriat: desigur, era o capcană infinit mai periculos decât Karim. Însă, pentru moment frU a-l face saiasa' Cecenulmtmsebraâul şi-l strânse pe Ah. interes să colaboreze. lului i se par" ° menghina de oţel.

— Ai încredere în mine., vino! repeta Grosny.

mpinse înaintea lui.

ani ajunseră la cabină, cecenul îşi îndesă victima înăuntru şi a se în faţă pentru ca Ali să nu fie tentat să fugă. Câteva clipe Un vânt tăios mătura *Vaci utca*, strada pietonală ce târziu, telefonul sună şi Grosny îi făcu semn lui Ali să răselegantă din Budapesta, care şerpuia de la Vamaz Korut pdă. Piaţa Vorosmarty, aliniind buticurile de modă şi pasajele e ciale. Pe toată lungimea străzii, agenţi clandestini de schirr arabi tropăiau în mici grupuri pentru a-şi încălzi picioarel, cacontânddincoodemănastirea d. nd turişti, neexperimentaţi. În realitate, diferenţ între e r-alko construrt *>

cial ş, al lor era *mea*, însă e, se despăgubeau punând în cir. a deasă Dedouăzje pasupeqc q bancnote scoase din uz. Za, a, încamaiţinde, gwhiză

Era unul din micile sectoare pe care lumea interlopa <. sacră pe cale să se termine brusc. Se hotărâse să mafioţii ruşi îl cedau. Adăpostit de vânt la intrarea Galeriei îi tedouăzeci şi patrude ore înainte de a-l căuta pe Tibor Udvar, văzu brusc o siluetă masiva ieşind din mulţime.

capabnsărestabilească contactul. Telefonul îl smulse din

Un cecen. junesae morocănoase. Privi mult timp aparatul înainte de a-l

Cu mâinile în bluzonul său roz, amplu, el se opri în taţa Appentru a implora destinul, jului, examinând agenţii de schimb. Privirea i se opri asupra mă aşteptai? care simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Era Grosny/ocea Zakreieracadaşisuava mercenarilor lui Karim Nazarbaiev… După cele ce se petrec. Badaafjrmă Malko.

nu era un semn bun. Cecenul înainta în direcţia sa. instinc. Ţotu mergebineanunţaea Maivrejsamăvezi? se dădu înapoi în pasaj, dându-şi seama imediat de greşe). Bj neînţeles.

pasajul era o fundătură… Atunci ia o hârtie şi notează. Te duci spre nord, în cartierul

Cu un şuierat strident, încerca să atragă atenţia altor daâraversezipodu Margjtsi Oieiiastânga pe malul apei care se veseleau precum un stol de vrabn., \acapat când ieşi, continui pe Nepţiirdd, spre podul Árpád înnebunit, îl văzu pe cecen apropiindu-se, acoperind a; de încrucişarea cu strada Revesz. La colţul lui Nepţiirdo este întreg culoarul. Rătăci prin pasajul comercial, încercândâreU2 ină dezafectată. Opreşte maşina în faţa intrării la piardă în mulţime. Toată drojdia Budapestei ştia că ceasz (6 aştept acolo peste o oră.

râseră să-i răzbune pe cei doi colegi asasinaţi.

Ali privi peste umărul său: Grosny era acolo. Sfârşi pn refugia într-un butic cu îmbrăcăminte, ţinut de o fată cu ui»

Impozant. Cecenul sosi repede. a nord de Pesta, pe malul Dunării, era deosebit de deprimant

— Am un mesaj pentru tine! zise el într-o ungurească sartier de locuinţe ieftin aliniate ca dominourile întretăiate de Pleci înainte şi te duci la cabina telefonică, în faţa la Fontanj întregi mărginite cu uzine, dintre care multe nu mai funcţio-diat. 1.

n-au de mult timp. Zona industrială era sinistră, precum C (1 mul. Malko urmaşe cu exactitate

instrucţiunile Zakrei. Se faţa unei enorme uzine din cărămidă odinioară roşie, acuf grită de intemperii şi de trecerea timpului. Peste drum, o e electrică scuipa valuri de fum greţos spre cerul cenuşiu suflare. Îşi pipăi maşina [tocul pistoletului extraplat de sub capitolulvi cu un glonţ pe ţeavă. În mod logic, întâlnirea dată de kirghiză nu era deloc liniştitoare. El n-o văzuse decât de e şi înflăcărarea sexuală pe care i-o dovedise nu făcea d prietenă din copilărie… Dimpotrivă, numitul Grosny putuş:

Privi poarta uzinei ce părea condamnată. Batantul din fie; u mâna pe clanţa portierei, Malko ezită o fracţiune de se deschise deodată. Zakra stătea la intrare: somptuQ: ndă. Aceasta superba femeie care-i făcea semn s-o urmeze mantia lungă descheiată peste o rochie gata să-i plesneasc- est decor sinistru, asta mirosea a capcana. Odată intrat în sâni, cu cizme şi ciorapi negri. Fără a se mişca, îi făcu sstă uzină pustie, rămânea pe mâna ei. Îl revăzu pe Grosny, Malko să o ajungă din urmă. nul. Dacă doi sau trei ca el îl aşteptau undeva înăuntru, nu va ieşi în sfârşit, se hotărî dintr-odată, strecurându-şi pistoletul plat între curea şi cămaşă, la înălţimea coloanei vertebrale, raversă strada din trei salturi. Zakra se dădu la o parte pentru ca să treacă şi împinse poarta care pocni în spatele său cu un ştitor zgomot de metal. Malko descoperi un imens hol gol, de câteva grămezi de fierărie, unde domnea un frig polar. Vino, zise Zakra. N-am mult timp.

traniu loc pentru o întâlnire amoroasă… în fundul holului, ea pe o scară din fier în spirală, care cobora de la înălţimea so-Totul era murdar, ruginit, strâmb. Vântul rece pătrundea prin măratele geamuri sparte. Jos, era la fel. Zakra se opri înainnei porţi metalice vopsită în gri şi scoase o cheie din buzunar, dată ce deschise, Malko primi în plin obraz o adiere de calici, era un alt univers. Parcurseră un culoar zugrăvit recent, deservea birouri ultramoderne, însă goale. Într-unul din ele: u televizoare şi cu video Akai şi Samsung se înghesuiau puse până în plafon. Zakra deschise o altă uşă, spre o sală nnastică de aproape douăzeci de metri lungime, cu pereţi de b discret,

aproape prea încălzită, cu o grămadă de instru-3, ca de tortură, pentru sport de cameră. O oglindă ocupa un întreg. Zakra se opri lângă o saltea mare din burete şi-şi «pelerina. Liniştea era absolută. Ea se apropie de Malko şi că de el.

— Aici suntem liniştiţi, afirmă ea. – neapanacând se scutură şi spuse repede:

— Este un loc straniu, remarcă el. alk?» i-a fost tare poftă de tine zilele trecute la *Gerbaud*. Ochii

— Karim l-a cumpărat acum şase luni, explică ea. Serv; „} *r* acum am treabă.

multe... „e îmbrăcă tot atât de repede precum se dezbrăcase. Malko

Gura i se lipi de a lui. Un sărut arzător care declanşa-Se i în leagă de ce îl adusese în acest loc pustiu. În orice sexuală a tinerei kirghize. Malko abia avu timp să realizeze ce-nrma\ acest gen de dragoste ar fi declanşat o alarmă de kra era deja goală. Ea îi adresă un surâs dezarmant. >tei n01

— Ştii, mie îmi place să fac dragoste goală.: ce bine este, suspină Zakra. Derbedeul de tata mi-a deschis Cum Malko începu la rândul său să se dezbrace, un acntru bărbaţi. Când aveam cincisprezece ani, el m-a violat.

ciclon se abătu asupra lui. Într-o clipită, nu-i mai rămase, se mi-am era foarte cald. Am crezut că venea să-mi dea bună ceasul. Pistoletul extraplat zăcea cu restul lucrurilor sale r: J° nsaeis. acucat pe spatele meu, cât era de lung, ca pentru dite pe covor. Zakra nu părea să fi remarcat ceva. În cerejacaN-am avut timp să-mi fie frică, îmi şi plantase scula sa care trăia, toată lumea era înarmată. „Jnmyocul feselor... Mai târziu, la ureche, şi-a cerut iertare.

Ea îl îmbrăţişa cu tot corpul, cu toţi muşchii, cu o viobgca aveam o crupă creată de Satana, pentru pierderea animal. Brusc, abandonă gura lui Malko pentru sexul p „ba. jos Dar, trei zile mai târziu, a revenit. Încetul cu încetul, aproape îl înghiţi fulgerător. Malko se trezi pe spate, pe sai-jşnujt. După aceea, am avut mulţi bărbaţi. Îmi

plac cei puacest demon somptuos agăţat de el, cu degetele pipăindunjejşiterj în membru. Unul din primele amoruri lucra la un circ, tot, o tornadă tropicală în cameră. Gura ei explora toate unoj atet} într-o zi, m-am distrat făcându-l să juiseze în gura mea în cele mai secrete, revenea la activitatea iniţială, începea d cee [purta a antrenament cinci oameni pe umerii săi. Am cre Zakra se învârtea, se urca, se înfăşură ca un şarpe. teaera gata să moară de plăcere.

deodată o limbă întărită şi pipăia acolo unde trebuia, pe y Totvorbind, se remachiase. Ce personaj! Alături de ea, sulfu-lingea pe Malko precum un animal. isa Mandy Brown era Maica Tereza. Ea se întoarse şi îl întrebă în oglinda mare, Malko, între două rafale, îi admira curtunsuras provocator: pei sale superbe, masa sânilor ei orgolioşi. Pe urmă, ea se acum, că îmi cunoşti viaţa, vrei să ne căsătorim? în patru labe pe saltea, cu crupa atrăgătoare şi se întoai.

ochii aproape sticloşi de dorinţă. Când el se înfundă în ea, Maiko cercetă îndelung ochii negri pentru a vedea dacă Zakra urlă de plăcere, crupa i se redresa şi mai mult, mişcâr, mea Repede, ea îşi băgă mâna în buzunar scoţând un paşa-frenetic ca pentru a se dezlipi de membrul care o străpungr OŞU ex-sovietic şi i-l întinse lui Malko. când Malko ieşi involuntar din „cuptor”, ea scoase un strigăt sunt din nou o fiinţă umană, anunţă ea triumfal. Mi-am recuca şi cum ar fi fost martirizată. at paşaportul. A avut loc o schimbare: patronul lui Karim a sosit

El reveni asupra ei, de data asta ţinându-i şoldurile cu apuspe liber. Acum, eu fac parte din Organizaţie. Nu mai mi-e două mâinile. Ea prinsese salteaua cu dinţii pentru a nu urlama de nimeni, cea în oglindă, cu ochii congestionaţi. Malko o prinse prin – Bravo, făcu Malko, dar… era ca şi cum călărea un armăsar. Acceleră, simţind că is Kirghiza îl întrerupse.

seva din adâncuri, iar ea se agita în spasme frenetice – Este bine, dar nu suficient. Pot fi expulzată din Ungaria în ridicau de pe sol.: e minute, nu mai vreau să trăiesc cu

teamă. Cu acest petec de

Când juisa, se auzi acelaşi urlet ca în maşină, dar nutie nu pot pleca nicăieri. Tu eşti austriac, nu? Căsătoreşte-te cu puternic… După o ultimă tresărire, ea rămase lungită pe sale, nu te voi plictisi. Îţi dau zece mii de dolari şi dreptul de a te servi de mine. De îndată ce va trebui, divorţăm. Apropo, eşti ca\tont?

— Nu, mărturisi Malko. Zakra avu un surâs de triumf.

— Deci, nu sunt probleme! Vei spune prietenilor tăi că este glumă. Doar afaceri. Pe urmă. mă descurc eu singură.

Malko se şi vedea explicându-i Alexandrei subtilităţile mari jului pur, iar ea scoţându-i ochii şi înghiţindu-i pe nemesteca; înainte ca el să-şi fi terminat fraza. Abilă, Zakra veni să se lipeas de el.

— N-ai poftă să facem dragoste?

— Mă mai gândesc, promise Malko.

— Gândeşte-te repede, i-o tăie Zakra. Aşteaptă-mă aici, ceva treabă sus. Mă întorc după răspuns.

Fugi, dispărând pe culoar.

Cirus şi Ali aşteptau într-un vechi Mercedes 300 staţionat intrarea străzii Revesz. Fiecare cu câte un MP 5 pe genunchi, a cuns într-un ziar. Oarecum liniştiţi. Cartierul nu le spunea nimic: atât mai puţin această uzină abandonată. Se aşteptau în fieca secundă să vadă ţâşnind o bandă de ceceni care i-ar fi făcut ţa dări. Scârţâitul porţii uzinei îi făcu să tresară. Apariţia Zakrei puţ capăt întrebărilor. Balansându-şi puţin şoldurile, cu sânii punctâr orgolios bluza roşie, cu coapsele mulate în negru, cu cordon atârnându-i pe burtă, cu părul desfăcut, era reîncarnarea fecia relor păzind paradisul lui Allah.

Ea le adresă un surâs ucigător, pivotând încet, ca pentru a arăta că nu era înarmată. Apoi, cu un semn, le ceru s-o urmeze

Cei doi iranieni se consultară din priviri, neliniştiţi, avea instrucţiuni imperative. Cu arma lipită de corp, ajunseră alergând uzina dezafectată. Zakra se dăduse înapoi şi, într-o clipită, i puteau da seama că marele hol

era pustiu, ceea ce le scăzu tesiunea. Kirghiza îi contempla cu un aer ironic.

— Vă este frică? întrebă ea.

— De ce ne-ar fi? întrebă Cirus agresiv.

Zakra întinse mâna. ridicând mâneca iranianului şi descorind Rollex-ul pe care îl purta la încheietura mâinii stângi. p – Din cauza ăstuia, zise ea, eram cu Ştefan când l-a cumpărat. Acu ştiu cine l-a omorât.

AH şi Cirus încremeniră, privind maşinal împrejurul lor. Deveniră dintr-odată nervoşi.

— *Nicivo*, continuă tânăra kirghiza, astăzi am doar un mesaj să vă transmit.

Malko se urcă cu paşi de lup pe scara ruginită ce ducea de la subsol la parter, cu pistoletul în mână. Capul său atinse uşor nivelul holului, observând trei perechi de picioare: ale Zakrei şi două în blugi. Partea de sus a corpurilor era mascată de o grindă, iar el se afla prea departe pentru a înţelege ce spuneau.

Urcă şi ultimele trepte, înaintând ascuns de stâlpii care nu mai rezistau decât prin rugina lor. Era atât de atent să nu fie văzut, încât nu observă o tijă din oţel strâmbată, ataşată de o grămadă de fier. Când o lovi, se făcu un tărăboi extraordinar.

Se opri, cu toţi muşchii încordaţi, auzind un strigăt scurt:

— /n/al.

De îndată, zgomotul sacadat al unei rafale de armă automată alungă liniştea. Gloanţele ricoşau în toate colţurile şi Malko, gata să riposteze, încercă să se topească în stâlp. Aparent, interlocutorii cărnoasei kirghize erau nervoşi. Riscă să arunce o privire şi observă un profil cu o claie de păr negru ondulat. Unul din Orientul Mijlociu.

Zarva detonaţiilor continua să se repercuteze în enorma structură metalică. Încărcătorul gol de la MP 5 căzu pe jos, înlocuit de îndată cu altul. Ali, cu picioarele depărtate şi cu pistolul mitralieră gata să tragă, observă holul.

— Ce este acest tărăboi? aruncă el. ameninţător. Este

cineva aici.

Zakra izbucni într-un râs dispreţuitor.

Aici.

— În afară de voi nu sunt decât şobolani aici. Acum plec* * *

două zile, vrem un răspuns. Aici, la aceeaşi oră spencer îşi frecă stomacul cu o grimasă de durere pe

Cei doi iranieni îi aruncară priviri întunecate, visând la cetgjnur, *foie-gras*-ul fript şi ceapa prăjită nu-i conveneau şi le-ar fi plăcut să-i facă, apoi bătură în retragere. Când masirhiP apU flirta în permanenţă cu ulcerul. Afară, Piaţa Markus se îndepărtase, Zakra, cu trăsăturile crispate de furie se gr, de soare. ceea ce nu-l liniştea pe şeful de birou CIA.

fundul holului. Malko se îndepărtă de stâlpul său acor. erXD guntem într-un punct mort, mărturisi el. Imposibil chiar de rugină, după ce-şi pusese prudent pistoletul la loc. Tunde se află Ishan Kambiz. Se crede că este la Damasc, dar

— Ţi-am spus să nu te mişti! strigă ea, spumegând 09 tiu’ – preţind contrariul. Văd că nici la dumneavoastră lucrurile nu aproape ameninţătoare.”, e bine.

— Mă plictiseam. 13 m obţinut totuşi o cerere în căsătorie, ironiza Malko, care-i. Se înfruntară din priviri, apoi kirghiza se îndulci brusc. (jsetotul americanului.

— Ascultă, *golubcitf*, spuse ea, mă îndoiesc să fii în nasfa, ov. Se spune că acest Karim Nazarbaiev a fost lichidat de amicii *biznis*, altfel nu te-ai plimba cu asta… continuă şeful de birou. Tibor m-a informat. Dar nu sunt probe.

Trecu un braţ în jurul taliei lui Malko, atingându-i patul piţ Se-aşternu o tăcere grea, tulburată de violoniştii de la *Mâtyâs*tului. Cu ochii aţintiţi în ai lui, continuă: re

— Mi se fâlfâie de ce faci, dar nu cumva să te amesteci în ceea ce este bizar, remarcă Malko, este că aceşti mafioţi nu cerile *mele*. Te-am adus aici pentru că aveam poftă să mă re; untgenul care vând plutoniu. Mă întreb însă ce pune Zakra la cu tine şi am profitat de

această întâlnire. Nu vreau să fim ” aeculei doi iranieni. Poate avem un mijloc să avansăm pe aprea mult împreună. – castă pistă. Dumneavoastră sunteţi în bune relaţii cu poliţia

— Şi Grosny? întrebă Malko. ingară?

— Lui Grosny i-am spus că aveam chef să fac dragoste cu Excelente. De ce?

I-o tăie ea. Lui i se rupe… Te-ai gândit la propunerea mea? După ce-am însoţit-o pe Zakra, m-am întors la uzina deza Malko înţelese că dacă evita problema, ar putea pierde Setată. Am putut să intru acolo prin curtea ce dă spre Nepfurdo. preţios contact. Avea în faţa sa o Mandy Brown bis, mult mai\m recuperat câteva din gloatele care au fost trase asupra mea. ce, cu un potenţial şi mai mare. Malko scoase din buzunar patru bucăţi mici de metal răsucit şi

— Dacă arăţi puţină drăgălăşenie, mi-ar face plăcere sie puse pe birou.

căsătoresc cu tine, spuse el, şi chiar să te prezint familiei mei; – Două sunt aproape în bună stare. Aţi putea cere să se facă o Ea îl privi cu ochii holbaţi.: omoarăţie cu cele găsite în capul celor doi ceceni asasinaţi pe

— Ce?; trăda Lendvay?

Malko îi oferi cel mai angelic surâs”.

— Asta merge repede, doar o vizită la cimitir… *

Zakra îl îmbrăţişa râzând, adorând vizibil această forr Un mesager politicos şi copleşit de respect aştepta în holul umor. Corpul ei era într-adevăr de necrezut, o creatură de teomptuos al lui Ishan Kambiz. Acesta din urmă îşi termina o siestă desenată. îctivă în compania Lindei. Tânărul bărbos, al cărui vis era de a se:

— Te rog să mă laşi acasă, făcu ea. Pe urmă, nu ne mai vinăna cu Profetul, nu ştia unde să se uite mai repede: la panourile timp de două zile. Am multe lucruri de făcut. Te voi suna la le lac ornate cu femei goale, la mobilele aurite ori la comode, de îndată ce voi fi liberă. Decorul luxos creat de Claude Dalie, amestec de simplitate şi ra

Porumbelule.

Alerta, Plutoniu finament, înălţat de panouri de lac roşu întunecat. Îi tăia respirat tânărului hezbollah.

Din cauza covorului gros, tânărul bărbos nu-l auzi pe stăpânei casei care intra, în picioarele goale, învelit într-un halat de baie ct ascundea insuficient o protuberantă suspectă deasupra cingătorii.

Trimisul Teheranului îşi întoarse cu repeziciune ochii, roşu a faţă. Allah avea căi foarte stranii. Când era paznic al sinistrei inchi. sori de la Evin, oameni ca Ishan Kambiz erau zilnic bătuţi cu biciij până la moarte.

— Ce vrei? întrebă sec iranianul, furios că a fost deranjat.

— În numele lui Allah cel Milostiv, începu tânărul cu o voce imperceptibilă, înecată în respect, iată mesajul pe care trebuie să vi-transmit.

Ishan Kambiz ascultă până la capăt, stăpânit de sentimente contradictorii. Era răspunsul vânzătorului său, în sfârşit. În condiţii normale, ar fi trebuit să sară în primul avion, nebun de bucurie Numai că intervenise un fapt nou. Un prieten sigur de la Poliţia Federală – FBI-ul brazilian – îl informase că americanii se interesau mult de el, difuzând afişe de căutare în toate punctele cardinale chiar cu paşaport fals, era riscant să părăsească Brazilia în aces! moment. Pe de altă parte, nu putea face pe mortul. Afacerile erau prea importante.

— Spune-le că nu mă pot deplasa în acest moment. Trebuie să vină ei aici să mă vadă.

Înaintea oricărei tranzacţii serioase, era esenţial să se verifice dacă marfa propusă de ruşi era plutoniu 239 şi nu o porcărie fără valoare. Salută cu un semn al capului, lăsându-şi mesagerui abătut. Un dus-întors Brasília – Rio în aceeaşi zi nu era o bucurie, nici chiar pentru marea glorie a lui Allah.

Io miza afacerii. Până la începutul lui 1991, el desfăşurase o

— Pavel Saharov aştepta întoarcerea Zakrei, trăgând fumuri grăbite din mica havană, alungit pe un pat de campanie instalat într-unul din birourile uzinei

dezafectate. Se arăta cât mai puţin pe la *Eden*. Era inutil să atragă atenţia asupra lui. Zakra conducea localul şi fetele cu o mână de fier, iar pentru rest, echipele de racketi funcţionau de la sine. Saharov găsea asta jalnic, gândiri-Hn-se ia „… – i eră fără probleme în KGB, urcând treptele până la stelele de car eral-Trimis la Direcţia a Treia, era director adjunct al contra-9 ennajului în cadrul Armatei Roşii. Altfel spus, „supracomisar SP litic”. Puciul şi bulversările ulterioare i-au modificat profund exis-înta.

— Maimtai Direc! iaa Treiaa, ost dizolvată. Pavel Saharov, gre ştiuse să se ţină de o parte şi având prieteni în toate taberele, la putut duce la MSB1, fostul Directorat Secund, devenit Serviciul de Securitate Interioară al CSI, sub bagheta lui Victor Baranikov, un om al lui Boris Elţîn.

Întâmplarea a făcut ca, începând cu septembrie 1991, Pavel Saharov să fie trimis la subdirecţia responsabilă cu protecţia nucleară.

Nu i-a trebuit mult timp să priceapă că era aşezat pe o movilă de aur. Meticulos, el a explorat subiectul până ce întâmplarea a făcut să reîntâlnească un vechi amic. Graţie postului său, el ştia cu relativă precizie unde se găseau stocurile de plutoniu 239 militar, mult mai accesibile decât armele deja fabricate.

Restul era doar o chestiune de organizare. Slavă Domnului, Pavel îşi păstrase mulţi prieteni în fostul Directorat Secund; aceştia nu cereau decât să-i ajute, contra unui pumn de dolari.

În ianuarie 1992, MSB-ul devenise MBRF – Ministerul Securităţii Rusiei, dar asta nu schimbase cu nimic planurile sale.

Puţin îi păsa dacă Iranul arunca bombe nucleare asupra vecinilor săi. În secret, el chiar dorea ca asta să se întâmple şi să vadă ca represalii bărboşi fripţi ca puii de găină. Îi ura pe iranieni de când nişte amici ai săi din KGB fuseseră masacraţi la Beirut de Hezbollah.

Pentru a pune la punct proiectul, generalul Pavel Saharov studiase mult timp problema. La momentul oportun, n-a avut nevoie decât de zece minute pentru a

face să dispară, graţie ordinatorului său, stocurile de plutoniu pe care dorea să le comercializeze... Autorităţile CSI şi chiar controlorii internaţionali nu ar înţelege nimic. Din o sută de tone de plutoniu, nimeni nu ar găsi o sută de kilograme volatilizate. Doar că acest edificiu fragil se sprijinea pe viteză. Americanii şi israelienii îl asediau pe Boris

Ministerul Securităţii Statului.

Elţîn pentru ca acesta să aibă un control mai strict al unităj KGB care vegheau asupra materialelor fisionabile.

Zgomote de cizme îi tulburară gândurile. Zakra pătrunse birou, cu părul fluturându-i în vânt. Aruncă o privire amuzantă ţ Makarovul cu piedica ridicată, aşezat peste hârtii. Pavel Sah; O” ”! vei duce o scrisoare din partea mea era un om prudent. Chiar în fundul acestei uzine, nu avea în kra îl fixă aeriană

— B °? e cărţi poştale din Brazilia, dar niciodată sat să ajungă acolo. Părea prea frumos.

În viaţa ei nu ar Pavel Saharov dere.

P:

O scrisoare! Nu poţi să i-o trimiţi prin poştă? „sjueste o scrisoare foarte importantă, foarte urgentă şi

3 arte fg nfrea o nebunie pentru tânăra kirghiză, să traversezi ju-l te din glob pentru a înmâna o simplă scrisoare, dar dacă asta „Uasă-i facă plăcere lui…

— Îi vei da paşaportul tău lui Grosny, se ocupă el de viză. Costa; era” bani, explică Pavel.

— Am răspunsul! anunţă ea. Prietenul tău spune că nu veni. Trebuie să te duci tu să-l vezi

— Ce?!

Kirghiză ridică din umeri.

— Este ceea ce mi-au spus ei, eu nu ştiu nimic în plus. El nu-i împărtăşise gândurile. Fără a insista, ea părăsi solul.

Deranjat, Pavel reîncepu să tragă din trabuc. De dimine; avea un nou eşantion de plutoniu 239, adus din Ucraina prinţi curier şi pe care el îl păstra asupra lui. Doar n-avea să-l trimită poşta în Brazilia, cu atât mai puţin să-l

livreze el însuşi. În secu Este aceeaşi armă cu cea care a fost omorât unul din ceceni! în care oricine din comunitatea Rusiei s-ar asocia cu lor, nunţă Alan Spencer. Laboratorul ORFK-ului1 e categoric.

Kambiz, ar începe necazurile. Mari necazuri

Deodată avu o idee. Găsise soluţia. Aproape fără riscuri

Şeful de birou CIA sărea în sus de bucurie. În fine, după zile le angoasă, se pornea din nou. Malko îi diminua puţin entuzias-nul:

— Nu i-am văzut bine pe aceşti doi iranieni, aş putea la nevoie; a. recunosc doar pe unul. Şi, în afară de a o descoase direct pe Zakra nu-şi credea ochilor. Nimeni nu-i făcuse vreodată: „akra, nu văd cum aş putea să-i identific. Doar dacă ei trag din cadou. În fine, niciodată un adevărat cadou, fără contrapartidă îou asupra mea. Ceea ce este puţin probabil

— Este pentru mine? întrebă ea – Da

Spontan, ea se aruncă în braţele lui Pavel Saharov, după ce

Zakra şi amicii ei vor trebui filaţi continuu. Voi solicita acest lucru poliţiei ungare, fără a le revela ceea ce ştim noi.

Riscant, remarcă Malko. Există acum cel puţin o şansă ca trecu împrejurul gâtului colierul din perle de aur pe care el tociliera plutoniului să se realizeze, dar noi nu ştim cum. Voi încerca scosese din scrin. n-ai curând să o trag de limbă pe Zakra. Cu siguranţă ea doreşte

Se privi în oglindă. Colierul cobora până unde începeau sparte mult să se mărite… ei splendizi.

Pavel o observă, mai puţin glacial ca de obicei.

— O să-mi faci un serviciu, spuse el.

— Tot ce vrei tu. Zakra contempla cu o încântare copilărească biletele de avion.

— Te vei duce să-l întâlneşti pe unul din prietenii mei. La Rio cancul de dolari şi paşaportul cu viza braziliană care ocupa o paBrazilia.

Departamentul Criminalistic al Poliţiei.

gină întreagă. Pavel Saharov. aşezat în faţa ei, îşi atji albaştri spălăciţi asupra ei.

— Dacă te întreabă ceva la intrarea în Brazilia, o sfătui că vrei să petreci Carnavalul la prieteni.

— Şi pe urmă?

El îi arătă plicul cu biletele de avion unde era notat urlopitolul VII

de telefon.

— Când ajungi la hotel, la *Caesar Park*, suni la acest Spui că vii de la Budapesta şi ţi se vor da instrucţiuni. Clar

— Da.

— Încă ceva, adăugă el. Ai văzut ce i s-a întâmplat la e, int noutăţi. Veniţi repede!

Dacă vorbeşti cuiva ceva de această călătorie ţi se va Lşefului biroului CIA din Budapesta tremura de excitare, acelaşi lucru. e întorsese din filarea organizată pe strada Revesz, fără a

Tânăra kirghiză, deşi învăţată cu un asemenea limbnimic suspect în jurul uzinei dezafectate. Tibor Zala era de cum îi curge transpiraţia pe spinare. Revăzu pumnalu-jt răspundea numai robotul.

spintecase pe fostul său amant. Omul din faţa ei era receinci minute mai târziu, reuşea să găsească un loc la piciorul presiv ca un aisberg. Ochii lui o fixau ca două obiective dacului ridicat în cinstea Armatei Roşii, în Piaţa Szabadsag. fotografic, iar ea îşi dădu seama că ar sugruma-o fără spencer îl primi cu un surâs larg.

pească, chiar după ce ar fi făcut amor cu ea. Logodnica dumneavoastră, Miss Zakra Grosnev, pleacă la

— Nu voi spune nimic nimănui, promise ea. e Janeiro, anunţă americanul. Părăsi camera, ştiind că va fi obligată să mintă. Tret De unde ştiţi?

găsească o explicaţie pentru logodnicul său. Dacă nu, s-a Verificarea de rutină! Am cerut la BRFK să-mi comunice toaca el să nu mai aştepte întoarcerea ei şi nu voia cu niciun rerile de ieşire de pe teritoriul ungar prezentate de străini, asemenea deznodământ, chiar dacă trebuia să-şi sacrifice, 1 Grosnev este rezidentă ungară cu

paşaport sovietic. A dei cerere de viză de ieşire şi de intrare având ca destinaţie Bra Am verificat la consulatul brazilian.

Pleacă singura?

Da.

Straniu… Şi dacă este cumva implicată în afacerea noastră? li-aţi spus că Ishan Kambiz deţine un apartament în Brazilia? Este adevărat, dar…

Trebuie urmărită, tranşă Malko, asta nu va fi uşor, mă aşte.

Am data plecării ei şi zborul. Dumneavoastră veţi pleca în adică mâine, via Paris prin Air France, şi o prindeţi la sosire, aveţi dreptate, vă va duce direct la Ishan. Mă ocup eu de tot.

Alertă, Plutoniu *nâi* Tu nu-l confunzi pe Tolstoi cu o marcă de automobil… tkulturni carest. gmuţeucrurj Ferencz Korvin, un ungur.

Mă încuie şi\7 ea” sa mardinăer la MVA1 Lucra pentru predecesorul meu şi ne-a adus serviciin

De asemenea, la schimbarea regimului, noi le-am! ritrn aurilor să-l lase în pace. rutwnt să-l cheme în judecată?

Abia se întorsese Malko la *Hilton* şi telefonul sună. Zakrei era neobişnuit de alintătoare. Aproape că şoptea la t

— Am probleme, mărturisi ea de la început. Karim s-a este mai gelos ca oricând. Ucraina. Aş vrea să te văd înainte.

— La uzina de pe *Revesz utca*?

— Nu. Cunoşti *Vaci utca*? Strada pietonală? Mă duc la paraturi. Există o galerie comercială la subsol, Taverna Udv & fi acolo pe la trei. Aşteaptă-mă înăuntru, dar n-o să puteri mare lucru…

Malko închise, rămânând perplex. Zakra minţea. Brazilţ era Ucraina. Trebuia să verifice un punct important. – „* „pun ceap Poate vorbi cu tine. Du-te pe la şase pe bul, mă directă a rezidentului KGB sună de cel puţin douăzţevin S). Va rasăv 27 Stă la etajul trei. O iei pe

scara principală ori înainte să ridice receptorul. /ardul An y 0C0 eştJOgaerie exterioară pe stânga

Ambasada Rusiei. Primul consilier. ia la etajcaKEsteprimauşape dreapta. Dacă vrei ca el să ioSntul KGB surâse, amuzat.

Nu Politic, era imposibil. Dar câţiva poliţişti ai nou echipe iau să-l lichideze discret.

Unde este acum?

— Jei! a Budapesta, continuă rusul. Are un taxi-radio. Am să-l

Caviarul a fost delicios, anunţă Malko fără preambul du [urci1

— I... *r*\i infai

O ezitare imperceptibilă, apoi o mare explozie de râs fericlicrelenegră

— Aveam un dejun aranjat, dar *nicivo*\ Era totuşi o unguri Zakradepăşea celelalte cliente cu mai bine de un cap. Chiar şi asta, remarcabilul păr roşu o făcea reperabilă în mijlocul mulnii ca un far în plină noapte. Tocmai examina nişte dantele când superbă, caldă ca iadul.

Malko se duse să hoinărească pe străzile oraşului vechiră. la ora dejunului. În sfârşit, treaba începea să se mişte. Mai „nă" g Malko Privirea lui se încrucişa indiferentă cu a ei, iar Zakra elemente începeau să se lege. Mai întâi, graţie identificării e „trasebuza superioară în surâsul ei feroce. Pentru prima oarăţelor, Malko ştia că Zakra îi întâlnise pe asasinii omului as, nuDurta pelerina ci un fel de canadiană mov, deformată de căruia se găsise eşantionul de plutoniu. Acum, aceeaşi Za eDtul ei impozant ştergea în Brazilia unde se găsea poate cumpărătorul plutovino pe aici! zise ea.

239. Şi, în sfârşit, îl minţea pe Malko, pretinzând că se di: o urmă până la o galerie de pictură absolut goală, aflată Ucraina. ndevaaaţurilaintrare? fata blondă în uniformă albastră le

Ploua din nou la Budapesta. Când Malko sosi la Margi: runcă o privire indiferentă. Galeria era în formă de L, având la rusul era ca totdeauna fidel lui Johnnie

Walker… Se reîntâlnrapăt un fel de rotondă de mărimea unui dulap mare. Zakra intră nişte vechi camarazi, gustară împreună un caviar delicios şi f irect acolo şi se sprijini de perete sub un tablou abstract trăintră direct în subiect. Îndul pe Malko lângă ea. apoi zise surâzând:

— Am nevoie de informaţii precise despre Karim Nazarb: – Stăm bine aici…

ceru el. Sunt gata să plătesc. Cu siguranţă, studiase locurile. Pântecele ei se sprijini de el şi

Serghei Ulanov se juca îndelung cu o bucăţică de pâine iiţnba sa porni ca o săgeată, într-unul din săruturile tornadă. Când te de a scăpa, cu o voce uşor cleioasă şi un surâs complice: retrase. Îi zise:

— Am să mă compromit pentru tine. Şi asta fiindcă nu es

Securitatea ungară.

modestă de la parter, cu faţada neagră de funingine, Vic Malko pătrunse pe sub porticul monumental şi intră *a a* a scării din fier forjat ruginit, ca ieşită direct dintr-un

— Plec poimâine la Kiev cu Karim, dar voi fi înapoi t., trecură prin faţa fetei în albastru, aceasta le aruncă o zile. El rămâne acolo. Eşti în continuare de acord să te r„ a*ră* cu mine? ce ironia

— Bineînţeles, răspunse Malko.

Zakra scoase un suspin răguşit şi îi muşcă urechea

— Cred că m-am îndrăgostit de tine… „mărul 27, pe bulevardul Andrassy se găsea un impunător Trecu un înger, decorat cu Medaliile de Aur ale Ipe” 3 neogotic cândva pe la finele secolului trecut Astăzicu

Minciunii reunite… Malko nu voi să rămână dator.

— O să-mi lipseşti! suspină el.

Ca şi cum această frază fusese un semnal, tornada set casă a scării lui. Zakra provocă desfacerea rapidă a tuturor bufonilor de Fetlini. Zugrăveala nu mai fusese refăcute cel puţ n mov şi, lipite de Malko precum un timbru poştal, plonja înzeci de ani şi se scorojea în plac, treptele putrede cedau sub obişnuită, dar ceva mai silenţioasă. Se bâţâiau ca nişte P°unele solzoase. eraua”

niS 2, 2 mica rotondă. Pantalonul hipercolant pe care îl puriva cutii de scrisori atârnau sparte pe pereţi. Cnezec. de ani interzicea orice familiaritate serioasă, dar ea, cu vomunism trecuseră pe acolo. omnnmki obişnuită, smulse practic fermoarul lui Malko. Când deg-scensoru era închis cu che a *JE-rZ* se strânseră împrejurul virilităţii lui, scoase un răget as-e-SR Snă9*

°*a*, CasSfă XtPfa°*lrTT*>POniând. asupra g a orna Tniefo lumină. Înainta pe dibuite, ca un speolog şi *în* f hJ° în 3 tah, ng-ltindu-ldmtr-o's, n9 u, ram? ca-Drin a descoperi o altă scară. Ajuns pe palierul al treilea, ime IU u re-mulfasP r6 „colrurile un-i uşi pe dreapta şi bătu pe batant. Auzi paşi de partea cealaltă şi uşa se deschise, dând într-o cameră i mai luminată decât culoarul.

3 masă impresionantă se găsea în deschizătură: un masto-Amestec de „Hell's Angels" şi luptător de bâlci. O caschetă aşa de ofiţer de marină dată spre ceafă, un păr gras căzând formă de breton până în ochi şi o barbă zbârlită încrustată cu jri de mâncare. Un maiou de corp tricotat în ochiuri largi per

— Vreau să ştiu unde te găsesc, dacă eşti obligat; asase vadă diverse tatuaje şi o burtă ce semăna cu un butoi Da-mi numele şi adresa din Austria., creabia susţinută de o centură lată. În mâna dreaptă, necu-Prevăzuse această eventualitate. Pe o bucată de utu ţinea un levier lung pentru cauciucuri de camion. Primitor, mâzgăli: *Malko Linz*, *Rupertstrasse 45*, *Viena*, *tel. 6*/*5439S*-Dumneavoastră sunteţi Ferencz? întrebă Malko. clandestină de întâlnire a CIA. Telefonul ajungea în birourje adresase în rusă. aşa cum fusese convenit. Company, unde era un agent gata prevenit.

— Când te revăd? întrebă el.

— Te sun peste o săptămână

Zakra se ridică, cu gura umedă şi pupilele dilatate.

— Te vei gândi la mine? Era aproape un ordin.

— Cu siguranţă, zise Malko.

— Vei mai fi la Budapesta la întoarcerea mea7 – Da.

Din nou se lipi de el cu tot corpul.

— Mă voi gândi la tine, murmură ea.

— *Da*, făcu fostul poliţist. Korvin Ferencz. n manieră ungurească, el îşi spunea întâi numele de familie şi rână prenumele.

de dădu într-o parte spre a-l lăsa să intre pe vizitatorul său 1 nu reuşi să evite pântecele lui enorm. Ferencz Korvin înlocui

Alertă. Plutoniu

Alertă. Plutoniu atunci levierul cu o cutie de bere şi se aşează într-un tot, De unde ştiţi?

Camera nu avea decât o fereastră acoperită de o perdea necu – am aranjat.

un pat de campanie, o sfoară întinsă între doi pereţi pe care Mfe giul poliţist îşi scutură obrajii moi.

n-au câteva haine şi un reşou. Mirosul care domnea acolo ar < *f*>e fapt, am făcut doar curăţenia. Am oiablă şi ştiu să-mi ţin pe fugă şi un dihor. Malko găsi un taburet cu trei picioare, se, a-mi se dau asemenea sarcini. În orice caz, erau multe din buzunar un bilet de o sută de dolari şi-l puse pe pat FPV – learl-i; – i ne biroul său. Tipul care l-a tăiat în două îşi cunoştea Korvin nu clinti. urci! eSeria.

— Nu lucrezi pentru curcani? grohăi el. Pentru spurcaţii „renez vorbea ca un expert. ORFV? când a murit?

— Nu, îl asigură Malko. Korvin se sculă şi se duse să-şi ia un carneţel soios pe care-l ochii mici injectaţi îl fixară cu un amestec de răutate şi mi?» nzari, punând în final arătătorul pe o pagină.

Brusc, fostul poliţist îşi scoase maioul de corp dezgolind cică Uite! Marţea trecută.

rozalii şi foarte rotunde pe torsul său palid. Ziua flirtului arzător al lui Malko cu cărnoasa kirghiză… Iată de

— Mizerabilii ăştia m-au mai pus odată la zid, în ’56, morrrueera ea atât de liniştită. Ferencz Korvin îl privea ca un câine ca-Aveam douăzeci de ani. Voiau să mă arunce sub şenilele = e. şi aşteaptă răsplata. Un al doilea bilet de o sută de dolari, tanc fiindcă nu mai mişcăm, când… Trebuia încurajată turnătoria.

Când oamenii KGB-ului i-au salvat viaţa. Acestea sunt

ei – Cine l-a omorât? întrebă Malko. rienţe care nu se uită. Dar Ferencz, ca să fi fost împuşcat la di – Ah, nu ştiu. Eu am venit numai pentru curăţenie, zeci de ani, nu ieşise probabil de la maici… Văzându-i mâinile Malko simţi că asupra acestui punct nu va afla nimic. Totuşi imaginai strânse împrejurul unui gât. Respira greu privindu ceva îl intriga.

sub ochi pe Malko. Cutii de conserve goale se găseau adi" – Este o reglare de conturi între mafioţi? insistă el. Karim dirija într-un colţ. O viaţă nu tocmai veselă. Malko nu avea intenţia afacere. Cine l-a înlocuit? îmbătrânească într-o astfel de cocioabă. Ezitare. Încă o sută de dolari.

— Vreau informaţii asupra lui Karim Nazarbaiev, zise el.

— Un tip pe care nu-l cunoşteam, sfârşi prin a scăpa ungurul. O licărire de surpriză trecu prin ochii mici ai lui Ferencz Korăe ştie doar prenumele: Pavel. A sosit în ziua în care…

— Karim Nazarbaiev? repetă el. Nu mai era nevoie să schiţeze gestul. Numitul Pavel îl

— Da, insistă Malko. Ce face? Cu cine lucrează? Se pare – lichidase pe Karim. Malko începea să-şi facă o idee mai exactă trebuie să se ducă în Ucraina. Ce afaceri învârte? Cum poaasupra situaţiei.

abordat printr-o filieră sigură?

— Cum arată? întrebă Malko.

Ferencz Korvin îl fixă neîncrezător câteva secunde, apoi izb Ferencz Korvin îşi dădu cascheta pe spate, îmbufnat, ni într-un râs nestăvilit.

— Nu l-am văzut. Dar se pare că este un blond înalt şi zdra

— În Ucraina! explodă el. El nu riscă să se ducă în Ucrainavân… Bun, trebuie să mă duc la lucru.

Belgrad, poate. Se sculă, umerii săi aproape atingeau zidurile… Malko, în

— De ce la Belgrad? pragul uşii, mai puse o întrebare:

Ungurul se aplecă asupra lui, ceea ce-i comprimă

burta – Cei trei oameni care au fost asasinaţi în *Lendvay utca*... Cine dansând un sughiţ greţos. a dat lovitura?

— Deoarece Dunărea curge spre Belgrad, spuse el sponta: – Putorile de arabi! mormăi ex-poliţistul. Toată banda care de un ton confidenţial, iar Karim Nazarbaiev este pe fundul Duna: târâie la *Semiramis*.

Malko se trezi în întuneric, relativ satisfăcut. Cu aceste revi laţii, avea cum s-o înfrunte pe Zakra. Frumoasa kirghiză sdovedea tot atât de periculoasă ca un păianjen aducător d! moarte.

Ploua peste Rio. Prin peretele de sticlă, Ishan Kambiz conterti pla apele gri ale Golfului Ipanema. Carnavalul începea peste douj zile şi, ca totdeauna, timpul era groaznic. De o oră ştia că Pava Saharov îi trimitea un mesager, fără alte detalii, care va trage 5 hotelul *Caesar Park*, nu departe de el.

O idee bună. Acolo dispunea de o echipă de tehnicieni care şi examineze calitatea plutoniului 239, dacă despre aşa ceva era vorba într-adevăr. În acest caz, va reuşi cea mai frumoasă lovitură a vieţii sale. Nu numai că ar deveni colosal de bogat, dar ar avea dreptul la recunoştinţa eternă a ayatollahilor. Ideea că asta ai putea să-l coste viaţa a câteva sute de mii de nevinovaţi îl lăsa complet indiferent. Singura sa problemă era să păstreze afacerea în cel mai mare secret.

La fiecare pas greşit, Ishan Kambiz avea pe urmele lui pe toţi „Câinii de Război" ai lumii, cu mijloacele lor nelimitate. Nu l-ar fi putut proteja cei câţiva gardieni ai Revoluţiei.

Aeroportul Roissy 2 era plin de animaţie, zeci de avioane ale Companiei Air France, între care zborul Recife – Rio – São Paulo erau gata de plecare. Înregistrarea automată şi apropierea de avioane estompau hărmălaia. Malko sosise după-amiaza aceea pentru a nu zbura de la Budapesta chiar în acelaşi avion cu Zakra după o lungă şedinţă de lucru în Piaţa Szabadsâg. În acest moment, Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele" sale preferate, se găseau undeva între Washington şi Rio de Janeiro. Toate

birourile CIA din America Latină erau alertate, în mod special cele de la Brasília.

Fotografii ale Zakrei fuseseră luate la Budapesta de oamenii CIA şi difuzate imediat. Bagajele ei, examinate pe ascuns graţie nurilor, nu arătaseră nimic. În ciuda trecerii prin faţa unui contor rpiaef-Malko se întreba dacă, până la urmă, nu se afla pe o pistă sită. Înainte de plecare, avusese timpul să descopere restau-9 r cu *gemiramis*, în spatele Parlamentului – care semăna cu Westrninster – exact în capătul de sus al străzii Alkotmány. Un ca minuscul unde se ţârâiau câţiva arabi. Asta va fi la întoarcere, dacă va mai fi… Nimeni nu i-a putut procura o fotografie recentă a lui Ishan Kambiz. În ceea pe care i-o dăduse CIA, iranianul semă-na vag cu Faruk, având aceeaşi coroană de păr negru.

— Pasagerii pentru zborul spre Rio, sunt poftiţi la avion, anunţă o voce în difuzor.

Malko observă strălucitorul păr roşu al „logodnicei" sale şi o lăsă să treacă înainte. Graţie prietenilor de la CIA, li se atribuiseră locuri vecine, la clasa întâi, dar ea încă nu ştia acest lucru.

Aşteptă ca Zakra să dispară în pasarelă pentru a intra la rândul său. salutat de stewardese. Cabina de clasa întâi era pe jumătate goală. Malko îşi puse servieta diplomat şi se aşează alături de Zakra care privea prin hublou. Prezenţa cuiva alături o făcu să întoarcă capul, dând nas în nas cu el. Malko îi văzu clar pupilele mărite şi maxilarul lăsându-se în jos; rămase mută de stupefacţie.

El se aplecă şi o sărută tandru.

— Ai greşit avionul, remarcă el calm, cu ăsta nu vei ajunge niciodată la Kiev.

Tânăra kirghiză se scutură, înghiţi în sec şi reuşi să spună:

— Dar tu ce faci aici?

— Nu puteam să mă lipsesc de tine, zise suav Malko. Deoarece ne vom căsători, plecăm chiar acum în călătorie de nuntă…

Pentru prima oară de la întâlnirea lor, Malko o văzu

pe dura kirghiză debusolată. îl privea ca pe o fantomă. Când stewardesa trecu ducând o sticlă de *Moet*. ea luă o cupă şi o dădu peste cap înainte de a întreba cu o voce sugrumată:

— Unde te duci?

— Tot la Rio.

— La Rio? Imposibil!

Era ceva mai mult decât un refuz în strigătul ei. Privirea i se tulbură. Malko citi deodată în ochii ei ceva nou: frica. De ce?

— Te vei întâlni cu un bărbat? întrebă el.

Privirea lui, fixată în a ei, nu părăsea pupilele întunecate. Ea se tulbură.

— Da. Nu. În fine, nu pot să-ţi spun. Ieşită din mediul ei natural, semăna cu o fetiţă, în ciuda ca ora sau de cocotă şi a sânilor ei de bronz. Boeingu, 747 tocmila R*** Inivton-mseparat. Îţi

Malto e *Ztr Zi t* HP6 d, n f3UZaurU! TUIU – imot Oar; – arput! l ce hote La Caesar *Paik*. Ne vom putea vedea Malko se hotărâse ca, în loc de a adulmeca pe furiş, să atac Oi spune 1

Ce?… La

Dacă nu, rect. Socotea că avea şanse destule să o „întoarcă”, îi mai lip, însă câteva elemente, iar ea părea să-şi fi regăsit sângele *ti* Aproape patetică, se întoarse spre Malko şi zise cu o voce grav

eruns De acord? Tetadepăşea chiar speranţele lui Malko. rje acord, făcu acesta din urmă.

A o”,.i. s * – 7 „— ”-t-a’a: „oHiiqp cina în timp ce întindea icrele negre pe pâinea

„L™ ™de adevărat, pentru că este vorba de U se ad” cma – «în business. Karim m-a însărcinat să fac ceva pentru el, însă prăjită voie să spun nimănui nimic. raZilia

— Droguri?: imisese pentru o

— Nu, făcu ea. Nu pot să-ţi spun. Cum ai ştiut că sunt în a – avel.

avion? Şi de ce ai venit? Credeam că ai treabă la Budapesta După masă, Zakra ceru stewardesei două

Co/nfreau on. ce.

— Pentru moment, n-aveam nimic de făcut Şi cum vreau să nu-l pentru ea, unul pentru Malko. Pe urma, îşi alungiră fotoliile căsătoresc cu tine, voiam să ştiu ce ai de făcut în Brazilia înă luară aproape forma unor paturi. Transportul aerian se imunătăţise mult de pe vremea când îţi trebuia o săptămână într-un) C 3 pe scaune de pânză, pentru a ajunge din Europa în Asia. orsu-l reactoarelor de pe 747 al lui Air France era abia perceptibil; u luminile sale discrete, cu păturile moi, aveau impresia că se flau într-un hotel de lux şi nu la zece mii de metri altitudine pentru i traversa Atlanticul de Sud.

Malko îşi întoarse capul spre tânăra vecină şi remarcă deodată a ea un obiect nou: un colier din sfere de aur ce cobora până în era sânilor

Ea îl privi deodată descumpănită.

— Oifie eşti?... Nu cumva eşti tot în *nastaiaşii biznis*? Părea sincer intrigată. Malko prinse ocazia şi spuse misterios:

— Da, oarecum.

— Pentru cine lucrezi?

— Asta depinde, spuse el. Sunt un intermediar. Ea se regăsea în teren cunoscut, cu toate că ceva îi scă;

Deodată, Zakra zise, ca pentru a schimba conversaţia:

— Am telefonat la numărul pe care mi l-ai dat. Mi s-a spus eşti pe drum.

Ea continua să-l mintă. Karim era mort, deci altcineva o misiune foarte precisă. Probabil misteriosul

Ai un colier frumos, spuse el.

— Este un cadou, răspunse ea fără comentarii.

— Îl cunoşti pe un anume Ishan Kambiz? o întrebă el de Maşinalecantariânmanabuleleaurite „trebuirăcatevasecun” aşteptate. H le pentru a analiza senzaţia stranie pe care o avu. Colierul îi încăl-o incapacitate totală de a înţelege cuprinse trăsăturile ţin; cauşorde9 etele-Maiântaiecrezucaeravorbadecalduranatu” femei. „Ală a Zakrei. Aceasta închisese ochii. Cu pulsul la

120, se strădui

— Ishan… cum?; a tacă la fel şi aşteptă. Tânăra femeie adormi pe loc, epuizată de

Nu minţea. Aparent, Malko se înşelase. Enormul dispo 3” Ş’de Şampania organizat la Rio pentru protecţia sa risca să nu servească la nin Urmaa? tePtavreozecemmute?” când Zakraeradela Atunci, va-i pregătit pentru o frumoasă călătorie obositoare dormita-Pusedinnoumana Pecolierulcuibărit în golulsanilorei ce dracu’. „putea să facă ea acolo? Din nou teama îi rrkm?” trecuuşor Pestemaimultebuleauritelarand-Câtevacil Pemai săturile. mă „crispa rziu. ştia de ce kirghiza mergea la Rio.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, zise ea cu o voce neobişnuit

Zakra transporta în jurul gâtului, amestecate cu mărgele ad & vărate din aur, bile de plutoniu 239 acoperite cu o pojghiţă de aut Cele cu plutoniu, pe care Malko le atinsese mai înainte, degajau o uşoară căldură.

Nu mai trebuia descoperit decât cui trebuia Zakra să predea colierul. Încântat, Malko adormi, legănat în torsul motoarelor.

Soarele orbitor l-a trezit. 747 era pe cale să vireze împrejuru, lui *Pão de* Agucar1 pentru a-şi căuta pista pe aeroportul Galcão Rio era aşa cum îl lăsase el cu ani în urmă. Morrozăsăreau printre zgârie-nori albaştri, ca nişte mari ciuperci verzi, plaje înnegrite de oameni, mărginite de un adevărat zid de beton… Atlanticul era cenuşiu, cu valuri mari, îndepărtându-i pe cei care doreau să înoate. Zakra deschisese ochii.

— Începând din clipa asta nu mai vorbim, spuse ea. La ce hotel tragi?

— Acelaşi ca al tău. Te caut eu.

— Nu! corectă ea. Lasă-mi numai numărul camerei tale la recepţie în căsuţa mea. Te rog, cât mai discret.

Malko avea ferma intenţie de a nu se pierde. Dacă Zakra s-al evapora într-un oraş de douăsprezece milioane de locuitori, se chema că făcuse douăzeci şi cinci de mii de kilometri degeaba.

De îndată ce aparatul se opri, Malko ieşi primul pentru a evita orice surpriză neplăcută. De abia ajunsese în sala bagajelor, că văzu ţâşnind o siluetă familiară: Chris Jones, în cămaşă cu mânecă scurtă, descoperindu-şi braţele ca nişte şunci de Virginia şi cu ochii ascunşi de ochelari negri.

Alături de el tropăia un bonom grăsuliu, cu vagi trăsături ne-*aq* purtând nişte enormi ochelari cu ramă de baga.

grol gun venit în infern! salută gorila de la CIA. Astăzi nu sunt 7 (40 de grade, dar se speră într-o încălzire după-masă… Vi-l del – nţ pe locotenentul Prudente Freitas de la Poliţia Federală. A

pe% de la Brasília special să ne ajute.

venpoliţistul brazilian strânse călduros mâna lui Malko şi-i luă tichetul de bagaje.

— Milton aşteaptă afară cu un automobil, preciza Chris.

Malko îl urmă pe Chris Jones, tăindu-şi drum în mulţimea ca-e-i aştepta pe cei sosiţi. Milton Brabeck era la volanul unui Golf verzui şi turtit, părând epuizat. Într-un vacarm infernal o instalaţie de climatizare astmatică sufla un aer oarecum răcoros.

— Povestiţi-mi cum este zăpada, aruncă el lui Malko. Cât despre haleală… Chiar şi cantina de la Langley este mai bună. Din fericire, există bere…

Malko privi intrigat ţinuta lor lejeră, pantaloni de vară şi cămăşi subţiri.

— Voi sunteţi înarmaţi?

Cu un surâs larg, Milton ridică uşurel cracul pantalonului, descoperind un „ankle-holster” 1 de care era agăţat un „38” de două degete.

— Chris are acelaşi model, explică el. În caz de conversaţie mal serioasă, avem unelte în cufăr. Asta se poartă aici. Afară de nou-născuţi, aici toată lumea e înarmată. Deci, ce facem?

Malko observă o superbă fotografie a Zakrei pusă în faţa volanului. Părul ei era şi mai arămiu ca în realitate.

— O urmărim pe această doamnă, făcu Malko.

— Dată fiind alura sa, nu va fi greu, remarcă Milton. M-ar fi mirat să vă văd debarcând cu Maica Tereza.

Douăzeci de minute mai târziu, coama roşcată a Zakrei apăru în hol.

Chris Jones şuieră printre dinţi.

— Târfa! Regret că nu am înclinaţii pederaste.

Kirghiza se îndreptă spre taxiuri. Golful era în spate. Poliţistul brazilian îi ajunse, în momentul în care demarau după Zakra.

— Nimeni n-a vorbit cu ea! anunţă el.

Toc de pistol pentru gleznă.

se Se o femeie? în plus, trebuia totdeauna să se ferească

Voarte bine, rp fac7 întrebă mesagera lui Pavel.

descumpănită, ceea ce-l îngrijoră. Hotărât lucru, ruşii nu

Panişte profesionişti.

Înainte de orice, trebuia să verifice că o ţinură drept pe *Avenida Brasil*, într-o sinistră perifericpată în principal de negustori de maşini şi de antrepozite pe lrir11 DCana.

Freitas îl asigură pe Malko de totala sa colaborare FBI-ul° °în „bine, făcu el cu o voce neutri

Poliţiei Federale să-i ajute într-o importantă afacere cu col bandă de arme, fără a da prea multe detalii. Cum Brazilia nil za nimic Statelor Unite... Urmărind în continuare taxiul, ¡j rapid în interminabilul tunel Antonio Reboucas, care-i ducaueraclar spatele Copacabanei, evitând centrul. w ¡nee cameră sunteţi?

Plaja cea mai cunoscută din Rio se schimbase mult! – n03...", „j" 115 ci

Trotuarele erau invadate de tarabe şi o faună nelinişti, ¿arte bine, duceţi-vă la piscina hotelului între orele două şi dădea târcoale. Vechiul *Copacabana Palace*, cu faţada gălb". wchem la telefon.

calcinată, arăta jalnic. Ipanema, plaja următoare, arăta cât", ¿nisese ca ea să nu pună alte întrebări jenante şi se graţii mai bine, iar *Caesar Park* – cu totul convenabil:

un turn m0¡ pună în mişcare dispozitivul.

plin de japonezi, în marginea *Avenidei Vieira Souto*. Poliţişti”.

zilian se duse de îndată la recepţie şi, când Malko şi gol sosiră, totul era aranjat. Aveau camerele 1804 şi 1306. Zakra;…”

Încă discuţii la birou Femeia e la piscină, la etajul 23, îl anunţa Chns Jones pe

— Eu urc, spuse Malko, n-o slăbiţi. alko la telefon.

Afară, căldura era copleşitoare, făcând să se topească as!; Vă găsesc acolo, spuse acesta din urma Ajuns în cameră, Malko atinse marele perete de sticlă: frigea. F *Caesar Park* poseda o mică piscina la ultimul etaj, aia™” ™ colcăia de lume. Câteva minute mai târziu, auzi două bătăi staurantul *Tiberius*. Îi găsi acolo pe Chns şi pe Milton aşezaţi iai o şi Milton Brabeck intră. asá umbrită în faţa unui Johnnie Walker, iar pe Zakra lung la pe

— Ea este la 1103, anunţă el. Negrul a întrebat dacă să f, şezlong, plesnind de frumuseţe într-un bikini alb, complet nou, telefonul sub supraveghere., re exploda sub masa sânilor ei, mângâiata de ochii tuturo mas-Malko era pe cale să spună da, dar se răzgândi. Era inutililor prezenţi şi chiar şi ai câtorva femei. La *lioerius* fiaxurai brazilienii să afle prea multe. Dispozitivul era instalat. Pruderscinei, o mulţime zgomotoasa gusta *fepuada* de samoaia. onns Milton în hol, Chris Jones afară, la volanul Golfului. Malko pones căscă.

să-şi facă un duş.

— Mi-e foame! x., „u”.

— Veţi face cunoştinţă cu mâncarea naţionala, anunţa Malko. ste felul zilei. Haideţi!

Ishan Kambiz ridică telefonul portabil, stând pe jun: Docile, cele două gorile îl urmară şi se opriră şocate în taja cufundat în mica piscină instalată în partea superioară a duple saunelor în care fierbeau diferitele componente ale mâncam său, apărată de vânt prin pereţi de sticlă. Se auzi o voce plaadiţionale braziliene. oul. – te» –, de femeie ce vorbea prost englezeşte.

— My *God*! Asta se mănâncă? întreba Milton Brabeck în faţa

— Mi s-a spus să vă telefonez. Vin de la Budapesta, anunţâsaunului cu fasole neagră fierbând în sucul propriu şi cu un miros sunt la *Caesar Park*. îspingător.

Iranianul se simţi deodată uşurat şi agasat. O femeie! pe Era o adevărată *fejouada*. Cu intestine de porc, jareturi, ure rât, coadă, cârnaţi şi chiar puţină carne. Numele ing, „«am*2 af ultacu.ae” le. raPortul T

erau detaliate cu amabilitate pe etichete în portugheză supravegheze apelul telefonic. Acesta avea ca obety

— O să halim asemenea porcării! făcu plângăreţ e s-o identifice pe em. sara Iu, Pavel Saharov-Treaba era în «nu ne-ai. *t* – t, al oda! surprindea, mai ales pentru ca femeia semăna

Dacă un tip de la DFA – l-ar trece pe aici, i s-ar face rău «şi asia... < rw”.

nr. 7; „...”, K – ... aţa?” „/. O//7 de mare calibru decât a traficanta. Desenc...”...–, Heo°Kia” a, e l-a maznana, n părea fada dintr-odată. În orice caz, în

— Bu nu vreau să crăp, zise curaios Mi ton Brabeck micasa Dlcl *r*-” „”: „: îşi umplu farfuria cu în, pâine şi luă trei iaurturi, pin A doua ore de cand-jese o-atjfara voia ei.

Stăluar” SCaPa? *TT*? M „tT2 S?! e-posta hotel cos-S te în orhfi «–”. T” 1?” Xfcă o să venim s-o căutăm spre ora unsprezece burta, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri jrşi spune i „r schiţă un vag surâs în direcţia lui, înainte de a trage din bal-;”, „m”: e „/a ioi Qwnn Qr = >

fundat într-un pahar de whisky plin cu Cointreal & *o* «™%, ¿2.5 Ssfi SnţYnd*° * °discreţi Mai alei că el rezervase acolo „a primul

— *Room 1103*, *telephone please*. *camarotf*, care domina mulţimea invitaţilor ordinari, şi al Anunţul fu repetat de mai multe ori până ce Zakra se-ces era strict reglementat ora plece spre bar, ondulându-şi crupa incendiară. Luate. câteva ore, avea saiştie dacă povestea plutonul

mână, asculte câteva secunde şi închise pentru a rêve «crochene sau o afacere serioasă. Cărnoasa tr. m. şade Paşezlong K\harovâl făcea să saliveze. Nimic nu-i interzicea sa îmbine

Un brazilian gras, prăbuşindu-se sub nişte lanţuri de? ilulcuutllul să se lungească lângă ea, însă ea îi întoarse spatele. I se întâlnire? Malko ardea de dorinţa de a-i vorbi, însă era:

cant. Chris şi Milton transpirau ca nişte nefericiţi cu efect. → r-i – *

ră al pereţilor de sticlă, temperatura trebuia să se aprobe efon" uls, unamcamera, UIM – alkabav0C6 adra9 astoasaa Malko permise celor două gorile să se răcorească în oamenicei. e„, „u".

rămânând s-o supravegheze pe Zak.a. Ce. a mai târziu sunte* «» ce să; ™° sama» «i n-am chel îşi scoase ochelarii şi se duse să se răcorească. Se ved, de amd Ma. Praacaldslamsa>», es, esc * 03, 8

Imaşura într-un halat de baie, parasud piscina. Coieru fi... y... –, „t"; j":

plutoniu 239 încă atârna în jurul gâtului. /nnodatfoartejosfetalieecusanmghre, ph9? m

a le soare. Kirghiza traversa camera, balansându-şi şoldurile lui chinuitor al unei samba ce răsuna din televizorul Akai. Ea oarse, dansând pe loc. Ochii listrăluceau de o bucuriereasc㠹.

Administraţia pentru medicamente şi alimentaţie.

Alertă, Plutoniu *ojă*.

Alerta, Plutoniu

— Aş vrea să trăiesc aici! anunţă ea. Este formidabil, *h-M*

mănâncă din priviri, marea, soarele, hainele nemaipomenite mă împărtăşanie. O jumătate de duzină de negrese ocu Colierul i se legăna între sâni. făcând-o şi mai tentanta 1PI! na una mai frumoasă ca alta, îmbrăcate doar cu minus

— Care sunt proiectele tale cele mai apropiate? întrebă, ouri cu paiete, machiate şi cu gene false de un

kilometru. Vrei să cinezi astă-seară cu mine? aproape tot spaţiul… Erau înalte de peste 1, 80 m. Era

Surâsul ei se şterse °e%a când cele două gorile puteau să privească o femeie în

— Nu, astă-seară trebuie să văd pe cineva. Afaceri fiara să se aplece. Ele vorbeau zgomotos portugheza, telefonat adineaori. Dar mă gândesc că, începând de mâvia fără încetare crupe cambrate şi dure. Văzând-u –, pe ce. mai liberă. bărbaţi. Începură sa gângurească, aruncându-le ocheade aşa să-i scapi aşa uşor, reatoare de flacan.

n nsatoare ale unei şcoli de samba…

Brabeck se trezi înghesuit între un fund aproape gol şi

— Un brazilian nu te-ar Malko. Zakra nu asculta, privind ecranul televizorului, unde o – Milton

„MOŞ el oaiui *şi*\jyiiciai u wioiiu uui…

urat văzând uşile deschizându-se la parter. Fel… Ea începu s-o imite, mişcându-se în htmuî-*Zi*!:

să aproape tot atât de frumoasă ca ea, plină de erotism. ersold cărnos a cărui proprietară se-sira dându-i mici lovuuri. să-şi rupă şoldurile în ritmul lui *E Carnaval*, succesul Carnea uşura 1:

el erdp mi-nllandlU Pânjec-elepe-Malko. Învăţă Tep – is-Pe) feterstispină-hâisUJones regăsindu-l pe Malrinn rfni S? T 96™ *br*?? miniede ISe-şi pusese curul tare ca marmura în căuşul palmei când cineva bătu la uşă. Zakra, fără a înceta să danseze. sserauna?” I. cinnuri

În? înnhidă în „*Mfo*, Prudent’ O frseâmbaie0S din Ro făcea şase topească ca zăpada la soare velini-Ptnf” h e, RUC înd, ° CU u T6 mbraţa °ebihiscă fond de puritanism. Malko trebui să se abţină să nu lipit cu scotch şi Malta capul spre Malko. 11 saujunu *r*

— Sunt invitată la un bal! anunţă ea. La balul pedera1 maMrebdaca sunteţi prada unor instincte contra na-Suppr! Iar asta este costumul. Ce păcat că nu poţi veni şi tuf tropicale dăunător sănătăţii…

— O să te privesc de la distanţă, promise Malko, jumătatţ*3, făcu acesta uimit.

jumătate dulce. pen (rucgsuptbarbat Travestiuri, specialitate braziliană, zakra se întuneca. stefesecarevoi) catngeaţi erau jumătate silicon, jumătate

— Le rog, nu-mi face probleme! Prefer să nu vii… Dacă vimoni Dar trebuie să recunosc că, la prima vedere, este ten-întâlnim aici după bal.

O rază de soare lumină camera şi Zakra scoase un strigi bucurie.

— Timpul se schimbă, mă duc pe plajă! Pe diseară! tropăia ca o fetiţă. Malko se hotărî să dispară organiza seara.

My God!

Chris îşi privea mâinile, ca şi cum rănile lui Cristos urmau să iră acolo. Milton Brabeck rânji, pe – Când am să le spun la Langley că ai vrut să-ţi oferi un băr-Chris l-ar fi omorât. Din fericire, cărnoasele androgine dispaerà. Cei trei bărbaţi traversară bulevardul Vieira Souto pentru a nge la plaja mişunând de lume. N-a fost greu de reperat părul Ascensorul se opri cu o zguduitură la etajul treisprezeceat al Zakrei. Tânăra femeie se instalase aproape de margine Chris Jones intră acolo primul, precedându-l pe Milton, care – un şezlong, încercuită de toţi celibatarii locului care se aprou de ea urcând pe nisip precum melcii.

Alerta, Plutoniu

Alerta. Plutoniu a sc. 5.000 cruzeiros. Al doilea frate, Leonel, specia-Malko şi cele două gorile luară o poziţie strateg „că-i fijrăm buticuri din Leblon, primise o încărcătură de not-departe. Chris şi Milton înfrigurați, sub o umbrelă, atât spărgeasase decât o jumătate din cap, în urma unei expe-cu cremă solară că-i puteai crede indieni gata de luotire nu” cOmercianţilor păcăliţi.

deja cu o privire bănuitoare toate fetele care se plimbnitioe atunci în vârstă de doisprezece ani, se gra Disc braziliene, compuse din minuscule triunghiuri în faţă st-ff-ora care nu avea decât zece ani, unui furnizor ai între fese. provocatoare ca nişte drăcoaice, cu or îndaţansarnazonienei care-i dăduse 100.000 de cruzei-

cambrate. Sfârşeai prin a nu mai vedea decât asta r; relor.

Îmbăia, atât de tulbure şi periculoasă era marea. Cana restei sume neaşteptate, luase cu chine o cabana şi gere se vărsau exact în faţa plajei celei mai şic a ora? bandă de copii. Ei cerşeau în înainte să se aşeze, Malko îi ceruse lui Prudente Freiţ: al° – lrr, r".

cure locuri la balul travestiurilor ana şi

h în restul timpului, îi jefuiau pe turişti. Activitate lucra-Işi atingea ţinta. În cazul în care coresoonripnt „nu prea periculoasă ce permitea, în plus, un trai în aer liber, Ishan Kambiz, câştigase... corespondenţi, ™ vităţii desfăşurându-se pe diferitele plaje din Rio.

— Se mişcă! anunţă Milton Brabeck scuse o bucată de timp de când Bernardo, alungit pe nisip.

Zakra, sătulă de soare, plecă să-şi ude Dicioarpl ea cu coada ochiului prada. Un superb colier de aur la gâtul Câteva minute mai târziu ei erau depistaţi d V frumoase cu pielea albă, desigur sosită de curând, dată zilian cu câte un pistolet discret ascuns în *nmJLTR*%prudenţa sa. Obişnuiţii purtau doar sandale... în jurul lui, ca mulţi simpli turişti. prosopul rui. săjaşteptau instrucţiuni. Fata se ridică, plecând spre

Rio devenise un oraş periculos unde Dureai fi îndepărtându-se puţin de oamenii de pe plajă. Bernardo un dolar sau pentru un ceas Swatch Omi fel, mobilizându-şi haita cu un semn discret.

D., ilko n-o slăbea din ochi pe Zakra, uşor de reperat datorită

Bernardo Malcher nu se născuse sub o stea bună-saude foc şi deux-pièces-ul verde fosforescent, avea decât patru ani, tatăl său, spărgător notoriu, fusebandadel Opii tocmai ţâşnise, învârtindu-se în jurul ei, ofe*ae* către un Escadron al Morţii". Corpul său ciuruit q fleacuri iurnale cerşind amabil. Unul din ei îi luă mâna, fă-tusese găsit într-o groapa publică de gunoi din *mono*aestu, dea Oantrena în apă. Malko observă jocul acesta tvM m» în n? Orde VU turLUrmaacestuiinciccător când un băiat de vreo doisprezece ani apăru brusc ca de somaM În i n? HTA/ *f-o*°

0C₃Zie1™” malK™că şi-i smulse colierul de la gât.

rif-l nr. °UProgramI Completindistri: 3 l care o antrena spre apă îi trase cu violenţă braţul, făcând-o

Probabil npnZT nu h jos. În timp ce al treilea îi trase o lovitură de picior în tâmprobabil pentru a nu-i îndurera pe cei patru copii e; ataş Oomoare crrsiâcferate-ne MVând USe-cundă mai târziu, copui fugeau ca vulturii. Malko sărise qnartantin. de *r*. –… n Picioare, alertându-i pe Chris şi Milton.

tei-i” rr, «– p.

vituri de piatră de unul din *narcos*, cei care domneau

3 dolari.

Alerta, Plutoniu

60 *dolari*.

lalţi se aruncară şi ei în luptă împărţind lovituri de picior, ităce aruncând cu tot ce le cădea la îndemână. O femeie inimi şi sfâşie obrazul cu o furculiţă, zgâriindu-i în trecere. În câjsa” ntebernardo Malcher fu ciopârţit de viu. Un vânzător de CaDitolul IX ml le sări în ajutor şi dădu lovitura de graţie înfigând o frigare

yv RUI. pieptul copilului. Toţi se răzbunau pentru frica perma

— mănată de aceste bande de derbedei. tasa jones îl alungă pe puştiul care încerca s-o înjunghie pe înţelegând ca Poate împărtăşi soarta şefului său, nu insistă – a t nse drept spre bulevardul Vieira Souto. *i* ¿” ¿ente Freitas încerca să-i calmeze pe exaltaţii care-l linşau at După ce sosi şi Malko. el observă cu tristeţe: Anul trecut, au fost omorâţi peste şapte sute de copii la Rio: „adroanele Morţii” sau comercianţii care erau sătui de a fi jec-Chris şi Milton asistaseră şi ei la atac, aruncându-se iiţi spre a tăia retragerea micilor golani… Zakra se sculase şi Apăru şi Zakra, încă şocată, sub protecţia celor două gorile, cioarele sale lungi, alerga în spatele grupului. Văzându-se – înd-o, omul care plantase umbrela în abdomenul copilului re-fie ajuns, unul dintre puştani se întoarse cu un cuţit în maniera colierul dintre degetele crispate şi venind i-l oferi tinerei kircă, încercând s-o spintece pe tânăra femeie. e cu

un surâs cuceritor stopat repede de soţia sa. Zakra îi

Lumea de pe plajă privea neclintită această scenă cotirtumi şi-şi Pr¡nse colierul la gât, înainte de a se îndrepta spre vieţii braziliene. De ce să rişte o lovitură de cuţit pentru ce ¿>*sar Park*, escortată de Malko şi de cele două gorile. Preó-le aparţinea? în plus, aceşti adorabili copii aveau uneori sí a-al, Malko îşi şterse fruntea. Toată operaţiunea complexă pe foc. Cu o lună în urmă, la Copacabana, uciseseră o familie o e10 conducea fusese cât pe ce să eşueze din cauza unuizase să se lase prădată. În brazilian.

Se auzi o pocnitură. Prudente Freitas acţiona la rândul tăind drumul fugarilor. Aceştia reveniră printre umbrele înv cuţitele, ajungând direct în braţele lui Chris şi Milton

Şeful, cel care furase colierul, forţă spre Milton, cu pumnshan Kambiz avea impresia că i se înfigea o tijă de fier roşu în orizontală. Gorila îl aştepta pregătită. Era prima oară în! rs, ’nou? mână tremurătoare, umplu ochi un pahar cu Gastón carieră când îl ataca un copil… Când puştiul vru să-l de – a9 range XO şi se chinui să-l bea cu mici înghiţituri. Alcoolul îl pe o cutie de conserve, el plonja în faţă. cu pumnii strâns tinse Puin-Saidunuldintreceicare? supravegheau pe atacul şi răsucindu-i braţul. Dus de elan copilul zbură pe: ra –, tocmai se înapoiase, şi-i relata incidentul de pe plajă, umărului lui Milton şi căzu câţiva metri mai încolo în mijloci*™ iranian era clar: trimisa lui Pavel avea în jurul ei un dispo-familii braziliene pe cale de a-şi lua picnicul. de securitate eficace şi puternic. Oameni pe care ea îi cu Bernardo Malcher n-avu timp să se ridice. Grăsuţ da-3-sprinten, şeful familiei smulse din nisip umbrela care le *adâr* nu brazilieni, ceea ce însemna că operaţiunea „Darius” fu-agapele şi-i plantă cu toate forţele tija în abdomenul băiatubpatrunsadeun alt serviciu – probabil americanii – şi că el era ericol de moarte.

milton cu foarte puţin machiaj pe ochi. îmbrăcaţi cioar în numai ca „era imposibil să renunţe la mtalnirea o, *fâ*st pantofi, un papion împrejurul gâtului/direct pe trebuia

să afle dacă aceasta femeie chiar adusese ea n; t. un dox3

plutoniu. În orice caz, planurile sale erau date peste cap ideeseecaschrjsiones

— Said cu ce seamănă ăştia trei care au arestat hoţ? maţi azjseevăcerunsacrjficiusunte (prea bătători la

— Sunt proes, on, şti, nu le-a fost nea de cuţit. era ş, un – caţi. văcaastiaşiveţitrece neobservaţi fac eu rost de cu ei, un brazilian cu revolver., chi. lindral fy

era din ce în ce mai rău! ishan kambiz beneficia teoap-njcesg de sprijin din partea multor personalităţi din guvernul brazilig. *Cneib*?” la dispoziţie numeroase paşapoarte false, pentru călătorii – glumit

Îşi propusese să-l contacteze pe şeful poliţiei federale că – fie Xezaorice încercare de rezistenţă, adăugă: cuse multiple cadouri. prin el, avea să afle mai multe despre: penu” o

necunoscuţi care vegheau asupra trimisei lui Pavel. cine e;

meneam. n-aveţi nevoie de ea, sublinie malko, este plin de srae leni. brazilieni. inutil de declanşat un masacru. urcaţi-vă, fac eu sau, mai simplu, concurenţi? wliţiş» uiai trebuie în toate cazurile, trebuia să-şi dubleze prudenţa. ost de tot ce odată eşantionul de plutoniu recuperat, n-avea să mai permanent la rio. rămânea de văzut cum se va descurca rele bal al travestiurilor. acolo, riscul era maxim. se întoai;

a’d… u r, chris Jones, cu papionul înnodat în jurul gâtului, avea aerul

— Astă-seară vii cu hashemi şi cu mohsein. poate va «… „în”, j”. „k; **; „l; m! t*ar*” „”: mi… n. – … –, mu nforit a unei carmente deghizata în animatoare de revista.

acţionaţi. până atunci, du-te să-l înlocuieşti pe hashem” 1!”…”, rt = (i” mt =”; „”: *a* –, nim” „or –, „…» kx” „”:

Iwrih f f – vident în aceasta ţinuta, nimeni din lume n-ar fi putut bănui ca siadi am ocni pe tata. vorfaadgagenţigjca înnebuniadin jurtreceau complet îeobservaţi, confundându-se cu cei trei pederaşti vecini

care tot n-ai staţionau în hol. unul dintre ei se ridică şi se ondulă până la

„… jorile cu un surâs senzual către pectoralii lor.

O mulţime fel mâna se înghesuia în holul hote ului nfijat, ansăecu gscutitgqamuschjf

Park, tot, cei sau toate cele care se pregăteau să plece de v-icg1, travestiurilor. zakra mea nu se arătase. makon privea a-*Jonesgjsubjvjreggrzgtogretângruuibgrbgt*.

ochiului pe milton şi pe chris. cu parul tăiat foarte scurt în întredinti. k *

În cămăşi albe cu mânecă scurtă şi cu pantaloni gri, abia”.

y… i ks. – dacă mă atinge, îl omor…

zându-le puternicul gabarit, ei semănau cu ceea ce şi ei ai Tmk; „– „i-w, j”)., „i. «„…» n –! u – 4 ui-< i4 i trebuie să poţi alături de noi, continua un alt gay, după în ambianţa pestriţa a balului, vor fi remarcaţi ca mustale… j;”, j „s” u… l. iw.

fiul r*a*) al avem o mică serata dansanta cu prietene braziliene. va fi pahar cu lapte, ceea ce nu era chiar ideal. dar ce era parte vesel era prea târziu pentru deghizare. râseţncâdgsgudecuvinte deodată, trei oameni coborâră din ascensor, vorbind; 1

tare, aşezându-se nu departe de ei. americani, după ace *TTZ – rrr –*”, j”, „r (: te”;”, t = r „îl” „u.).*,”: „i” < „i *celebra plaja din California*, *vestita pentru sălile sale de* antrederasti. Într-o ţinută suprarealista: tunşi aproape la fel de = *iament*

Alertă, Plutoniu

Alertă, Plutoniu

— Veţi alege şi o Missăida? mormăi Milton Brabeck t… matizat – zneau să iasă din maşina, muţi de ruşine. A fost nevoie ca Mali.

— Oh! Ce răi sunteţi! aruncă pederastul. Nu trebuie să-ţi bau-ă-i împingă afară.

— OCtO limmri Auto i o o nmfn în + A mnlo Arieni

de aceste lucruri. Asta i se poate întâmpla oricui.

Un fulger luminos tăie răspunsul lui Chris. Un

fotograf toc. prinsese grupul. Cu un urlet strangulat, Chris Jones se arul”, asupra lui şi-i smulse aparatul. Fotograful, un brazilian, bătu! Un bărbos superb se înclina adânc în întâmpinarea invitaţilor, tragere chiţăind, refugiindu-se în spatele recepţiei. Malko îşi Cafăcând să se rotească amplu trena rochiei sale de mireasa. gOn; ia „intrmul melodiei *E carnaval*, pe o masa dansau două traves

— *Quiet*! Este pentru folosinţa locală. Nu faceţi scandal. Kuri în corset şi ciorapi negri afişând nişte coapse superbe în faţa

— Dar vă daţi seama! Dacă e tipărit într-o revistă, prot Zi-i negru cu pielea presărata de paiete de aur, îmbrăcat doar cu acesta, şi află Serviciul de Securitate de la Langley, sunt *zbl* minuscul slip cu model în pantera, dilatat de o superba erecţie. Cât despre prieteni… „Un dezgustător mirosde voma pluteajin jurul barului undese-in-Voi garanta eu că aţi fost în serviciu comandat, îl linişti înhesuiau *o* mulţime de sexe nedeterminate în ţinutele cele mai ko, şi-i voi asigura că aţi acţionat sub ordinele mele. Atenţie abracadabrante. Câţiva pederaşti bătrâni îşi plimbau plictiseala în Un nou şoc: un personaj bizar ieşea din ascensor. Jumwnijlocul vacarmului, indiferenţi la tot. Sala se compunea dintr-un maică, jumătate târfă. Frumoasa faţă a Zakrei era încadrată cparter cu un podium, unde se schimbau orchestrele, şi un etaj în togă religioasă ovală, alb-neagră, un ansamblu care îi acop Tormă de galerie, unde se aflau invitaţii de vaza. Ringul de dans se umerii cu o pelerină scrobită, ceva ca un costum de scafantumplea încetul cu încetul cu „femei”, una mai sexycaalta. până la înălţimea sânilor, ascunşi de o ţesătură rigidă I l-ai fi, „Bum-bum-bum”, răsuna samba lovind capetele, ritmând evo-pe bunul Dumnezeu spre spovedanie, inclusiv marele crucifix ciutia, mult mai aproape de tam-tam-ul african decât de Brahms. Îi atârna pe piept, în ciuda privirii de jăratic şi a gurii mari roşii cPin când în când, un travesti – dornic să se remarce – urca pe o distona puţin… masă şi începea exhibiţia…

Plecând de la talie, lucrurile se stricau Zakra purta

un panta chris?” Miltoncu Papioanele lor, se încadrau perfect în colant spintecat de sus până jos, lăsând să se vadă de fiec, ambianţa balului, dar Malko, într-o cămaşa cu mâneci scurte şi parte piciorul gol. dovedind că nu avea nimic altceva dedesut Pantaloni nu Preaseremarca. Milton observa o splendida Pantalonul se mula pe crupa incendiară, făcând să păleascâcreatură cu fese frumoase care dansa la trei metri de el, invidie toate travestiurile din lume. Înălţată pe nişte tocuriadresându-i ocheade capabile să excite şi un ayatollah. cincisprezece centimetri, îi depăşea pe toţi cu un cap... Trave”. Nusepoate nu „ebărbat! strecuraella urechea lui Malko. holul cu un mers legănat şi semei, urmărită de privirile tuturor rr „ai văzut fundul şi sânii...

culilor.

— *Este* bărbat, corectă Malko. Sânii sunt de silicon, iar fesele – în trecere, Malko observă colierul de aur sub crucifix inieccu hormoni. Cât despre aparatul genital, şi-l strânge între o văzu înfundându-se într-un Cadillac cu geamuri negre e: fesecuun plasture. Dacă vreţi se va convingeţi, duceţi-vă sa demară de îndată. Toată lumea plecă şi ei făcură la fel. Sinq; r... „,.

problemă era că nu-l cunoşteau pe Ishan Kambiz în afara nec: gâturi, un travesti era pe cale să-şi picteze torsul în direct, cludentului portret-robot compus din fotografii vechi scoţându-şi pe rând îmbrăcămintea. Un negru atletic se apropie de

O mulţime densă înconjura *Scala*, pe *Avenida Afranio de* 1 Jones 5H Ppuse să-l iniţieze în samba... Necăjit de refuzul

Franco, aplaudând sosirea participanţilor. Chris şi Milton nu

Alertă, Plutoniu indignat, se mulţumi cu un dans al pântecelui în faţa lui, cu mimica cea mai demonstrativă. Gorila nu ştia unde să mai stea. Cu cât iii. – kii kirahizei începură să strălucească sub pălăria de care coolul circula mai mult, cu atât creştea temperatura. Creat „Ochpderea şoldului ei gol, revelat prin spintecătură făcea să efectuau

un du-te-vino continuu între sală şi toalete pentru în*» – v*siunea arterială a iranianului, fără însă a-i îndepărta în remachia, căldura topind fondul de ten... Impâoată prudenţa.

Malko se scula şi începu să exploreze boxele din fund. cestW. ţta, nipte nimeni, a sosire? întrebael se întoarse, un sfert de ora mai târziu, era sigur de un lucru: 4 – N-ai nochjcugmem QSQ – nimeni gRQH nu se găsea acolo, era pe undeva pe la primul etaj, din care n.: N” dumneavoastră. De altfel, nici numele dumneavoastră vedea decât balconul. Şi bărbatul pe care ea trebuia să-l trifara aeunească. Acesta din urmă îşi montase bine lovitura. Dacă Malkciu-IstlU, spuse e unnumearab reuşea să-i vadă împreună, călătoria sa n-ar fi servit la mare Ut sHeridicadinadâncul canapelei unde se tolăniseră, căci Zakra s-ar întoarce desigur fără colier. Numai că locurile „îs fată mintea-Decinuse Punea Problema s-o lase să sus, cele de o mie de dolari, erau păzite cu străşnicie. teeasw-Aq x această noapte

— Veniţi, spuse el, vom privi fauna de jos.

a urmă până la balustrada acoperită de catifea roşie, de

t... „... înd Dista de dans şi mesele. Merita osteneala. Bărbosul în

Aşezat în fundul unui separeu, Ishan Kambiz se ridică peninina” adrmireasadansacaun nebun la braţul altui negru înalt, cu o primi pe Zakra. Cu toate că oamenii săi i-o descriseseră, avu*™” încorsetate de un colant în fileu, mulându-i atributele şoc Deghizarea lldădea un aer necrezut de sulfuros, iar e» cea impresionante. O frumoasă noapte de nuntă în perspectrastul dintre veşmintele religioase cuminţi şi sânii săi enormi. Dj, shanstrecuramanasub ţesătura scrobită, luând înţepau sub scrobeala, ar fi excitat şi un mort. Când trecu prin & ajunsăncaduţa cărui contact îi trimise o împroşcătură de lui pentru a se aşeza, el îşi zise că nicicând nu văzuse un funt” ™ Bâânartere. Zakra, fascinată de travestiuri, nu părea să-şi acesta. Nu se putu abţine să n-o atingă „din

neatenţie”, iar camauseaduseră noi *capirinha* şi, puţin mai târziu, ea îşi mtoarse cu un surâs complice ea; ce, ocnji” inide Oexpresietu, bure.

Uitând de toate problemele el se ura că nu va termina no: în Ăştiasunt într-adevăr bărbaţi? tea fără a o avea. Linda, mica braziliana, începu să facă mutre Nusuntmaifrumosica dumneavoastră, murmură iranianul, colţul ei, fără iluzii. Nu putea să lupte. Patern, Ishan Kambiz p. Mânasanmângâie şoldul, iar Zakra se cabra ca o pisică de) a o mână posesiva pe coapsa mulată a Zakrei. tundegndbarbatul j, urmacurbasodur Or. În penumbră, se pu

— Aţi călătorit bine? întreba el. Ce mai face prietenul rgafaceonce Aăturiuncupude travestiuri se săruta pe gură în

1… lipserare, apoi dispărură într-un separeu pentru lucruri mai ser Foarte bine, zise kirghiza. El mi-a dat asta. ioase îi întinse un plic sigilat. În interior, nu era decât un carton’s Hashemi, secretarul lui Ishan Kambiz, veni să-i şopteascănat, alb, şi un cuvânt: *colierul*. El ridică ochii, văzu perlele a un! era, aurechearătandspreungrupde) aparter angaorenes. Înţelesejmediat. Colierul va fi recuperat mai târziu, aveara ranianu ţ, urmăriprivireasi observă trei bărbaţi. Doi, cu torsul îndemâna toată noaptea. ludearesemanaucutoti nebunii locului, şi un al treilea, îmbrăcat

— Mulţumesc, spuse el. Acum, să ne distrăm. O *capirinha*? Normal, cu cămaşă şi pantaloni

Puţin surprinsa de a vedea că misiunea ei se termina aşa sunt tipii de pe plajă, murmură el. repede, Zakra acceptă. Iranianul simţi că i se contractă stomacul. Cele mai rele temeri

Bău două *capirinha* una după alta. Amestecul de *cachap*\e safe se confirmau. Fata pe care el o ţinea în braţe adusese alcool de trestie de zahăr –, de lămâie stoarsă şi de zahăr, după ea echipa unui mare serviciu, americani sau israelieni. Ăştia teribil.

nu fac cadouri. Mai avea o noapte în avantajul său şi

trebu, al< când ea era pe punctul de a depăşi barajul ce apăra primul profite, h fotografie pe blond şi pe cei doi acoliţi ai săi. pe un! «i retrase în umbră. – era) zakra!… cu

— Vino, îi spuse Zakrei să ne odihnim puţin Fa se întoarse, făcu o pauză şi schiţa un surâs. Era aeriana.

acolo, declanşând un răget al tinerei femei. Îi privi fata de cOîndrăzniră sa le blocheze trecerea, îndepărtându-se fără încadrata de toga religioasă şi fu pe punctul să explodeze ime. n „tli Ziasrn… – Qn „mhr5

Zakra îşi trecu limba peste buze încetişor, cu privirea înti cau” 5 sus mă k° Ş P penumbra.

Capirinha era pe cale să-şi facă efectul. Micul bărbat pe jum făcând-o să-şi continue drumul singura, chel nu o excita în mod deosebit, dar atmosfera tulbure a aci petreceri făcea să-i clocotească sângele în vene. Ea dorea 9 *…

În străfundul pântecelui. Oricare., snan Kambiz o săruta pe gură, din plin, pe Linda, despuiata la

Păstrase în ochi imaginea unui negru înalt, foarte frumos eDt prea fericită de plecarea rivalei sale, când fidelul Hashemi se dansa singur în mijlocul ringului. Un atlet. Zakra închise ochii „Lse de umărul iranianului, ginându-şi mărimea membrului său. Simţea dureri în pânti – Ai adus-o? întrebă acesta din urmă. Deodată se întoarse spre Ishan Kambiz. – Tipul blond a urcat împreună cu ea. E aici.

— Am chef să dansez, ţâşni ea. Mă întorc. 2 akra apăru, lăsându-se pe divan. Exact în spatele ei, Ishan înainte ca el s-o poată împiedica, ea o şterse spre una dint Kambiz îl remarcă pe blondul zărit la parter, în curs de a-l observa, două scări care duceau la parter. aoiacestase pierdu în mulţime.

Sufocându-se de turbare, Ishan Kambiz îi aruncă lui Hashe-Du-te după el, spuse cu autoritate iranianul.

— Ad-o înapoi! Zakraera îmbufnată şi privea împrejur. În separeul vecin, un Nu voia să fie văzut jos. travesti alunecase în genunchi şi, la umbra mesei, administra o Zakra ajunsese deja pe ringul de dans. Negrul

se ondula a felaţiune conştiincioasă unui grăsan nemişcat, cu ochii sticloşi de

Io, mereu pe loc, rotindu-şi şoldurile de o manieră obscenă. Ta dorinţa în cursul balului, mulţi brazilieni „normali" veneau să-şi sară kirghiză veni să se planteze în faţa lui şi începu, la rându-i. tisfaca fantasmele pentru câteva ore. N-ar fi îndrăznit niciodată să mimeze amorul Negrul îi adresă un surâs vag, nimic mai r mearaa întravesti pe *Avenida Atlantica* ori pe Copacabana. Aici Nu-şi credea ochilor. Oricare alt bărbat ar fi violat-o pe loc… impresia că totul era altfel.

bxaşperata, năpădită de dorinţa, se apropie şi îşi lipi pante Hashemi reveni câteva minute mai târziu, trist, de sexul lui mare, comprimat în ţinuta argintie.

— A coborât miuă P, neal Hlenal „T simţi (? a se. il 6 Roi? încă: – Găsiţi-l şi ucideţi-l, spuse calm în farsi iranianul. Noi plecăm.

dezoustatăi FI Kfn-i h >TP3 b" 353 Ha-emi nu se mişcă" prevăzuse ce se putea întâmpla şi-şi dezgustata! El o împinse şi, cu demnitate, se urca pe o masas: „d măsuriede Haoare a continua sa danseze's nqur un, „a, *ar*", n9°are

7 akra avpa nrhii în ia-mi i; „nit5 – La *Scala*, bătăile erau frecvente. Trebuia câştigat timp.

Zakra avea ochii, n lacrimi. Jignita peste măsura, paras, nnc liranianuţişopti Zakrei, aureche:

— Hai acasă!

Malko observase toată scena. Când Zakra se îndreptă sf fundul localului *Scala*, el plonja în mijlocul mulţimii şi o ajurl

Alertă, Plutoniu

k0 văzu imediat pumnalul pe care-l ţinea strâns în mâna 3 ntă o nouă lovitură îl proiectă înainte, direct spre pumnalul pe „negrul îl ridicase la orizontală. În ultimul moment, Malko reuşi devieze traiectoria şi se prăbuşi pe o masă. *E Carnaval*, urlau 53 estiurile în jurul lui, în timp ce se încerca asasinarea sa. Trei trabaţi ¡1 antrenară într-o falsă răfuială cu bătaie care trecea combfet neobservată în

hărmălaia din jur. Cu toată forţa plămânilor, el

„Llhris! Milton!

Exact în momentul unui solo de trompetă… Cei trei asasini se în arc de cerc. Malko făcu ocolul estradei pentru a le

Pe marginea ringului de dans, unde se dezlănţuiau travestit mişcându-şi crupele artificiale, Malko supraveghea cele două Sr apropiară 11

ducând spre separeurile de la primul etaj. Avusese timp să-l SSS şi căzu în braţele unuia din ace, *gays* cu pap» n „ntalraţ. În grafieze mintal pe însoţitorul Zakrei, care într-adevăr semăna sul ** *Caesar Park*-TaParU „%exPlodândde vechea fotografie a lui Ishan Kambiz Era sigur că cei doi vor d râs părea rapid. Alături de el, o masă ameninţa să se prăbuşea – Aşadar, unde sunt minunaţii dumneavoastră prieten? sub greutatea unui cvartet de „creaturi” în plină samba Milton Bi cu ochii sticlind şi cu pectoralii imenşi, omul era bine montat, beck şi Chris Jones vegheau lângă ieşire, asistaţi de Prude-Malko prinse din zbor ocazia

Freitas. Acolo, făcu el, arătând ieşirea, şi am nevoie de ei, nu-i puteţi într-adevăr, câteva clipe mai târziu, Malko văzu ivindu-se – chema? scara de lângă ieşire o togă religioasă puţin strâmtă în spi – Fac mutre?

venea micul mustăcios gras şi chel, în smoching cu jabou dar – Nu, mărturisi Malko, eu am o problemă cu ăştia trei. lat. Abia ajungea la umărul Zakrei. Malko se pregăti să se năpu» arătă cu capul pe cei trei brazilieni ameninţători care se teasca prin mulţime pentru a-l urmări, când o puternică lovitură distingeau net de inofensivii travesti.

umăr îl dezechilibra. Un brunet cu păr creţ îl îmbrâncise şi. În k – O.K., *buddy*! făcu gay-ul, mă duc acolo, sunt indivizi ciudaţi să se scuze, se întorcea asupra lui, cu o faţă rea, bombănind în aici –…

râturi în portugheză. O a doua lovitură îl făcu pe Malko să aiur, Acesta se îndepărtă, ocolind ringul. Cei trei brazilieni avansau, până la orchestră: Malko îl văzu pe

marele slăbănog destinzându-se şi făcu o săritura

Milton şi Chris erau departe în mulţime şi nu-l puteau vede: laterală. Cuţitul îi sfâşie cămaşa, plantându-se în lemnul estradei. De jur-împrejur, oamenii continuau să danseze nepăsători Toe Acum, asasinii nici măcar nu mai încercau să-i ofere un schimb, privirile erau atrase de un superb travesti de peste un metru opta Nimic nu" mai împiedica să-l omoare. Malko reuşi să pareze o ci, strâns cu un corset fosforescent, cu ciorapi lunqi neqri şi o or noua lovitură. Apoi, pentru a câştiga timp, se urca pe estrada, ala-pă nemaivăzută pe care el o balansa într-un fel obscen fredona' turide orchestră. Din această poziţie înălţata, îl observa pe *gay E Carnaval*. Orchestra îşi dădea osteneala, făcând să explode: chiarândi Paincarelllua Pe Chrislonesdebraţ Ap01 Cineva alămurile. Cineva îi dădu un pumn în rinichi şi-l proiectă la mare Prinsede gleznă.

Se agăţă de perdea, însă adversarul îl trăgea cu toată greutatea. Oamenii râdeau în sală, crezând că era joaca unor beţivi. Malko se văzu pe unul din cele două mari ecrane de televiziune suspendate de fiecare parte a orchestrei, retransmiţând spectaconea estradei orchestrei. Malko se întoarse pentru a se găsi nas nas cu un negru foarte slab, în şort de nailon roşu, cu pielea uns şi cu părul dat cu briantină. Avea braţele de-a lungul corpului;

…î., „a într-un oraş de douăsprezece milioane de locuitori, în pliiui în direct. Îşi blestema hotărârea de a nu-şi fi luat o arma p a Carnavalului? Administraţiile nu funcţionau timp de opt dea. uascenei se deşira cu brutalitate, iar el căzu greu de 5 Vis, Se oprea la Rio în afară de defilările şcolilor de samba… înălţime de peste doi metri, aterizând peste un grup care se del*SE (şi dădu seama că-i era ruptă cămaşa, pătată cu sânge ta cu chiţaitun vesele Dădu să se scoale, când o lovitură puterf, *1*¿tăietură mare pe abdomen.

de picior în tâmpla îl făcu să cadă din nou. De îndată, brazilig. Şi ca Aicise omoară oameni pentru douăzeci de dolari, explică slab se lasă cu genunchii pe pieptul său şi-i prinse gâtul cu un. brazilian Ucigaşii au fost recrutaţi pe

loc. Li se arată ţinta ştangă. Malko reuşi să-i blocheze încheietura mâinii drepte P0 1 Dăteşte Nu se pun întrebări. Douăzeci de dolari înseamnă îndepărta pumnalul, însă, cu coada ochiului, observă un al aGj 5 11 Sti *de* mii de cruzeiros, destul ca să bea bere pe tot timpul agresor, care se apropia lateral cu un brici în mână. O secur>iz y Carnaval mai târziu, avu impresia că un tren de mare viteză îl lovise în plnin „ceru Ovodcă a barul *Caesar Park*. Zakra era în pericol Omul, calare pe pieptul său, păru deodată înzestrat cu arin, T: arte Aqresiunea al cărei obiect fusese el, dovedea că fu-zbura pentru a cădea pe pistă în mijlocul dansatorilor pe care de? 5 remarcaţi de Ishan Kambiz. Sau poate ea făcuse joc dublu buscula ca pe nişte popice. Briciul celui de-al doilea nu mai ajunanunţase pe Malko. În amândouă cazurile, trebuia găsită şi la stomacu ui Malko. Cu o formidabilă lovitură de picior, car, f mifi7 Scos în afara jocului. Altfel, femeia l-ar putea alarma pe aducea pe Milion Brabeck la nivelul lui Pele, americanul îi deta/S, re-robabil misteriosul Pavel. Căci miza finală a acestei Snhi dbtmnihi ’ndivid, U136 prăbU? ipe Spate mă-jăera vânzătorul de plutoniu 239.

lăţit cu braţele în cruce, pe mocheta egoasă. *Wme*” mergemsă. inspectăm camera, propuse el, după ce şi-a

Al treilea agresor încă avea chef de luptă. Se repezi cu pu –”? naiul înainte. Cu o lovitură de cot, Chris Jones îi devie traiectoria* p udente aranjase să pătrundă fără dificultate, cu ajutorul lama se înfunda pana la mâner în pântecele bărbosului deghizat, rameri-Stei Percheziţia se termină repede. Erau gata să plece, în reaff. – *t*. rând Malko se aplecă şi adună din coşul de hârtii o poşetă cu bile-Nefericitul scoase un strigat surd şi se îndoi, în timp ce un… paAirFranle Un număr era mâzgălit deasupra. Îl arătă poliţistului de sânge n inunda frumoasa rochie albă. Năucit, ucigaşul încerc *Znla*n să fugă, însă urmă un iureş general. Prietenii travestiului se arur Poate fi un număr din Rio?

cara asupra lui, îl trântiră la pământ, lovindu-l cu o sacoşă şi e na făcu acesta din urmă E uşor de verificat. N-

avem decât pantofi cu tocuri cui. Un pantof propulsat de optzeci şi cinci de-kils sasunăm grame de muşchi devine o armă de temut. Gărzile de securit* Mako al Opri la timp Dacă era cel al lui Ishan Kambiz, un apel sosiră în sfârşit, împrăştiară travestiurile, salvând viaţa ucigaşii bizar. araarma imediat şi ar avea de o sută de ori timpul să le în sunetele zvâcnitorului *E Carnaval*, „mireasa" lividă, pe cale d* = II

pierde tot sângele a fost dusă la spital. * Puteţia ţanume, esiadre Sa abonatului? întrebă el.

— În H „e Şiiranianul? întreba Malko. abia „dl Poliţistul federal părea perplex.

canou-se.

— Pot să încerc, zise el. dar este Carnaval. Mi-e teamă că nu faâăă T! 3C „informă Mi tOnBrabeckn-enilalnformalii îşi cro ra drum spre ieşire, regăsindu-l pe Prudente, poliţist. ci prinp?, ştie?

federal, a atun de maşină. Blocat în parching, nu putuse urmă: Sunttotiţnstradăvoi încerca totuşi prin poliţia federală din

Oadillac-ul. Se precipitară spre *Caesar Park*, dar Zakra nu se ga Brasília sea acolo, desigur. Peste Malko trecu o undă de descurajare. Se aşezară în timp ce el forma numărul 102. După douăzeci

Atâtea eforturi pentru a eşua în ultima clipă. Cum s-o regăseşti f

de minute, numărul nu răspunsese. Malko se stăpânea cu n.l. k.

CIA ţinută în frâu de Carnaval, nu era chiar aşa de trist Dar aW aaita când Ishan îi desfăcu cordonul pantalonului colant. Nu tă nebunie rituală înflăcăra tot oraşul Rio. De pe toate posturNJ*6,! trebui decât să-l ajute puţin şi acesta căzu grămada pe jos. radio, din toate televizoarele, ieşea aceeaşi arie pulsatoare RKEra se mulţumi să pufnească de râs... îmbrăcata doar cu toga *naval*, refrenul anului pe fond de tam-tam. Pe ecranul televizor pioasă şi cu escarpenii, ea era cumplit de erotica. Alcoolul o din cameră în prim plan, o tânără îşi balansa

soldurile ca de-i use parţial insensibilă, însă îşi manifesta sonor excitaţia candticulata, făcând să-i tremure sânii, să-i freamăte pântecele urlă Loetele iranianului puseseră stăpânire pe ea. şi ea *E Carnaval. am*\\ O sprijini de zid şi mâinile sale plecară spre sann umflaţi.

— Nrju-i prizonieri în acelaşi timp, măcinându-le sfârcurile. Gâfâia 1 un bolnav şi această mângâiere o dezlănţui pe Zakra. Avea din ea avă în stare de fuziune în pântece. Ishan Kambiz mârâi. Cu o Ishan Kambiz, cu ochii sticlind de dorinţă, o contempla înovitură puternică de genunchi, el deschise compasul lungilor Zakra care, cu o *capirinha* în mână, se ondula încet pe podium roapse ale femeii şi nu mai trebui decât să vină cu un puternic trupe care se găsea o magnifică masă de sufragerie în os lucru» Sub spre a pătrunde vertical în ea. Data fund talia lui mica, era cu aur, creată special de Claude Dalie pentru miliardarul Iran! poziţia ideală. Ţinând-o pe Zakra de şolduri, el începu s-o loveas-Era la al şaptelea pahar şi kirghiza nu mai ştia bine cum se că turbat. Zakra, pătrunsă brutal, urlă de moarte! Plăcerea era atât mea. De altfel, nici nu şi-a dat seama când iranianul o uşurase, de violentă, încât ea începu să tremure, să ţopăie în toate colier. Alcoolul îi încălzea ovarele, iar ea se gândea cu ciudă sensurile, într-atât, încât îi scăpă iranianului. Mai făcu doar câţiva mestecată cu dorinţă la superbul negru homosexual care o repăşi clătinându-se şi se prăbuşi, îngenuncheata, în faţa canapelei pinsese. Această muzică, atât de îndepărtată de ceea ce cunoaşte mari…”

ea, o înnebunea, fără a mai socoti praful de cocaină pe care Kar Această vedere făcu să-i sară toate siguranţele lui Ishan Kambiz o făcuse să-l consume. Acesta îşi fixase programulva plecai biz. Se aruncă după ea, se lipi de crupa ei care îl făcea să tanora şase dimineaţa la Teheran, printr-un itinerar complicat Colb tasmeze şi o penetra, suflând ca o focă. *Zakra* scoase un urlet raera în servieta sa diplomat. Un cadou pentru soţie dacă vanW guşit. Mai avu timp să se agite puţin înainte de a exploda, rama-cereau vreo explicaţie. nând lipit de tânăra femeie ca un câine de o

căţea. Ar fi vrut ca

Se debarasase de Linda, iar gărzile vegheau la etajul inferior; momentul să nu se sfârşească niciodată, duplexului. Zakra, fulgerată de un orgasm pustiitor, nu mai mişca. Îşi înaintea plecării, avea două sarcini de îndeplinit. Mai întâi’s smulse unghiile din mătasea divanului pentru a se descotorosi de profite de Zakra şi pe urmă s-o facă să vorbească. Trebuia să st toga religioasă.

cine erau cei care se lipiseră de paşii ei şi mai ales până la e – E caldă şmecheria asta, spuse ea cu o voce cleioasa, punct se implicaseră în operaţiunea „Darius”. Dacă era cev = Ishan Kambiz se smulse din ea, calmat. Trebuia trecut la putred, o va abandona. Pentru moment, se hotărî să se consacrafaceri serioase.

primului dintre obiective: cel mai plăcut Silueta Zakrel – îl voi chema pe Hashemi să ne aducă ceva de băut, zise el. îmbolnăvea de dorinţă.

— Nu mai beau, protestă Zakra, mi se învârte capul. Poate doar

— Veni lângă ea, îi trecu un braţ în jurul taliei şi începu să „danse unlointreau, cu cuburi de gheaţă, ze” cu ea, adică să se frece de tânăra kirghiză precum un compar – Hai în baie!

zeu în rut. În câteva minute, avea o erecţie de cal pe care o scoa El° împinse în piscină. Mai avea chef să-şi potolească foamea se la vedere fără ruşine. Zakra nici măcar nu şi-a dat seama Abi; sexuală în ea. dar mai întâi trebuia să-şi liniştească angoasa.

Zakra revenea la suprafaţa apei, când el o cuprinse cu braţul pe la spate. Simţindu-se incomodată de escarpeni şi neştiind să înoea voi să şi-i scoată Din nou, râzând, iranianul o băgă sub. Se jucară astfel câteva minute, apropiindu-se cu încetul de parj (cea mai adâncă. Zakra începea să se enerveze. Ultima dată ei. scoase capul afară, înghiţind puţină apă clorată, ea îi strigă bruta

— Opreşte, m-am săturat!

Două mâini îi apăsară umerii pe la spate. Ea întoarse capul e printre stropii de apă, observă privirea rece a lui

Hashemi. apăsă din nou umerii şi capul îi intră din nou sub apă. Înnebunit femeia se zbătea degeaba, sufocându-se câte puţin. Era apr03 fi să se sufoce când putu, în fine, să respire. Scuipând apa, aproaj, asfixiată, îl văzu în faţa ei pe Ishan Kambiz, rece ca un aisberg

— Târfo! aruncă iranianul, vorbeşte sau te înec! Zakra scuipă puţină apă şi protestă:

— Să vorbesc! Cum adică? Ce să vorbesc?

Iranianul făcu un gest discret şi Hashemi apăsă din nou capi tinerei femei când îi încădui să iasă la suprafaţă, scuipând şi tuşind, Kambiz preciza:

— Cine este bărbatul blond care te-a însoţit la Rio? Pentru cin; lucrează e17

Cum ea nu răspunst uesiul de repede, fu din nou sub apă D data asta, Hashemi o trase afară în ultimul moment… A fost nevoie să aştepte mai mul e minute ca ea să-şi reia suflul. Cu pe virea înecată şi vocea spartă, Zakra imploră:

— Încetaţi! Vă înşelaţi, n-am făcut nimic rău.

— Cine este?

— Logodnicul meu, reuşi ea să spună între două accese d tuse.

Ishan Kambiz nu-şi credea urechilor.

— Ce tot trăncăneşti?

Agăţată de marginaa piscinei, kirghiza îşi goli tot sacul Obişnuită cu violenţa, simţea ca cei doi erau capabili s-o omoare Astfel, cu frânturi de fraze, ea le explică felul în care Malko intrase în viaţa ei. Iranianul asculta, îngheţat până în măduva oaselor. Era mai grav decât îşi imaginase.

— Cum a ştiut că veneai în Brazilia? Tu i-ai spus? întrebă el ci o voce dulce.

Zakra nu-şi dădea seama că fiecare cuvânt pe care îl pronunţa up cui înfipt în propriul ei sicriu. er3 – Nu. nu, protestă ea, habar n-am cum a ştiut. Eu nu i-am vor niciodată de dumneavoastră. „Nici de colier?

— De colier? De ce i-aş fi vorbit de colier? Dar unde e?

— L-am pus bine, răspunse calm Kambiz. Mi-era

teamă că o sâi Pierzl

Neştiinţa Zakrei în ce privea colierul îi ungea puţin inima. Dar bărbatul care o urmase la Rio, date fiind mijloacele de care dis-nunea. aparţinea cu siguranţă unui mare serviciu. Dacă el s-a interesat pe plajă de colier, nu era din întâmplare. Toate acestea miroseau a Mossad. Pentru a se consola, Ishan îşi zise că bărbatul blond trebuia să fie deja la morga din Rio.

Scoase un surâs fermecător.

— Scuză-ne, zise el Zakrei, îmi dau seama că n-ai făcut nimic rău, dar eu am mulţi duşmani. Trebuie să fiu prudent. O să ne odihnim puţin şi pe urmă te voi duce înapoi la hotel.

În farsi. el îi spuse lui Hashemi.

— Mă mai servesc de ea o dată şi pe urmă te vei ocupa tu ls ea. Spune-i lui Mohsein că noi plecăm spre aeroport la ora cinci şi jumătate.

Galant, Hashemi o ajută pe Zakra să iasă din piscină, ba, mai mult, o şterse cu un prosop mare de baie. Năucită, tânăra femeie se trânti pe canapea. Ishan Kambiz îi întinse o *capihnha* pe care ea o bău cu sete pentru a scăpa de gustul acru al clorului din gură. Nu mai avea decât o idee în cap, să părăsească acest apartament şi să doarmă

— Condu-mă, zise ea cu o voce pe moarte.

— Da, da, zise Kambiz.

Trei minute mai târziu, capul Zakrei bascula. Dormea, doborâtă de *capirinha*.

Obosiţi, ochii lui Prudente Freitas păreau a se cufunda în fiecare clipă tot mai mult în orbite. De o oră era la telefon, răbdător, alintător. Din aparat ieşeau frânturi de samba, dar nu informaţii până în dinţi obiectiv.

Malko nu mai avea astâmpăr. îmbrăcate din nou, m-ar J cele două gorile aşteptau să li se desemneze]

Deodată, Malko văzu un surâs luminând faţa poliţistului hr

I care înroniiea că iw»-… – … «.: a-i

Nan care începuse să noteze ceva cu febrilitate, înainte de à la loc receptorul. m

— *Todo bem*”, aruncă el. Numărul corespunde unui imobil – Ipanema, *Avenida Vieira Santo*, 240. Un apartament pe num unei societăţi *MBA Engineering*.

— Mergem acolo! zise Malko.

Portarul galonat de la Edificio Biarritz, o superbă clădire cu faţadă în marmură neagră, având la intrare un somptuos hol în armură roz, situat la cinci sute de metri de *Caesar Park*, în bordura lui Praia de Ipanema, tresări văzând patru oameni pătrunzând în imobil. Instantaneu, scoase un *riot-gun* de sub ghişeu şi-l îndreptă spre cei sosiţi.

— *Policia Federal*! urlă Prudente Freitas pentru a acoperi samba vomitată de combina Samsung pusă pe biroul portarului.

La această oră târzie, la Rio, când un vizitator necunoscut se prezenta într-un astfel de imobil, era mai întâi omorât şi abia pe urmă întrebat ce doreşte…

Arătându-şi legitimaţia, poliţistul înainta singur spre portarul neîncrezător, care consimţi până la urmă să-şi coboare arma.

După aceea, Freitas ceru lista ocupanţilor şi-şi aruncă o privire pe ea. Nicio *MBA Engineering*… Atunci începu un dialog dificil între portar, considerabil îmbibat de *batida*, şi poliţist. Malko îi veni în ajutor şi începu descrierea omului pe care-l văzuse în compania Zakrei. O licărire de înţelegere trecu, în fine, prin privirea portarului.

— *Ah*, *sta bom*! *O senhor* Kambiz1. îl anunţ…

Nu-şi terminase bine fraza şi se găsea cu braţul răsucit la spate, cu Smith and Wesson-ul lui Milton Brabeck pe la nas.

Pentru a evita orice nouă tentativă, Chris Jones rupse firul centralei şi aruncă telefonul jos. În faţa unor argumente atât de convingătoare, portarul nu mai insistă.

— Ce etaj? întrebă poliţistul.

Totul merge bine.

Bineînţeles, *domnul Kambiz*.

Alertă, Plutoniu

— 17 şi 18, însă nu vă deschide, are uşa blindată. În plus, e, tă un cod pentru ascensor.

— Care? întrebă amabil Prudente Freitas. După o privire aruncată spre Chris Jones, portarul scăpă

— 1996.

firada-Tânăra kirghiză nu zicea nimic. Crescută la şcoala fero-w – ţii ştia că în acest gen de situaţie n-avea rost să implori. Totul să-ţi alegi moartea. Pumnalul sau saltul în vid. Cea de-a doua branra ninhahil rea mai hunăându-se în faţa Zakrei, care rămânea lipită cu spatele de ba

— Lasă-mă în pace, mormăi Zakra, pe jumătate adormită. furioasă. Aproape m-ai omorât şi acum vrei să mă regulezi.

Ishan Kambiz, gol ca un vierme, cu o erecţie complet nouă.» agita peste ea, însă kirghiză făcea pe moarta. Iranianul îi ciupi uf sân şi ea scoase un ţipăt, trimiţându-i şi o lovitură de picior care rată de un milimetru glorioasa sa erecţie. *Capirinha* o făcea dezi greabilă. Ea se sculă şi se îndreptă spre pantalonul său spintecat începând să-l tragă pe ea. Kambiz, rupt în două de durere, frustrat beat de turbare, deveni brutal. Apucând *walkie-talkie*-ul, urlă în aparat:

— Hashemi, vino!

Cum Zakra îşi termina de strâns şireturile pantalonului, cu pieptul gol înţepător, în bătaie de joc spre el, acesta îi zvârli:

— O să crăpi, căţea!

Deoarece vorbise în farsi, ea nu-l înţelesese, însă vederea lui Hashemi, care tocmai intra cu un pumnal lung în mână şi un surâs murdar pe trăsăturile sale crude, o făcu să-şi dea seama de situaţie, înnebunită, privi în jur, după care se precipită spre balustrada ce înconjura apartamentul. Nicio urmă de scară de serviciu. Bulevardul Vieira Santo, optsprezece etaje mai jos. Ea se întoarse, dat Hashemi era în spatele ei. Acesta întinse brusc braţul şi vârful să înfipse în şoldul ei stâng. Zakra scoase un urlet.

Iranianul nu mai insistă, lăsând-o să se refugieze puţin mai departe. Se distrase într-o zi, în Liban, cu un prizonier israelian, sângerându-l de moarte puţin câte puţin. Ishan Kambiz contempla scena, lacom. Voia ca târfa să vină să-l implore ca el să-i juiseze în gură, înainte să crape.

— Nu te grăbi cu căţeaua, îl sfătui el patern.

Podeaua de marmură roz. Întretăiată cu romburi negre, o altă creaţie a lui Claude Dalie, ar fi uşor de curăţat. Hashemi înainta le-Alerta, Plutoniu

Miâton Brabeck lipi un cornet de carton de uşa masivă de acaju de la etajul al şaptesprezecelea şi ascultă îndelung. Niciun zgomot; uşa era groasă şi blindată. Exista o sonerie, dar… Malko privi batantul, nu mai putea aştepta.

— Puteţi s-o deschideţi? întrebă el.

Chris Jones veni la rândul său să examineze uşa.

— Fără probleme, afirmă el.

Chris se lăsă pe vine, aşezând la picioarele sale lădiţa metalică pe care o luase din maşină. Scoase ceva care semăna cu un cocoloş de mastic de mărimea unei mandarine, îl rupse în două şi aplică jumătatea la înălţimea broaştei principale. Totul dură doar cât înfipse în Semtex un mic creion aprinzător, apoi se întoarse.

— Ascundeţi-vă pe scara de serviciu!

Milton Brabeck, Prudente Freitas şi Malko ascultară. Chris Jones îi ajunse după ce activase aprinzătorul. Zece secunde, o explozie surdă. Ţâşniră toţi patru pe palierul invadat de fum acru. Armătura blindată a uşii, răsucită în întregime, mai era în picioare, dar panourile se volatilizaseră. Cu o puternică lovitură de umăr, Chris Jones făcu să sară structura rămasă şi pătrunse în interior, cu Beretta 92 în mână.

Descoperea o intrare luxoasă cu pereţi de lac roşu, uşor stricată de explozie. Apartamentul părea imens şi nu se auzea niciun zgomot. Malko îşi aduse aminte că portarul le spusese că era un duplex.

— Sus, ordonă el lansându-se pe scara laterală cu

trepte de perpex.

Zakra semăna cu sfântul Sebastián. Din torsul şi şoldurile sale Picura sânge. Nu erau răni serioase, ci „înţepături” care o slăbeau şi o făceau să sufere mult. Instalat pe marea canapea unde o domizase, Ishan Kambiz asista la agonia ei.

Hashemi hezbollahul se delecta, revenit la timpurile bune închisorii de la Evin. Ura aceste femei impudice care-l tulburau bărbat, împiedicându-l să se gândească la Dumnezeu. Desigy” Ishan Kambiz se purtase deseori ca un rău musulman, dar devoţa, mentul său pentru cauza integristă făcea să i se ierte multe lucruri

Iranianul se apropie de Zakra, chircită lângă balustradă, gându-şi dinainte buzele. Se decise să-i atace sânii.

Tânăra kirghiză îi intercepta privirea şi-şi zise că, dacă mă aştepta, nu ar mai avea puterea să se înalţe deasupra balustradei Adunându-şi ultimele forţe, se ridică pe braţe, încercând să bascij. leze de partea cealaltă.

— Opreşte-o! urlă de îndată Ishan Kambiz.

Chiar şi la Rio, o femeie care se zdrobeşte pe trotuar atrage atenţia poliţiei. Chiar în momentul în care iranianul se precipita, o explozie surdă scutură apartamentul, făcând să tremure pereţii şi să vibreze ferestrele. La limită, Hashemi reuşi să prindă glezna tinerei kirghize şi s-o tragă spre interior.

Ishan Kambiz se ridică înspăimântat. Said şi Mohsein se găseau în apartament. Dacă se întâmpla ceva, ei ar interveni. În orice caz, uşa era blindată, apărată cu un sistem sofisticat de securitate.

— Termin-o! ordonă el nervos.

Brusc, nu mai avea chef să se joace.

Hashemi o prinse pe Zakra de părul roşu pe care-l răsuci repede împrejurul pumnului său stâng, astfel încât să-i expună gâtul o tehnică veche a comandourilor siriene unde fusese el format, care se rezerva prizonierilor. În momentul în care voia să înfigă pumnalul în gâtul fragil, un zgomot sec, foarte apropiat îl făcu să tresară.

De data aceasta armă de foc.

repte arma. bărbatul primi un glonţ de 9 mm în mijlocul frunţii; i (lre făcu literalmente să-i explodeze capul. Aruncat pe spate, el ca Otă şi se întinse pe dos, fulgerat. Chris Jones atinsese deja =. P: u superior, exact în momentul în care un al doilea bărbat se ivi p; jj a bucătărie. Şi aici efectul – surpriză – funcţiona din plin. Chris. Ivlilton traseră în acelaşi timp, pentru mai multă siguranţă, fără 5 jise fi sfătuit în prealabil. Într-un ultim reflex, hezbollahul avu timp \-l apese pe trăgaciul unui MP 5. Rafala plecă în plafon şi pe „creţi distrugând mai multe picturi.

p fără a se ocupa de el, cei trei oameni ţâşniră spre o uşă dublă nu mai era nicio îndoială: era vorba de o

Un cap cu păr scurt şi creţ, cu ten mat, se aplecă deasupra balustradei scării. Chris Jones făcu restul. Înainte să apuce să-şi

De data aceasta, Milton Brabeck fu cel care trecu fără ezitare – rin ea. Bubuitul batanţilor izbindu-se de perete avu efectul unui trăsnet. Malko fotografie scena. Ishan Kambiz într-un colţ, un alt bărbat aplecat deasupra Zakrei, cu un pumnal în mână.

Kambiz strigă ceva celui de-al doilea, care apăsă vârful cuţitului pe gâtul fetei şi strigă într-o engleză stricată:

— Opriţi sau o omor!

Aici antrenamentul lui Chris şi Milton făcu minuni. La Fort-Braggs, fuseseră formaţi să înfrunte acest gen de situaţie. Li se predase că rapiditatea şi precizia erau cheia succesului. Nu trebuia să se preocupe de ostatic, ci să se concentraze asupra asasinului. Dacă nu, se pierdeau toate mijloacele şi se oferea adversarului timpul să-şi revină din surpriză.

Cu o mişcare curgătoare şi lină, Milton Brabeck îşi ridică Smith and Wesson-ul de patru degete, o armă ceva mai precisă ca un pistolet şi pe care o mânuia admirabil. Detonaţia asurzitoare făcu să vibreze geamurile şi proiectilul 357 Magnum îl atinse pe Hashemi deasupra

gurii. Maxilarul său superior explodă şi proiectilul, doar prin puterea energiei sale cinetice, provocă o dislocare a cutiei craniene. Când intră în creier, craniul era deja pe cale să se deschidă ca o nucă de cocos putredă. Zakra, stropită de resturi de os şi de materie cervicală, se rostogoli pe jos cu un ţipăt de oroare. Hezbollahul nu mai avusese timp să-şi înfigă pumnalul mai mult de doi sau trei milimetri.

Ishan Kambiz. speriat, alb ca varul, îi fixa pe ceilalţi. Avea impresia că inima i se făcuse cât un purice. Aceşti indivizi îi provocau o spaimă totală.

Se gândi la servieta sa diplomat deschisă, aflată undev, cameră. Dacă ar apuca cel puţin s-o închidă şi să pornească J canismul de autodistrugere în cazul forţării broaştelor! Era important, chiar vital. Cunoştea oamenii Serviciilor. În afară! cazul în care exista un ordin categoric de a-l omorî, putea să siv pe cu oameni ca el, se putea încerca oricând o târguiala.

Zakra se eliberă de cadavrul lui Hashemi, care se rostogol peste ea, apoi se* ridică îngrozită în picioare! Ceea ce se petrec îi confirma convingerea intimă, de când descoperise pistoletul \ godnicului" său, că şi el era în „business". Îi mai rămânea să] regleze conturile. Se aplecă asupra lui Hashemi şi apucă pumna, cu care acesta voise să-i taie gâtul, dându-i şi un picior în trecelulmea ironiei, şcolile de samba continuau să danseze pe ecram marelui televizor Akai, cu bubuituri de tam-tam.

— Atenţie!

Malko o văzu pe Zakra repezindu-se fără un cuvânt asupra i Ishan Kambiz. Chris Jones era cel mai aproape. Cu o lovitură d umăr, credincios obiceiului său, el o dezechilibra şi ea căzu în piş cină. Profitând de dezordine, Ishan Kambiz o şterse ca un iepur spre cameră.

Malko ţâşni la rândul său. Cei doi oameni ajunseră practic n acelaşi timp. Malko observă pe pat servieta diplomat deschişi Iranianul sărise deja deasupra. Malko înţelese imediat că acest nu voia să ia o armă, ci doar s-o închidă, declanşând probabil u mecanism de

autodistrugere. Kambiz prinse capacul şi-l trânti a violenţă ca să închidă broaştele. Lui Malko îi lipsea o fracţiunett secundă spre a-l împiedica. Atunci, făcu singurul lucru posibil.

Întinzându-şi braţul, băgă mâna înăuntrul servietei ca să nu se închidă.

Durerea îl pătrunse dintr-odată până la umăr, dar serviel; rămase deschisă. Ishan Kambiz încerca disperat să scoată măr; lui Malko, dar Chris Jones era deja în spatele lui. îl ridică pe ira nian şi-l aruncă precum un pachet cu rufe murdare într-un colţ a camerei. Cum celălalt încerca să se ridice, fără o vorbă, îndrepţi spre iranian o Beretta 92, cu braţul întins şi piedica ridicată.

Ishan Kambiz înţelese mesajul şi rămase ghemuit în colţul să ca o fiară speriată.

Malko putu în sfârşit să-şi degajeze mâna ce îl durea. D» autie, răsturnă pe pat tot conţinutul servietei diplomat. Încă nu Puseră cinci minute de la explozia uşii… Zakra se ivi din nou, *(f* cu privirea halucinată, şi cu pumnalul în mână. Malko fu noi să-i aplice o lovitură ca s-o împiedice să deschidă intestinele „" pianului. Părea că nici nu-şi dădea seama de sângele care-i

Milton se va

„Yrgea din răni. Malko se apropie de ea. „Zakra, du-te să te odihneşti şi lungeşte-te upa de tine.

— Îl vreau pe porcul ăsta, zise ea cu vocea stinsă.

— Imposibil, replică Malko. Fă ce-ţi spun.

Milton Brabeck reuşi s-o ia cu el şi, de data asta, zdrobită, ea 1 Use mai împotrivi. Trebuia să fie o farmacie în apartamentul acesta imens…

Malko se întoarse spre bărbatul chircit în colţ.

— Sunteţi Ishan Kambiz.

Iranianul nu răspunse. Ca să nu piardă timpul, Malko se duse să privească prin documentele din servieta diplomat. Erau acolo trei paşapoarte cu nume diferite, dintre care unul brazilian. Cel iranian era pe numele de Ishan Kambiz. Malko îl întinse în direcţia prizonierului.

— Cred că ar trebui să colaboraţi. Ishan Kambiz se

trezi deodată.

— Sunt şi cetăţean brazilian, spuse el cu o voce stridentă. Am mulţi prieteni puternici în această ţară. Am să le cer să intervină. Aţi intrat aici prin efracţie, l-aţi asasinat pe secretarul meu şi, probabil, pe doi dintre colaboratorii mei şi acum mă reţineţi împotriva voinţei mele. Acestea sunt crime menţionate de legea federală braziliană.

Prudente Freitas, retras în tot cursul asaltului, ascultă diatriba.

— Cine sunteţi? întrebă el în portugheză. Poliţistul rămase mut. Afacerea devenea prea sensibilă ca el ia o poziţie. Malko îi veni în ajutor.

— Este interpretul nostru, zise el.

Uşurat, poliţistul rămase fără glas, îndepărtându-se şi lăsân-pe Ishan Kambiz în paza lui Chris. alko îl conduse în camera de alături. Voi chema Washingtonul pentru a-i pune în legătură cu şefii neavoastră. spuse el. Este vorba de o afacere de stat, care pune în joc elemente ultrasecrete. Veţi primi instrucţiuni. Pomoment, aveţi grijă ca totul să meargă bine. N-o să-i facem nici y rău lui Ishan Kambiz. Trebuie doar să obţinem de la el câteva clarificări.

Poliţistul brazilian dădu din cap şi se duse să se instaleze tr-un colţ al camerei. Malko îi şopti lui Chris Jones la ureche:

— Supravegheaţi-l! Să nu telefoneze, să nu plece. Dac trebuie, îl doborâţi.

Malko îşi roti privirea peste decorul rafinat imaginat de Claurjţ Dalie: pereţi albi, un secretar în palisandru de Makassar. comodă veche şi superbul pat cu baldachin.

Reveni în cameră, Ishan Kambiz nu mişcase. Malko luă di (maldărul etalat pe pat colierul Zakrei şi-l întinse în faţa iranianului

— Mr. Kambiz, dacă nu doriţi ca această vizită să se termin extrem de rău pentru dumneavoastră, va trebui să-mi spuneţi toţi despre această afacere cu plutoniu. Cum eu ştiu deja multe, durr neavoastră aveţi interesul să nu minţiţi.

Iranianul rămase tăcut. Creierul îi lucra cu viteza luminii, încercând să deducă ce ştia adversarul său. Colierul era un punct foarte rău, dar, până la urmă, era doar business. El nu omorâse pe nimeni aici, aşa ceva făptuise, e drept, la Budapesta, iar CIA n-o să facă mare tam-tam pentru trei golani ruşi. Există un amănunt ce trebuia salvat cu orice preţ: numele vânzătorului. Kirghiza însăl cunoştea…

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, pretinse el.

— Voi studia mai întâi documentele dumneavoastră, pe urmă mai discutăm, replică Malko.

Luă conţinutul servietei diplomat şi-l duse în biroul vecin. Acolo se găseau secretele traficului cu plutoniu 239.

orile se iveau încetişor în spatele limbii de pământ Copa-abana, luminând clădirile ce mărgineau Atlanticul cu o slabă lipire roşiatică. Malko îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Milton Brabeck îi adusese de trei ori cafea să ţină trează şi un mort. Un – alm aproape chinuitor domnea în apartamentul devastat al lui; 5 rian Kambiz. Graţie ascensorului cu cod, nu riscau să fie deranjaţi, deşi uşa era distrusă. Pentru orice eventualitate, Chris şi Mlilton se schimbau la intrare, pentru a face faţă oricărei surprize, Împărţindu-şi echitabil conţinutul unei sticle de Gastón de la grange XO împrumutată din barul iranianului. Încetul cu încetul, cele două gorile se lăsau cuprinse de civilizaţie. Zakra consimţise să se odihnească, întinsă pe patul iranianului, în timp ce acesta din urmă, imobilizat cu ajutorul unei fâşii late de ţesătură adezivă, moţăia într-un colţ al camerei.

Milton Brabeck întărise climatizarea, pentru ca mirosul celor trei cadavre, deşi învelite în pături, să nu îi deranjeze. Parcă era Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Malko privi ultima dată notele şi hârtiile etalate în faţa lui. Înţelegea acum de ce iranianul voise să facă orice pentru a-l împiedica să intre în posesia lor. Desigur, în afara colierului de aur, nu era acolo nimic privind traficul cu plutoniu propriu-zis. În schimb, servieta diplomat conţinea toate detaliile organizaţiei sale

financiare, inclusiv codurile secrete permiţând să se vireze orice sumă de la cont la cont.

Erau în servieta diplomat adresele a cinci conturi bancare „off-shore” 1 care serveau operaţiilor clandestine ale lui Ishan Kambiz. Unul, în mod special, îl interesa pe Malko. Luna trecută, se făcuse

„În larg”, se referă la bănci plasate în insule pentru spălarea banilor murdari.

Alertă, Plutoniu un virament în favoarea iranianului în valoare de o sută de miliQ ne de dolari, o sumă colosală, a cărei provenienţă – o bancă Abu Dhabi – era indicată.

Celelalte extrase de cont, între care unul de la BCCI, indica mişcări foarte importante. Niciunul dintre aceste conturi, bin. Înţeles, nu era pe numele iranianului. Cel mai important – cel cu sută de milioane de dolari – purta denumirea *Global Ressourc** Era o societate „off-shore” din insula Man. unde nu apăreau deci oameni de paie; în acest timp, singura persoană autorizată semneze ordinele de virament era Ishan Kambiz, a cărui sein natură trebuia să fie însoţită de un cod. Acesta se găsea într-carr>et găsit în servieta-diplomat cu un număr corespunzător k cărei unităţi bancare. La Banco de Brasil, Ishan Kambiz dispunej de un sold creditor de 538 638 dolari.

Înainte de a merge mai departe, Malko trebuia, evident, comunice aceste informaţii la CIA. Formă numărul protejat de q Langley care-l punea în contact cu Direcţia Operaţiilor şi, de îndată ce obţinu centrala, anunţă codul lunii respective. Trei minute mai târziu, îl avea pe fir pe Stanley Fawcett, directorul adjunct al CIA, omul care lansase toată operaţiunea contra lui Ishan Kambiz câteva săptămâni mai devreme.

— Am documente de transmis, anunţă Malko, şi o relatare importantă de prezentat. Trebuie luate nişte decizii. Cum facem?

— Duceţi-vă la consulat, ceru Stanley Fawcett, avem acolo două persoane şi material de transmisie protejat.

Prudente Freitas cunoştea adresa Consulatului american *Avenida Presidente Wilson*, în centrul oraşului

Rio. Malko închise într-un portdocument toată prada, inclusiv colierul, apoi cobori lăsând apartamentul în paza celor două gorile şi a poliţistului federal.

O jumătate de oră mai târziu, Malko fu primit de un tânîi funcţionar al CIA ale cărui birouri ocupau o treime din consulat Prevenit de Langley, îl instala pe Malko într-o cameră insonorizată punându-i la dispoziţie un aparat de cifrat.

De acum, Malko putea să se exprime liber. Stanley Fawcett aştepta probabil lângă telefon, căci el ridică la primul apel. Relatarea dură aproape o jumătate de oră. Când termină, directorul adjunct trase concluzia:

„Voi alerta Casa Albă şi Departamentul de Stat. Ambasadorul strU va lua imediat legătura cu Poliţia Federală din Brasília. Ordi-10 vor fi transmise poliţistului brazilian care se găseşte cu dum-l favoastră. Pentru a păstra secretul absolut asupra acestei afa-en veţi comunica prin intermediul acestui birou. Băiatul care v-a fjrnit, Ted, va face naveta între consulat şi apartamentul lui Ishan

(ambiz.

Cu ăsta ce facem?

— Trebuie să discut cu Casa Albă şi cu procurorul general, guriţă Fawcett. Putem lansa un mandat internaţional de arestare. ontra lui. A finanţat numeroase operaţii teroriste, este deosebit de

HICUIOS.

— Credeţi că brazilienii îl vor extrăda?

Se auzi un suspin resemnat la capătul celălalt al firului.

— Oficial, desigur că nu. Însă există aranjamente. Poate fi „filtrat” discret, iar noi îl arestăm conform regulilor la Miami. Brazilienii au mare nevoie de bani în acest moment. Odihniţi-vă câteva ore, trebuie să analizez aceste documente. Spuneţi-i lui Ted să-mi expedieze colierul pentru analiza plutoniului, să verificăm dacă e, orba de aceeaşi provenienţă ca primul eşantion.

De îndată ce Malko părăsi consulatul, căldura îl copleşi ca un bloc de fontă. Erau deja 38°, conform

display-urilor presărate peste Ipanema, când Malko, rupt de oboseală se întoarse la apartamentul lui Ishan Kambiz. Slavă Domnului, o răcoare delicioasă domnea în duplex, graţie climatizării. Zakra şi Ishan Kambiz dormeau în continuare, de asemenea Milton şi Prudente Freitas. Cu pleoapele grele, Chris ceru să fie înlocuit de Milton înainte să se prăbuşească la rândul său. Sticla de *Gaston de Lagrange XO* era goală, iar Chris şi Milton definitiv cuceriţi. Mai trebuiau doar instrucţiunile de la Langley.

— Facem pauză, anunţă Malko.

— Şi fiorosul? întrebă lacom Milton Brabeck.

— Aşteptăm ordine de la Langley.

Bine instruit, portarul îi anunţa pe eventualii vizitatori că iranianul lipsea. Cât despre telefon, nu se răspundea. Era prea ri-ScI

Malko găsi un pat şi se întinse complet îmbrăcat. Adormi diat.

— Aţi tras lozul cel mare!

Vocea lui Stanley Fawcett fremăta de emoţie. Malko toc revenise la consulat. Soarele arzător inunda Rio, plaja de la nema mişuna de lume şi, în centru, căldura era copleşitoare, toate că, se făcuse aproape ora şase seara.

— Adică? întrebă acesta din urmă.

— Contul din insula Man al lui Ishan Kambiz a fost alimentat, o unitate controlată de Serviciile secrete iraniene. Noi reperaserj deja transferuri de fonduri plecând de la această unitate în bene ciul unor grupuleţe teroriste manipulate de Hezbollah, în mod piticular anumite sume vărsate în schimbul eliberării ostaticilor de Beirut. Unul din conturile lui Ishan Kambiz a fost de asemenea îi lizat de grupul Abu Nidal. care l-a folosit pentru tranzitarea un fonduri venite din Libia.

— Ce-i cu plutoniul 239 în toată afacerea asta?

— Cred că viramentul de o sută de milioane de dolari priveşt afacerea noastră. Nicio altă tranzacţie nu justifică o asemene sumă. Şi mai cred că este iminentă.

— De ce?

Directorul adjunct al CIA avu un râs discret.

— Iranienii nu sunt nebuni. Aceşti bani aduc în acest mamei treizeci de mii de dolari *pe zi*, dobânzi de care beneficiază Ista Kambiz. Ei au renunţat la acest izvor de bogăţie pentru că de nodământul afacerii este apropiat.

Raţionamentul era corect.

— Care sunt instrucţiunile dumneavoastră? întrebă Malko

— Faceţi-l pe Ishan Kambiz să vorbească, ceru Stanley Faw cett. Graţie anchetei dumneavoastră, cunoaştem acum mari! 3 lin ale acestei operaţiuni, care confirmă informaţiile mele anteroarf Ishan Kambiz a găsit un vânzător de plutoniu 239 în Rusia şi-s pregăteşte să-l cumpere pentru Iran. Vreau să aflu identitatea vai zătorului şi felul în care plutoniul 239 trebuie livrat.

Şi pe urmă. admiţând că el vorbeşte?

„Am început deja negocieri pentru o „filtrare" cu brazilienii. Un vj On particular al Company va veni să-l caute la Rio, avem lumină Jerde din Brasília. Dar asta cere să fie răsucite câteva braţe.

Apropo, spuse Malko cu o voce suavă. Dumneavoastră nu mi-aţi SPUS cum trebuie făcut Ishan Kambiz să vorbească. Cred că nu vă scapă faptul că unele lucruri nu le voi face niciodată.

Urmă o tăcere apăsătoare la capătul firului. Apoi Stanley fawcett zise cu o voce neutră: – Milton Brabeck stăpâneşte la perfecţie acest gen de pro Alertă, Plutoniu bleme. Spuneţi-i din partea mea să utilizeze metoda „breaking pOint", ştie despre ce este vorba şi o va aplica fără cruzime inutilă. Hioi suntem, vai, în faţa unor indivizi fără scrupule, iar miza este prea importantă ca să ne menţinem într-o legalitate respectabilă, dar neputincioasă. Este vorba de echilibrul unei întregi regiuni a lumii şi viaţa a sute de mii de persoane. Astea fiind zise, respect etica dumneavoastră. Pe curând.

Închise, punând brusc capăt oricărei discuţii şi lăsându-l pe Malko foarte prost dispus. Era război, iar războiul nu e totdeauna curat, o disputa veche de când lumea.

Malko se duse să-l trezească pe Chris Jones, care avu nevoie de mai multe secunde pentru a lua contact cu realitatea. Se duse să-l înlocuiască pe Milton Brabeck care veni lângă Malko. Ceea ce-i spuse acesta din urmă îi smulse o strâmbătură.

— Ce este metoda „breaking point”? îl întrebă Malko.

— Se strivesc degetele subiectului, explică Milton. Desigur, nu este foarte plăcut… Dar, în sfârşit, nu se moare din asta.

— Sunteţi gata să executaţi acest ordin?

Milton Brabeck ridică o privire ascultătoare spre Malko.

— Da, făcu el.

— Foarte bine, zise Malko, treziţi-l pe Ishan Kambiz şi aduceţi-l aici. Vom încerca să evităm lucruri nu prea agreabile, cum ziceţi dumneavoastră.

Iranianul apăru câteva clipe mai târziu, cu cele câteva fire de păr cenuşiu răvăşite. dar cu o licărire foarte crudă în ochii săi mici negri. El îl apostrofă violent pe Malko.

— Veţi plăti foarte scump actele dumneavoastră de violenţă! strigă el. Toate acestea sunt complet ilegale. Malko îl măsura cu răceală.

— Este legal de finanţat grupuri teroriste sau de a cumps clandestin plutoniu 239 pentru a-l revinde unei puteri care dorj să construiască arme nucleare de agresiune?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, replică Ishan Kambiz. Eu sunt r «nut aici contra dorinţei mele, iar dumneavoastră mi-aţi furat de mente confidenţiale. O să regretaţi.

— Mr. Kambiz, făcu Malko, vreau să ştiu cine vă vinde ale, plutoniu şi în ce fel veţi prelua livrarea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Serviciile secrete iraniene v-au virat o sută de milioane rj, dolari, spuse Malko. Oare nu pentru a cumpăra plutoniu 239?

Kambiz păli. CIA nu tărăgăna analizarea documentelor. Era» catastrofă faptul că puseseră mâna pe

servieta sa diplomat, a*, că va fi nevoit să schimbe tactica. În faţa tăcerii sale, Malko anunţă:

— Mr. Kambiz, voi fi obligat să recurg la metode neplăcute pentru dumneavoastră…

Înainte ca Ishan Kambiz să poată răspunde, Zakra se ivi! „cameră. Văzându-l pe iranian, ea explodă.

— Nu l-aţi omorât încă pe acest gunoi?

Întreruperea îl făcu pe Malko să întrevadă o posibilitate de a evita metoda „breaking point". Abandonându-l provizoriu pe Ishan Kambiz, o trase pe Zakra în living-room. Tânăra kirghiză avea ochii injectaţi de sânge şi tenul cenuşiu. Ea se lăsă căzând alături de el, pe canapeaua profundă.

— Te mai doare? întrebă Malko, în faţa pansamentelor adezive presărate pe corpul ei.

— Puţin îmi pasă, zise ea. Lasă-mi-l mie… La noi, în Kir-ghizstan, fiecare îşi reglează singur conturile.

— Ce vrei să faci?

— Să-l omor, bineînţeles. Ieri, dacă nu soseai tu, mă aruncam în gol ca să scap.

— Nu trebuie omorât, făcu Malko. Brusc, ea îl privi îngândurată.

— Cine eşti? Pentru cine lucrezi?

— Îţi voi explica, promise Malko. Spune-mi, cine ţi-a dat colierul?

— Colierul?

părea să facă un efort spre: şi aminti. Pe urmă privirea i se dri asupra lui Malko.

ov – Asta te interesează? Ei bine, vei şti dacă-mi dai un cuţit şi a Iaşi singură cu el.

— Nu pot, protestă Malko.

Zakra se ridică şi părăsi camera. Din nou se lăsă noaptea eSte Rio. Atitudinea Zakrei îl intriga. Pantera vicleană, independentă, inteligentă şi ambiţioasă se schimba într-o creatură insta¡13 obsedată de o răzbunare care nu i-ar aduce nimic. Atavismul Kirg hiz revenea în galop. Tânăra femeie părea că nu mai respectă normele. În plus, cufundarea în lumea nebună a Carnavalului de la Rio

făcuse, de bună seamă, să-i sară neuronii.

Dezechilibrată, ea nu-şi mai regăsea firescul sau moartea pe lângă care trecuse îi schimbase puterea de a înţelege lucrurile, pentru moment, Malko n-avea timp de introspecţie, Ishan Kambiz trebuia făcut să vorbească, deoarece Zakra refuza să colaboreze.

Cu regret, el se întoarse în camera unde se aflau Milton Brabeck şi Ishan Kambiz. Acesta din urmă îi adresă un volum mare de injurii…

— Imperialist murdar! Islamul va învinge, veţi fi toţi transformaţi în cenuşă…

— Milton, spuse calm Malko, aplicaţi-i lui Mr. Kambiz metoda breaking point”.

Primul urlet le lovi timpanele zece minute mai târziu.

Milton Brabeck veni lângă Malko în marele birou şi anunţă:

— L-am strivit trei degete. N-a spus nimic.

Privirea sa o încrucişa pe cea a lui Malko, care citi în ea multe lucruri. Antrenamentul era o treabă, practica – alta… Fără a scoate un cuvânt, se duse la bar şi luă o duşcă de *Gaston de Lagrange XO*. Păcat că nu o savura, însă avea într-adevăr nevoie.

— Credeţi că va vorbi? Milton dădu încet din cap.

— Pe cinstite, nu. Este un dur şi nu are decât zece degete. Erau în impas. Atunci Milton propuse timid:

— Am o idee. O şmecherie care nu-l va vătăma, dar care poate fi al dracului de eficace.

Îşi explică ideea. Cu siguranţă, nu era o metodă recomandată de Liga Drepturilor Omului, dar în situaţia în care se găseau.

Dacă o ţară ca Iranul ar poseda arme nucleare era oroare, absolută, perspectiva fiind şantajul cu terorismul atomic sau atac ucigător contra vecinilor sau chiar a Statelor Unite. Atât era de imens fanatismul ayatollahilor. Faţă de o asemenea amenin. Ţarc, câteva fracturi nu însemnau prea mult…

— Împuţiţilor, lăsaţi-mă!

Ishan Kambiz ţinea în sus mâna stângă al cărei deget

mic, inelarul şi mijlociul erau albăstrui şi umflate. În ciuda acestora, se zbătea ca un diavol afurisit.

— Nu mai am timp de pierdut, zise Malko. Veţi răspunde a întrebările mele.

— Nu ştiu nimic! scuipă iranianul. Allah Akbar.

Malko, fără a-i răspunde, făcu un semn celor două gorile. Acestea îl înhăţară pe Kambiz, târâindu-l spre balustrada ce domina trotuarul, optsprezece etaje mai jos. Milton Brabeck îl lăsă. Chris Jones, cu forţa sa herculeană, îl prinse zdravăn de încheieturile mâinilor şi-l trecu peste parapet, deasupra vidului!

— Nu! Opriţi! Ameţesc.

Urletele lui Ishan Kambiz se sugrumară foarte repede, atât era de înspăimântat. Se zbătea puţin, agăţându-se cu mâna sănătoasă de cea a lui Chris Jones. Malko, depăşindu-şi dezgustul în faţa unor metode atât de barbare, îl apostrofă pe iranian:

— Kambiz! strigă el. Eşti deja răspunzător de moartea a sute de nevinovaţi. Traficul cu plutoniu ar putea să ucidă sute de mii de oameni. Vreau să-mi spui tof ce ştii. Forţa prietenului meu nu este nelimitată. Când nu va mai putea, o să-ţi dea drumul. Nu ai mult timp.

— E cam greu individul, remarcă Chris Jones în contrapunct. Jos, automobilele defilând pe *Avenida Vieira Santo* semănau a jucării. Dată fiind obscuritatea, nimeni nu-l distingea pe omul lipi de perete.

Nu se scurseseră mai mult de zece secunde înainte ca Ishan Kambiz să scheune cu o voce strangulată:

— O să vorbesc! O să vorbesc! Ridicaţi-mă.

T

— M

— Mai întâi zi, zise Malko.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă sufocat Ishan Kambiz.

— Cine vă vinde plutoniul?

— Pavel! Pavel Saharov. Un rus.

Pavel! Omul misterios care-l eliminase pe Nazarbaiev, noulmant al Zakrei. Numai el putea fi.

— Cine e?

— Un general KGB.

— Unde se află acum?

— Pentru moment la Budapesta, însă călătoreşte mult. Baza o are la Moscova.

— Cum îl contactezi?

— Trebuia să-i dau un mesaj fetei, cu un ordin de virament pentru eşantioane.

— Cât?

— Un milion de dolari.

— Şi pe urmă?

— Trebuie să-mi livreze. În Ungaria cred, nu ştiu precis. Chris Jones făcu o mişcare şi iranianul urlă de îndată.

— O să mă scape! O să mă scape!

— Nu chiar, făcu Malko, după ce-l consultase pe Chris Jones cu privirea. Pentru ce cantitate de plutoniu 239 este făcută înţelegerea?

— Optzeci de kilograme, murmură Ishan Kambiz. Vă rog, trăi-mă înapoi. O să mă scape.

Neîndemânatic, el încerca să-şi agate picioarele de peretele neted al clădirii. Optzeci de kilograme! Lui Malko îi îngheţase spinarea... Suficiente pentru vreo zece bombe nucleare. Oroare absolută.

— Este pentru ţara dumneavoastră, nu-i aşa? Din nou Kambiz îşi înălţă capul şi ceea ce văzu îl îngrozi.

— Da! urlă el, da!

Zakra se strecurase încetişor în spatele lui Chris Jones. Nepăsătoare, ea plimbă tăişul ascuţit al pumnalului lui Hashemi peste încheietura mâinii gorilei. Chris Jones tresări de durere şi degetele sale se descleştară imperceptibil. A fost destul pentru ca mâna iranianului să-i alunece. Timp de câteva secunde, reuşi să-l mai nă. Însă Ishan Kambiz îşi grăbi propriul sfârşit bâţâindu-se ca un blestemat. Brusc, acesta dispăru ca aspirat spre sol.

— Aaah!

Urletul sâude groază le îngheţă sângele în vene. Malko îşi toarse capul. Îngrozit, Chris Jones văzu corpul

zdrobindu-se trotuarul de mozaic şi sărind pentru a se prăbuşi din nou. definitiv

— *Holy shit*! murmură gorila, lividă.

Nici nu-şi mai simţea tăietura de la mână. Cei trei oameni $6 priviră şocaţi. Zakra le aruncă o privire plină de dispreţ, murmij. rând înjurături în limba sa maternă. Era singura care nu trăda nirj jdemoţie. Malko simţi nevoia să vomite. La fiecare misiune pentru CIA, îşi lăsa etica puţin la o parte. Călătoria în Brazilia se termina foarte rău.

— Pot să plec? aruncă Zakra.

Malko se întoarse spre ea fierbând de furie. Dacă ar fi fost mai puţin încăpăţânată, n-ar fi fost obligat să se dedea la extremităţi., Deodată, cu răzbunarea îndeplinită, părea să-şi fi regăsit toată morga şi siguranţa.

Legănându-se uşor din şolduri, ea îl fixa pe Malko cu o licărire ironică în fundul ochilor săi negri, sigură că el va zice „da”.

— Nici vorbă, replică el, glacial. Privirea Zakrei abia dacă tremură.

— De ce? aruncă ea provocator. Nu mai am nimic de făcut aici nu?

Chris Jones şi Milton Brabeck o contemplau, uluiţi de atâta îndrăzneală. Maşinal, Chris îşi tampona tăieturile de la mâini batista.

— Mai am eu treabă cu tine, făcu Malko. Creierul îi lucra cu viteza luminii. Moartea lui Ishan Kambiz era desigur regretabilă, însă ea îl punea, graţie formalităţilor comunicate de iranian, într-o situaţie deosebit de favorabilă pentru a urca până la vânzătorul de plutoniu 239, afară de un amănunt: avea nevoie de Zakra.

— Ce să fac? zise tânăra kirghiză.

— Ne întoarcem împreună la Budapesta, o anunţă Malko.

Zakra îl privi pe Malko cu un amestec de neîncredere şi de jyrie. apoi privirea îi deveni fixă. În depărtare. Începu să şuiere şi-i ena unei ambulanţe.

Niciodată, făcu ea. Nu mai vreau să aud vorbindu-se de poveştile tale Abia am scăpat teafără. Mă întorc la

Budapesta singură. Iar tu să te duci dracului!

Atmosfera se încordase. Malko. fără a rosti un cuvânt mai ridicat decât altul, spuse:

În secunda în care pleci. îl chem pe prietenul tău Pavel, al cărui nume îl cunosc acum, şi-i spun că tu mi l-ai vândut. De asemenea, că l-ai trădat în favoarea mea.

— Secătură! Nu este adevărat.

Cu bustul înainte, cu buza superioară retrasă, Zakra semăna cu o fiară gata să se năpustească. Dacă ar mai fi avut pumnalul lui Hashemi. cu siguranţă că l-ar fi înfipt în burta lui Malko.

— Îţi va fi greu să te dezvinovăţeşti, remarcă Malko fără să se enerveze. Aparenţele sunt contra ta…

— Dacă faci asta, mă va omorî, aruncă Zakra cu o voce strangulată de furie şi de teamă.

— Nu este imposibil, recunoscu Malko, însă nu depinde decât deţine ca să eviţi acest deznodământ neplăcut.

Zakra rămase tăcută ca şi cum i-ar fi oferit creierului timpul să se impregneze cu propunerea lui Malko.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea la capătul unei tăceri apăsătoare. De ce te interesează atât Pavel?

Evident, pragmatismul devenea preponderent. I – Ştii din ce este făcut colierul pe care-l purtai?

— Din aur, nu?

— Nu, doar parţial. Restul este din plutoniu.

— Ce-i aia?

— Asta serveşte la producerea bombelor nucleare şi valorează foarte mult. Prietenul tău Pavel Saharov ti l-a dat?

— Da. Ei şi?

— Ai servit de curier pentru a transporta eşantioane de plutoniu 239 pe care Pavel Saharov voia să le vândă lui Ishan Kambiz pentru o sumă colosală.

— Ce-i aia o sumă colosală? întrebă Zakra, subit interesată.

— Numai pentru acest colier prietenul tău Pavel va

încasa un milion de dolari. Să-ţi calculez în ruble?

Malko avu impresia că i-a aplicat Zakrei un pumn.

— Un milion de dolari! repetă visătoare tânăra kirghiză.

— Da, continuă Malko. Acest bănet trebuia virat în contul lui Pavel în afara graniţelor Rusiei, numai că Ishan Kambiz, care trebuia să facă viramentul, este mort.

Zakra îi adresă o privire întrebătoare:

— Şi atunci?

— Atunci, zise Malko, dacă te întorci la Budapesta spunând că ai predat colierul, dar fără a vorbi despre ce s-a petrecut de fapt, Pavel va înţelege foarte repede că e ceva anormal neprimind banii… Şi-ţi va pune întrebări, poate nu de o manieră plăcută.

— Nu văd unde vrei să ajungi.

— Am recuperat referinţele bancare ale lui Kambiz, explică Malko. Am acces la ele. Pot deci, când Pavel îmi va da referinţele contului său, să-i virez un milion de dolari…

— De ce ţi-ar da Pavel această informaţie?

— Pentru că ne întoarcem împreună la Budapesta, tu şi eu, sfârşi Malko. Îi vei explica lui Pavel că eu sunt mâna dreaptă a lui Ishan Kambiz şi că eu am banii. Bineînţeles, nu-i spui că Ishan e mort, n-are cum să afle imediat. De rest ne ocupăm noi. Rolul tău se opreşte aici.

— De ce faci toate astea?

— Vreau să cumpăr de la Pavel plutoniul pe care voia să-l vândă iranienilor, explică Malko.

— Ce să faci cu el?

Întrebarea era atât de naivă, încât aproape râse.

— Nu sunt decât un intermediar, preciză el.

Alerta, Plutoniu

Zakra se scutură, depăşită de situaţie.

— *Haraşo*, *haraşo*\ Mie ce-mi revine dacă-l mint pe Pavel?

— Un paşaport american şi un milion de dolari.

— American, nu austriac?

— Da.

Privirea kirghizei se lumină.

— Ah, tu lucrezi cu americanii…

— Nu contează, i-o tăie Malko. Tu vei avea paşaportul tău şi un milion de dolari. În plus, adăugă el, vei aduce un serviciu sfânt umanităţii în general şi Orientului Mijlociu, în particular. Eşti musulmană, nu?

Zakra înălţă din umeri.

— Umanitatea nu mi-a făcut niciun serviciu. Şi musulmanii, mi se fâlfâie. Pot să crape. N-am deschis niciodată în viaţa mea un Coran.

— Atunci eşti de acord?

— Da, zise ea după câteva clipe de ezitare.

— Bun, ne vom întoarce la *Caesar Park*, propuse Malko, iar mâine luăm Air France până la Paris şi de acolo la Budapesta.

Cercetă minuţios tot apartamentul. Evident, planul său era foarte riscant, deoarece nu cunoştea toate precauţiile pe care şi le luase Ishan Kambiz. Totul putea să explodeze la primul contact.

Numai că era imposibil să laşi optzeci de kilograme de plutoniu 239. Or, a-l lichida sau a-l aresta prin unguri pe misteriosul Pavel Saharov nu ar servi la nimic. Desigur, el nu era în posesia plutoniului 239 şi s-ar putea să nu aibă necazuri mult timp. Repus în libertate, n-ar avea decât să găsească alţi cumpărători.

Zakra putea să aducă lămuriri „legendei” lui Malko, cu condiţia ca ea să facă jocul.

Apoi, totul era să acţionezi repede, înainte ca iranienii să se trezească. În mod normal, după biletele de avion, Ishan Kambiz ar fi trebuit să zboare spre Iran. Nevăzându-l, comanditarii săi se vor nelinişti, dar – comunicaţiile fiind desigur dificile – s-ar putea gândi că el s-a înapoiat la Budapesta.

Ceea ce trebuia, în primul rând. era de a evita orice publicitate intempestivă la moartea lui Kambiz şi a celor trei gărzi de corp. Asta se putea obţine cu colaborarea autorităţilor braziliene. Erandul CIA să arunce în bătălie toate mijloacele de care dispune.

Din partea lui Pavel Saharov. Malko vedea mai puţin

pericol imediat. Aparent, nu avea legătură directă cu Kambiz. Văzândij. debarcând la Budapesta pe „procuristul” iranianului cu milionul de dolari, rusul n-ar avea de ce să fie neîncrezător, cu atât mai mult cu cât povestirea ar fi confirmată de Zakra.

Mai rămâneau, totuşi, chestiunile neprevăzute care puteau declanşa o catastrofă.

Zakra putea trăda. Exista poate un cod între Saharov şi Kambiz. Iranienii se puteau manifesta mai devreme decât fusese prevăzut…

Lista era lungă şi deloc limitativă… Zakra ieşi prima din ascensor, încadrată de Chris şi Milton. Traversară holul invadat de poliţiştii brazilieni. Prudente Freitas rămânea pe loc pentru a evita curiozitatea colegilor de la poliţia din Rio, aşteptând ca Malko să facă intervenţiile necesare.

La câţiva metri de intrare, un mic grup de curioşi înconjura un perimetru delimitat cu panglici galbene unde o pată întunecată murdărea trotuarul de mozaic, locul exact unde Ishan Kambiz îşi terminase existenţa. O salvare luase de mult timp ceea ce rămăsese din corp.

Cursa contra cronometru începea.

Malko o lăsă pe Zakra la hotel în paza gorilelor şi o întinse direct la consulatul american. Era urgent să se comunice la Langley numele omului care vindea plutoniu 239.

Boeingul 737 al lui Air France îşi începu coborârea spre Budapesta. Zakra îşi deschisese ochii de câtva timp şi privea peisajul cu un aer absent.

Malko aflase puţine lucruri noi de la ea. Descrierea fizică a lui Pavel Saharov şi câteva detalii asupra vieţii pe care o ducea la Budapesta. Ea nu-i cunoştea nici măcar numele. De câteva ore, datorită celor de la Langley, Malko ştia mai multe.

Calculatorul central, care avea în memorie mii de nume, spusese totul despre generalul KGB, Pavel Ivanovici Saharov. O carieră destul de ştearsă, care nu-l dusese niciodată în afara frontierelor Uniunii Sovietice, afară de o perioadă de trei ani în Siria, în

timpului, avusese diferite funcţii la al Doilea Directorat, instabil cu securitatea internă, până la ultimul său post, la p, ca director al subdirecţiei însărcinate cu protecţia nucleară, îşi dăduse demisia din KGB cu trei luni mai devreme, aranjân –, şi drepturile la o pensionare bine meritată de 1176 ruble pe mă, exact cât să nu moară de foame.

Din fericire, preluase preşedinţia societăţii ISOTOP ale cărei. -livităţi legale prosperau.

Zakra se redresa în scaun, brusc nervoasă. Totuşi, călătoria 8 la Rio se petrecuse fără probleme. Graţie presiunilor de la FBI CIA, poliţia de stat clasase fără urmare moartea lui Ishan; ambiz, atribuind-o unei sinucideri ca urmare a unei depresiuni.

Cu atât mai mult cu cât CIA obţinuse de la Poliţia Federală au-jnzaţia de a se stabili o reţea discretă de legătură privind tele „unele iranianului. Astfel, corespondenţii săi auzeau, printr-o voce jortugheză, că pentru mai multe săptămâni senhor Kambiz era în ălătorie. Pentru cei trei morţi, fusese mai simplu: el fuseseră lansportaţi la morgă fără niciun document de identitate, fiind jâsiţi pe căile publice.

Americanii obţinuseră chiar ca certificatul de deces să fie sta-jilit pe numele de Emilio Souza, unul din cele două paşapoarte ales ale iranianului. Nicio publicitate nefiind făcută acestui deces, ranienii n-ar descoperi imediat moartea lui. Până atunci, trebuia ca Jalko să încheie operaţiunea. Privea câmpiile înzăpezite de dedesubtul aparatului. În trei zile, CIA lucrase bine. El sosea la Buda-jesta cu o identitate complet nouă: Herr Rudolf Multe, cu un birou a Frankfurt pe Main, reluând sigla uneia din infrastructurile lui shan Kambiz. Era vorba în realitate de un punct de contact al CIA, ar telefonul ajungea în biroul şefului de birou de la Bonn.

Din acest punct de vedere era acoperit. Exista o şansă minimă: a ofiţerul KGB. Pavel Saharov să-l cunoască fizic. Puţin probabil, întru că el nu lucrase niciodată cu Primul Directorat, cel în contact cu străinătatea. O singură

necunoscută: Zakra. Tânăra kirghiză ţinea soarta lui în mâinile ei. Din fericire, exista atracţia paşaportului, a banilor şi o viaţă nouă în Vest.

„737” îşi scoase trenul de aterizare şi kirghiza se întoarse spre Malko.

Sosim, spuse ea indiferentă.

Călătoria se terminase cu bine. Graţie rapidităţii sosirilor şicărilor de la Roissy 2, avuseseră timpul să facă o escală la pL pe care Zakra voia să-l vadă cu orice preţ. În trecere, ea se topi în faţa unei somptuoase rochii de seară Balenciaga, toată izată, cu sânii debordând, aţâţătoare, strânsă într-o rochie liană lipită ca o mănuşă şi nu mai lungă decât un tricou. Chiar cicatricele care-i presărau pulpele, abdomenul şi sânii nu o ură-u. Aşezată la bar, ea bea un *Cointreau* „on ice”, pălăvrăgind cu dantelă neagră, cu decolteu amplu, pe care Malko n-o putu-elalte animatoare ale Eden-ului care îl beau ruseşte, ca pe refuza tinerei kirghize. 5*Aca*.

rghi;

— Ştii ce trebuie să faci?

— Da. Mă duc să-l văd pe Pavel. Îi spun că ai venit cu mine că, înainte de a-l vedea, vrei să-i plăteşti colierul, iar el să-ţi tran, mită numărul de cont bancar.

— Şi pe urmă?

— Vrei să-l întâlneşti pentru a termina afacerea cât mai reperj, cu putinţă.

— Unde stai?

— Ca înainte, cred, în apartamentul lui Karim, în spatele hotelului *Penta*. Ţi-am dat adresa

Şocul roţilor pe pistă puţin posibil. L-ai văzut pe Ishan doar o dată, în seara balului defe *Scala*, unde i-ai dat mesajul. El mi te-a prezentat, apoi ne-am întâi nit la aeroport.

— Şi rănile?

— Ai fost atacată pe plajă de derbedei. Ne despărţim la aeroport. E posibil ca el să te supravegheze. Eu mă duc la *Hilton*. inj ştii numele, Rudolf Müller. Ajunge. Fii atentă, dacă lucrurile meri rău

odcă.

Rochia sa imitaţie de panteră declanşa fantasmele clienţilor

Se, toţi, o doreau. Cu un gest dispreţuitor, ea îi trimitea spre alte iei.

Deodată. îl observă pe Pavel Saharov care-i făcea semn, la intrarea culoarului ducând la biroul său. Ea alunecă de pe taburet ajunse, apoi îl urmă în birou şi închise uşa după ce intrară.

— Ce este? întrebă ea.

— Te priveam prin ecranul de control, zise el. Mi-a venit cheful să te văd mai de aproape.

Zakra făcu un pas înainte şi se apropie de el, ţopăind.

— Ei bine, iată-mă.

Te va descoase, desigur, sublinie Malko. Vorbeşti cât mai I Cu toată stăpânirea de sine, Pavel Saharov simţi un şuvoi de ia lavă invadându-i rinichii. Nimeni nu rezista magnetismului sexual al Zakrei. Ea aşează vârful unui escarpen pe un scaun şi rochia i se ridică aproape până la pubis, descoperind un slip negru minuscul rdut în mijlocul sexului. Privirea i se cufunda în cea a lui Pavel, un surâs caraghios care-i răsucea puţin gura. Femeia cotrobăi nevăzute, sfârşind prin a găsi ceea ce voia. Pavel Saharov nu avu nici măcar de ridicat rochia imitaţie de se va agăţa mai întâi de tine. panteră. Ghidat de degetele abile ale Zakrei, el se înfipse în ea

Ştiu, suspină Zakra. dintre. Osngura lovitură. Tot corpul tinerei femei fremăta, iar ea îl

CIA decisese să nu pună deocamdată la curent autorităţile un muşcădegâptentruanuura însă în momentul în care ea îl l?!?” I? MuâSpre P’utoniu1239 dmcolieracestase 9 ăseade Hcredea în plină euforie, cu pântecul plin de el, rusul o întrebă

Statele Unite

Poliţistul de frontieră frunzări distrat paşaportul german al lui Malko şi i-l înapoie cu un surâs larg. Ungurii contau mult pe vecini lor din Vest pentru a-şi redresa economia.

Pavel Saharov avea o senzaţie neclară, o uşoară, foarte uşea or ră anxietate care-i producea arsuri la stomac. O privea pe Zakra *w* calm:

— Mi-ai spus chiar totul despre călătoria ta? Zakra avu o tresărire de furie.

— Măgarule! La asta te gândeşti tu când mă regulezi? Era ca un cerc de fier ce-l strângea pe Pavel Saharov care ce-brusc. Era pentru prima oară când kirghiza îi vorbea pe acest n şi asta îi inspiră încredere. Cu îndoielile spulberate, el o sprijini birou şi se puse s-o lucreze cu lovituri puternice.

Când explodă în fundul pântecelui el. Zakra tremură din togţ încheieturile, cu machiajul curgându-i pe obraz.

După ce-şi reluă respiraţia, rusul se desprinse şi zise cu o vole neobişnuit de dulce:

— Întoarce-te în sală. Am de lucru aici.

Zakra îşi trase rochia şi se supuse. Reveni în sală cu un mers unduitor, lasciv, balansând crupa sa incendiară, părul lucitor pe umeri. Cea mai frumoasă sălbăticiune a sexului ce se putea ima. gina! La Olimpiada incendiatoarelor, ar avea medalia de aur. se opri într-o boxă, cu un *Cointreau* în faţă, cu pântecele încă arzând De la călătoria în Vest, nu mai bea vodcă. La înapoiere, trăia într-o teroare ascunsă, permanentă. Pavel Saharov părea să fi crezut povestea ei, dar nu ridicase nici degetul cel mic spre a-l contacta pe procuristul lui Ishan Kambiz. La fiecare secundă, Zakra st aştepta ca el s-o convoace în biroul său pentru a o lăsa despicată de vie de ceceni.

Pavel îi inspira o teamă animalică din cauza răcelii sale, a stăpânirii sale. Părea a nu fi decât creier. Chiar şi când făcea dragoste părea detaşat, pe când toţi bărbaţii întâlniţi de Zakra ar fi făcut turul Pământului târându-se pentru dreptul de a se servi de corpul ei magnific. Ea avea impresia că, dacă spărgea această carapace de gheaţă, i-ar fi mai puţin teamă de el. iar el i-ar putea ascunde mai greu adevăratele gânduri. De mai multe oh, după înapoiere, ea îl provocase sexual fără a obţine altceva decât o strânsoare călduţă.

Era prima oară când îl vedea dezlănţuit, iar ea simţea instinctiv că furia ei autentică fusese cea care dărâmase barierele rusului.

Îşi udă buzele în *Cointreau* şi începu să sugă un cub de gheaţă. Numai să se termine cu bine această poveste.

Aproape liniştit, Pavel Saharov trase din mica sa ţigară de foi Biroul lui era o oază de calm în mijlocul Ecfen-ului. Din fericire, căci avea dintotdeauna oroare de cabarete, muzică modernă şi pros tituate. Făcuse un efort considerabil asupra lui însuşi ca să intre în pielea unui mafiot.

Dar nu era decât provizoriu. În câteva săptămâni, luase locul a, j¡Karl

r 5 în rim Nazarbaiev şi era perfect aşa. Cine ar fi bănuit că un prade mafiot ucrainean face trafic cu plutoniu 239? Era în fie-seară la *Eden* şi continua politica predecesorului său, acand încetul cu încetul toate localurile de noapte din Budapesta. Doar trei din oamenii lui ştiau cine era el cu adevărat. Pentru Îţi, el venea de la Moscova, după înţelegere cu mafia din Kiev. iurii nu-l puteau repera. De câte ori trebuia să telefoneze în sta se ducea la poştă. Mesajul transmis de Zakra îl lăsase rlex şi uşor neliniştit.

Aparent, şi aşa cum fusese prevăzut, Zakra servise de comi-ar fără ca ea să înţeleagă despre ce era vorba. De mai multe ea îi vorbise despre colierul predat de ea iranianului cu ocazia fiului Travestiurilor şi era semn bun. După ea, Kambiz i-l luase Lentru ca ea să nu-l piardă şi uitase să i-l dea înapoi. Pavel iotârâse să-i ofere altul.

Astă-seară, atitudinea Zakrei îi înlăturase ultimele îndoieli asubra unei posibile trădări. Deschise un buzunar interior al hainei – jrintr-un fermoar şi luă de acolo un carnet. După ce-l deschise la ina cuvenită, mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie, o îndoi şi o e într-un plic. Apoi, închise biroul şi intră în sala Eden-ului. Zakra era într-un colţ, singură în faţa Cointreaului său „on ice" înde nu mai erau cuburi. Muzica asurzitoare făcu să-i vibreze dezagreabil timpanele. Se duse s-o întâlnească şi-i întinse plicul. Du

asta la *Hilton*, îi ceru el.

Capitolul XIV

Ion în loc

— Asta merge?

Micul bărbat firav cu ochi foarte albaştri, care păreau merej înecaţi în lacrimi, arbora o expresie atât de speriată, încât devene; comică. Malko compară unul din documentele pe care le deţinea găsit în servieta diplomat a lui Ishan Kambiz, cu cel pe care i-l tindea Mark Tyselman, specialist în falsuri de la *Tehnical Divis* din Langley. Era un ordin de virament de un milion de dolari în Ineficiul unui cont indicat de Pavel Saharov, cu o semnătură perfect imitată a lui Ishan Kambiz, urmată de codul secret găsit de Malko în hârtiile sale.

— Perfect, zise Malko. Ce credeţi?

— Pe de-a întregul uluitor, recunoscu şeful biroului CIA de la Budapesta.

Mark Tyselman sosise de la Londra se pusese imediat pe treabă, într-Spencer în doar acest număr de cont şi titlu. Acum, era gata să vireze îi prin debitul contului „iranian” al lui Ishan.

— Când speraţi o reacţie? întrebă şeful de birou CIA.

— După părerea mea, foarte repede, făcu Malko.

Un virament nu lua decât câteva ore.

Dacă Pavel primea milionul de dolari, erau multe şanse ca el îi accelereze negocierile.

— Numai să meargă! suspină americanul.

Ildeea de a folosi banii iranianului pentru a întoarce situaţia îl rfiplea de o sfântă bucurie, colorată totuşi de o vagă nelinişte.

— Şi iranienii?

— Mă gândesc la asta, zise Malko. N-avem niciun mijloc să i unde sunt, dar eu am o pistă de explorat aici, la Budapesta. Aşteptând reacţia lui Saharov, avea cu ce să se ocupe. Pentru iment, era mai bine să se păstreze la distanţă de apetisanta ihiză... Au decis să nu exercite nicio supraveghere împrejurul >*n*-ul sau al uzinei dezafectate de pe *Revesz utca*, pentru a nu să fie alarmat Pavel Saharov.

şi cu trei ore mai devreme şi – un birou vecin cu al lui Alan

— Aţi descoperit ceva despre acest cont? întrebă Malko.

— Nu, mărturisi americanul. Este la Zürich, în numele unei *Anstalt* din Liechtenstein unde este imposibil de descoperit adevăratul proprietar. Noi îl avem în calculator, dar este prima oară când apare.

— Poate proveni din Rusia? întrebă Malko. neînţeles, confirmă Alan Spencer. Oricine poate deschide

— Wii… a /-uai! ouynuer acest gen de cont total protejat. Ar trebui o anchetă lungă pentru a-l găsi pe adevăratul beneficiar. Noi ştim că mulţi *aparatcici* sovietici şi membri ai KGB şi-au deschis conturi străine numerotate sau secrete.

În seara din ajun. Malko găsise un plic la recepţia de la *Hilton*.

Staţionat pe o oprire de autobuz, exact în susul străzii Alkotmány, Malko supraveghea intrarea restaurantului *Semiramis*. Făcuse mai întâi un tur. Jos, un mic bar unde o chelneriţă servea *chawermas à la Beyrouth* cu suc de fructe. Sala de sus era minusculă, cu un plafon atât de jos, că abia puteai sta în picioare. O familie tocmai îşi lua dejunul: în spate, două mese erau libere.

Lui Malko începea să-i fie foarte foame, când o maşină, un vechi Mercedes 240 verde, se opri în faţa restaurantului. Ieşiră din el trei bărbaţi, vizibil din Orientul Mijlociu, care pătrunseră în restaurant. Malko avu un mic şoc în inimă. Unul dintre ei era cel pe care-l zărise în uzina dezafectată, cel care trăsese asupra lui fără să-l idă.

Traversă strada, luă numărul maşinii şi o întinse din nou la ambasadă. Graţie lui Ferencz Korvin, fostul poliţist de la MVA reconvertit în taximetrist, care-i furnizase numele *Semiramis*, găsise, în sfârşit, o pistă care l-ar scuti de probleme grele. Dacă iranienii ănuiau o manipulaţie, vor face totul spre a-l preveni pe vânzătorul plutoniu 239, probabil prin reţeaua lor instalată la Budapesta.

Undeva la Damasc, Mehdi Shimran ridică telefonul şi

ceru poştă să i se dea un număr de la Rio. Cum suna dintr-un apart ament aparţinând Mukbarat-ului1, obţinu legătura în câteva minut* O voce, stil femeie de serviciu, îl anunţă în portugheză ci sehnor Kambiz era în călătorie, aşa că nu mai insistă.

telegramă secretă destinată responsabilului Savamei în post la Budapesta, cerându-i informaţii. El era cel care-l asistase pe Ishan ambiz cu ocazia ultimului său sejur în Ungaria.

3

Mehdi Shimran era mâna dreaptă a ayatollahului Said Mohaja rani, vicepreşedintele guvernului iranian responsabil cu proiectu „Darius". Două miliarde de dolari erau alocate acestui proiect Achiziţia armei nucleare era obsesia numărul unu a ayatollahilor Pe patul de moarte, Khomeini îi îndemnase pe prieteniii săi şi controleze tehnologia nucleară, pentru a face din Iran putere; principală a regiunii, fără a mai vorbi de nenumăratele utilizări ce! s-ar putea obţine din proiectile nucleare graţie grupurilor Hezbollah controlate de ei în lumea întreagă, cu posibilităţi de şantaj încă neegalate.

Trei zile mai devreme, Mehdi Shimran îl aşteptase în zadar pe Ishan Kambiz la sosirea cursei Zürich-Teheran. Desigur, niciunul din pasageri nu purta vreunul din numele de împrumut ale iranianului, dar Kambiz era neîncrezător şi putea să fi folosit un alt pa tronimic.

Mehdi Shimran mai aşteptase şi ziua următoare. După care luase avionul până la Damasc unde începuse să-l caute pe Ishan Kambiz, plecând de la o bază Hezbollah protejată de Serviciile siriene... Era intrigat, dar încă nu neliniştit.

Desigur, îi fuseseră puse la dispoziţie sume colosale. Iranul închidea ochii asupra unor mici detalii precum dobânzile, însă Kambiz era un om sigur... La Beirut, servitorii săi nu ştiau nimic Evident, apartamentul de la Rio era gol. Birourile din Germania erau pe automat. Nu mai rămânea deci, decât o ipoteză. Pentru un motiv necunoscut, Ishan Kambiz fusese obligat să plece la Buda

pesta sau la Moscova. Asta era mai degrabă un semn bun… Totuşi, pentru a fi liniştit, iranianul prefera să verifice.

Dacă Ishan se găsea la Budapesta, luase neapărat contact cu ambasada Iranului de acolo începu deci să întocmească o

Serviciile speciale siriene!

Malko examina intrigat un prospect care tocmai i se strecurase pe sub uşă. Un pliant roz lăudând deliciile unui local, *Pink Pussy Cats*. Într-o limbă aproximativă, se promiteau multiple fericiri viitorilor cilienţi: *top-less dancing*, *showsde* lesbiene, *striptease*, precizându-se că se putea profita şi de un „serviciu complet”, graţie delicioaselor „pisici roz”.

Malko ar fi aruncat prospectul, dacă o mână necunoscută n-ar fi scris în diagonală *Spectacolul începe la ora unsprezece*.

Nu auzise vorbindu-se niciodată de *Pink Pussy Cats*, însă asta semăna tare mult cu răspunsul la viramentul din ajun făcut în beneficiul contului lui Pavel Saharov. Acesta din urmă primise banii şi accepta să-l întâlnească pe Malko. Nu mai trebuia decât să fie prevenită şi CIA.

Şeful de birou CIA îi primi imediat şi, după ce-l ascultă pe Malko, sugeră:

— Chemaţi-l pe Tibor Zala, el trebuie să cunoască locul. Am vorbit azi-dimineaţă cu el, era acasă

Malko nu-l mai văzuse pe *strâng*erul CIA, era însă o idee bună. Ar fi preferat un contact cu Zakra, însă tânăra kirghiză rămânea invizibilă, iar el nu îndrăznea să se aventureze la *Eden*, nici să se ducă la ea. Oficial, de-abia o cunoştea.

— Am o veste bună, anunţă Alan Spencer, l-am identificat pe omul de la *Semiramis* E vorba de un salariat al ambasadei iraniene, Cirus Tadjeh. Face echipă cu un alt iranian, Ali Ghotbi. NBH-ul este convins că e vorba de doi membri al Serviciilor speciale secrete. Oficial, sunt gărzi de securitate. Maşina este pe numele ambasadei.

— Ei sunt probabil cei care l-au ucis pe Ştefan Şevcenko şi pe cei doi ceceni. Încheie Malko.

— Probabil. Adineauri am trimis o notă la NSA cerându-le să intercepteze toate comunicaţiile telefonice între Teheran şi această ambasadă.

Pentru moment, această pistă nu ducea nicăieri, însă, la nevoie, reprezenta o binevenită asigurare. Malko se angajase să facă a-i parveni un kilogram de caviar şi o sticlă de *Johnnie Walker* rezidentului KGB. Indirect, graţie lui, îi identificase pe iranieni.

Se instala la un birou vecin şi-l chemă pe Tibor Zala. Îşi stabiliră o întâlnire pentru a dejuna la restaurantul *Sipos*, în vechiul cartier Obuda.

Numele pieţei „Fii lui Lenin" nu se schimbase încă, dar *Sipos* era fermecător, asemenea unei braserii, cu feţele de masă în carouri şi orga Bărbieri de la intrare. Ca totdeauna, Tibor Zala era pe atât de placid, pe cât de masiv. Lănţişoarele sale zornăiră când strânse mâna lui Malko.

— V-aţi înţeles cu Zakra? întrebă el.

— N-a fost rău, făcu Malko fără a se compromite. Aveţi veşti de la ea?

— Nu prea, mărturisi Tibo Zala. Karim se pare că a dispărut din circulaţie şi ar fi fost înlocuit de un rus sau de un ucrainean, care continuă să dezvolte organizaţia.

— Cunoaşteţi *Pink Pussy Cats*?

— În *Wesselenyi utca*? Ungurul schiţă un surâs. Este un local frecventat de mulţi celibatari. Puteţi juca, privi fetele lesbiene sau chiar consuma.

— E controlat de ruşi?

— Nu, de unul din prietenii mei. De ce?

— Mi s-a fixat o întâlnire astă-seară.

— Ruşi?

— Bănuiesc.

— În cel mai rău caz. riscaţi să fiţi violat... Dar nu sunt văzuţi prea mulţi ruşi acolo. Dacă vreţi, pot să beau acolo un pahar la bar.

— Asta m-ar aranja, acceptă Malko.

— O.K., voi fi acolo spre ora zece şi jumătate.

Se concentrară asupra gulaşului lor udat cu Tokai

care se bea ca apa. Malko aştepta nerăbdător să vină seara.

Surâsul barmaniţei în şort cu paiete spunea mai mult decât pliantul. Lucios, umed, provocator. Se aplecă pe deasupra barului şi anunţă cu o voce catifelată: – Spectacolul este la subsol.

Sânii săi păreau a se adresa şi ei lui Malko. La etajul superior, era un fel de loggia, cu mai multe mese de poker de unde ţâşneau exclamaţii. Doi clienţi, singuri la bar, priveau cu ochi posomorâţi o bandă porno prezentată pe un mare ecran în stil american suspendat deasupra sticlelor.

Pink Pussy Cats, pe o stradă paralelă cu Râkoczi, arăta ceea ce şi era: un local de cocote cu tot ce trebuia pentru a-şi distra clienţii. Malko coborî scara în spirală, trecând prin faţa vestiarului ţinut de o animatoare în maiou aurit şi pătrunse într-o sală întunecoasă cu oglinzi pe pereţi şi un podium luminat în centru, unde două fete erau gata să facă dragoste într-o tăcere de plumb.

Ora unsprezece fără zece şi nici urmă de Tibor Zala.

Luă loc pe o banchetă rigidă ca un scaun de rugăciune şi comandă o vodcă, înainte de a privi în jur. Nimic decât bărbaţi, instalaţi pe banchete. Nu departe de el, reperă doi extravaganţi. Cranii rase, sprâncene foarte negre, trăsături ca din topor, umeri de hamali, mâini ca nişte şunci, îmbrăcaţi în treninguri. Cei doi ocupau patru scaune… Spectacolul fetelor abia părea să-i intereseze. Malko remarcă chelneriţele care îl evitau, iar ei distonau cu restul clientei, mai curând civilizată.

Ora unsprezece şi zece. Nimeni nu se interesa de el. O ceată de fete fără sutien, îmbrăcate în corsete sau în slipuri cu dantelă, debarcă rapid din culise. Unele începură să danseze pe podium şi altele se năpustiră asupra clienţilor, ca nişte vulturi.

Mimica lor avea meritul simplităţii. Una se aşeză pe genunchii unuia dintre cele două „animale” vecine cu Malko. Bărbatul avu o mişcare de recul, însă nu părea a avea curajul de a o respinge. Liniştită, fata începu să se

frece de el cu scopul de a-i declanşa erecţia… Cum el nu reacţiona destul de repede, ea îl prinse cu ambele mâini şi-l lipi de sânii săi goi. Peste tot în jurul sălii era acelaşi spectacol. Unii se aşezau cu spatele, alţii cu faţa.

Reacţiile clienţilor erau variate. Unii râdeau prosteşte, mul-Alerta, Plutoniuţumindu-se să suporte pasiv acest chilipir. Alţii profitau pentru a pune mâinile peste tot unde puteau. O muzică îndrăcită ritma a. ceasta neaşteptată prestaţie.

Din nou Malko privi în jur. Nici urmă de Tibor şi niciun semn de întâlnire Pentru a-şi alunga plictisul, se amuza observând fata ce încerca să-l excite pe cel numit de el „Bestia”. Îşi mai ameliorase tehnica: cu spatele spre partener, ea îşi fixase escarpenii de o parte şi de alta a „victimei”, în fundul banchetei, şi se sprijinea cu antebraţele pe un taburet plasat în faţă. În acest fel, sexul său. protejat doar de un slip de dantelă neagră, era în contact direct cu josul pântecelui clientului. Faţa acestuia din urmă era violetă, respira ca nişte foale de forjă şi Malko avu impresia că era pe cale să-i smulgă fetei sânii, atâta îl frământa.

Muzica se opri brusc şi, ca un zbor de vrăbii, fetele-şi abandonară clienţii, fugind spre culise. Toate, în afară de una. În momentul în care sărea de pe genunchi, „Bestia” îi încercuise talia cu enormele lui mâini, ţintuind-o pe taburet. Ţipătul ascuţit pe care ea îl scoase nu avu efect. Cu un mormăit sălbatic, omul prinse slipul de dantelă şi-l smulse. Asta nu era prevăzut în contract şi fata voia să scape. Imposibil. Sub privirile uluite ale altor clienţi, „Bestia” cotrobăi febril în trening şi scoase un membru impozant. Aparent, nu-i plăceau gustările… Fata ţopăia mereu pe taburet. Cum ea tot încerca să se ridice, el îi prinse ceafa cu brutalitate şi o turti literalmente în faţa lui.

— Stop!

Patronul ţâşni spre grup, însoţit de mai multe fete. Vecinul „Bestiei” se ridică la rândul său, făcu un pas înainte, dar patronul avu impresia că se loveşte de un zid de beton. Cu un singur dos de palmă, celălalt îl expedie pe

bancheta din faţă. Cum colegele victimei continuau să piuie, el scoase deodată de sub trening un cnut de cazac şi începu să le biciuiască din toate puterile, urmărindu-le până pe podium. Urletele lor se confundară cu ţipătul ascuţit al fetei pe care enormul tip se lăsase căzând cu toată greutatea, ţintuind-o pe taburet ca pe un fluture.

El se ridică după ce se introduse solid în ea, o puse în picioare, având un braţ în jurul taliei ei, şi începu să o violeze. Fiecare lovitură o făcea să tresară ca o marionetă stricată. El explodă cu un muget, se smulse din ea şi o aruncă pe catifeaua neagră a podiumului.

Înainte de a se aranja şi reaşeza paşnic…

Mai multe lucruri se petrecură atunci simultan. Patronul reveni. atac, cu doi „curăţitori”, Malko zări la intrare silueta masivă a lui fibor Zala şi o animatoare se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi *Herr* Müller? ţipă ea spre a domina muzica şi urletele.

— Da, zise Malko.

— Sunteţi chemat la telefon. La bar.

El îşi croi drum prin mijlocul gâlcevii şi îl ajunse pe Tibor, solid ţa un crucişător.

— Ce se întâmplă? întrebă ungurul.

— Tipul a violat o fată, explică Malko.

— E cecen, remarcă Tibor, mă întreb ce face aici cu colegul său.

Malko ajunse la telefon. O voce necunoscută spuse imediat:

— *Herr* Müller. Doi din oamenii mei vă aşteaptă pentru a vă conduce la mine. Ceceni. Întrebaţi şi se prezintă. Sunt dezolat, nu v-am putut chema mai devreme.

Malko se întoarse spre Tibor şi-i explică situaţia. Ungurul urma să facă pe mediatorul şi, câteva clipe mai târziu, la un semn al lui Tibor, Malko se îndreptă spre cei doi ceceni şi le spuse în rusă:

— Eu sunt Müller. Pe mine mă aşteptaţi?

— Da. răspunse de îndată „violatorul”, patronul ne-a spus să venim să vă luăm, dar nu vă cunoşteam…

Se ridicară şi nimeni nu se opuse la ieşire. Într-o linişte de moarte, Malko urcă scara, încadrat de cei doi ceceni. Ajunşi afară, unul dintre ei îl anunţă:

— Trebuie să vă legăm la ochi.

Malko nu aprecie gestul, însă era dificil să se opună… I se înnodă solid un prosop murdar la ochi şi fu condus până la o maşină care porni imediat. Unul dintre ceceni era aşezat lângă el, celălalt în faţă. Cursa dură vreo douăzeci de minute, cu toată viteza. Apoi îl puseră să coboare şi să traverseze o stradă. Simţi un gol inegal sub tălpi, apoi o scară. În sfârşit, îl aşezară pe un scaun.

Abia atunci i se scoase legătura de la ochi.

Se găsea într-un loc pe care-l recunoscu imediat: sala de cultură fizică unde îl condusese Zakra la a treia lor întâlnire, în subsolul uzinei dezafectate. Cei doi ceceni stăteau lângă uşă, bălăngănindu-şi braţele. Se auzi zgomot de paşi şi un nou-venit pătrunse în sală.

Malko avu impresia că temperatura cobora. Necunoscutul, înalt, blond, cu jumătate din craniu chel, cu ochi albaştri inexpresivi, o gură groasă şi bine desenată, însă total lipsită de senzualitate, ca cea a unui peşte, cu urechile uşor dezlipite, evoca un ofiţer SS din cel de-al doilea război mondial. Privirea sa glacială se aţinti asupra lui Malko, iar el întrebă cu o voce egală:

— Cine sunteţi dumneavoastră, Herr Müller?

Malko susţinu privirea necunoscutului. Aşa arăta cel care avea optzeci de kilograme de plutoniu de vânzare, ex-generalul Pavel Ivanovici Saharov. Evident, nu avea alura unui mafiot ordinar, ci mai curând siguranţa de fier a unui înalt funcţionar sovietic. În plus, ceva inuman, un fel de dispreţ, o rigiditate interioară ce se întrezărea. Acest om ucidea – probabil – cum se striveşte o insectă.

— Ştiţi, cine sunt, răspunse Malko cu acelaşi calm. În schimb, eu nu ştiu cine sunteţi dumneavoastră.

După o scurtă tăcere, necunoscutul zise:

— Numiţi-mă Pavel.

— Aţi primit banii? întrebă Malko.

— Ce bani?

Ochii luminoşi ai lui Malko nu clipiră.

— Plata colierului, un milion de dolari pe care i-am virat în contul pe care mi l-aţi indicat dumneavoastră. N-a fost făcută operaţia?

Fără îndoială, satisfăcut de răspunsul său, Pavel Saharov înclină uşor din cap.

— L-am primit, dar eu trebuia să mă întâlnesc cu un anume Ishan KAmibz. Aşa era convenit. De ce nu este aici el?

— A fost nevoit să plece, zise Malko. Eu sunt colaboratorul său direct şi am toate împuternicirile pentru a trata cu dumneavoastră după cum aţi putut constata.

— Când revine?

— Nu ştiu. Cred că, în orice caz, preferă să nu vină la Budapesta în acest moment, este prea uşor reperabil.

— Deci n-o să-l mai revăd?

— Nu imediat. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Dumneavoastră veţi primi banii aşa cum s-a convenit. Eu sunt cel care vg veghea la bunul mers al operaţiunilor.

Pavel Saharov nu răspunse imediat. Părea să mediteze a ceea ce-i spusese Malko.

— Vreţi să spuneţi, zise el, că dumneavoastră trebuie să vă livrez marfa?

— Absolut. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Puteţi debloca banii?

— Pot, afirmă Malko. Aveţi vreun plan? Tăcere, apoi Pavel Saharov zise:

— N-am fixat încă toate detaliile. Clienţii dumneavoastră sunt mulţumiţi de eşantioane?

— Nu ştiu încă. Le-am transmis, făcu Malko, şi – dacă nu va fi cazul – voi şti şi totul va fi repus în discuţie. Puteţi să-mi spuneţi ce uzină produce acest plutoniu?

— Nu.

Răspunsul pornise sec, ca o împuşcătură. Ar fi fost prea frumos. Malko nu insistă, apoi se ridică.

— Acum, că ne-am cunoscut, aveţi ceva să-mi spuneţi? Pavel Saharov îl observa, vizibil intrigat.

— Sunteţi sigur că nici dumneavoastră, nici Mr.

Kambiz n-aţi fost supravegheaţi?

Malko ridică uşor din umeri.

— Tot aşa de sigur cât puteţi fi dumneavoastră. Suntem expuşi aceloraşi riscuri. Când ne revedem?

— Vă anunţ curând, zise sovieticul.

— Puteţi aranja să fiu însoţit la plecare?

— Bineînţeles.

Aruncă un ordin cecenilor care se apropiară, unul ţinând eşarfa. Când o petrecu peste faţa lui Malko, acesta din urmă auzi vocea lui Saharov întrebând:

— Vă numiţi cu adevărat Müller?

— Vă numiţi cu adevărat Pavel? replică Malko cu aceeaşi monedă.

Tăcere, apoi rusul insistă.

— Unde aveţi baza?

— În Germania, sunt german. Era deja împins spre ieşire.

Icesscc efăcu acelaşi traseu în sens invers şi se regăsi în maşina ca-adusese. Zece minute mai târziu se opri, iar el îi auzi pe vecinii coborând, apoi vehiculul plecă din nou. Îşi smulse eşarfa şi coperi spatele lat al şoferului. Acesta se întoarse cu un surâs jfb, de canalie.

— Deci ne reîntâlnim?

Era Ferencz Korvin, fost la MVA, bărbatul care-i anunţase ucidea lui Karim Nazarbaiev şi care ştia că Malko era deja la Buda-8 sta cu o săptămână mai devreme. Un pericol mortal pentru el.

Fostul poliţist îl privea rânjind în retrovizor. Malko reuşi să jrâdă.

— Ce faceţi aici?

— Lucrez noaptea. Toate drăciile puţin delicate. Când v-au (nbarcat adineauri, eram sigur că am să vă revăd. Acolo se petrec ieruri caraghioase, dar eu îmi ţin fleanca.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cecenii au ciupit un arab. Ei cred că el le-a omorât prietenul, «unei s-au ocupat de el acolo, în *Revesz utca*. Când au terminat, au pus într-un sac. Nu mai avea niciun os intact. Sunt periculoşi, că unul care a fost dat să îngraşe

ştiucile şi somnii din Dunăre, a mă ocup de strâns gunoaiele…

Maşina urca greu dealul de-a lungul meterezelor schitului ce dăpostea *Hilton*-ul. Malko se gândea. La urma urmei, putuse larte bine, la cererea lui Kambiz, să fi anchetat cazul lui Karim lazarbaiev, în urma incidentului din strada Lendvay. Ex-poliţistul se opri în faţa H/7 fonului, gata să râdă. Malko îi lăsă un bacşiş generos. Putea să-i folosească, dar trebuia neapărat să reia contactul cu kirghiza.

Pavel Saharov goli al treilea pahar cu vodcă. În faţa lui, Zakra, lin nou îmbrăcată într-una din rochiile sale colante, aşezată într-un nu adânc, morocănoasă, îl observa, ascunzându-şi neliniştea.

— Ce crezi de Müller? întrebă el. Zakra încerca să păstreze o expresie indiferentă.

— Nimic. Nici măcar n-am stat alături în avion. Pare prüdem Tipul la care m-ai trimis tu la Rio mi-a spus să-l tratezi ca şi cum» i fi el. Trebuie că ştie el ce face…

Se cufundă din nou în lectura unui Arlechin în maghiară, descoperind cu o bucurie fără limită romanţa sentimentală şi o devor, toată ziua. Pavel se ocupa puţin de ea. Erau patru zile de când ni mai făcuseră dragoste, iar era grăbită să se termine odată.

Şi să se termine cu un paşaport american!

— Te duci la acest Müller, făcu deodată rusul. Inima Zakrei bătu mai repede.

— Ai un mesaj pentru el?

— Nu. Vreau să strângi informaţii despre el. Mie nu-mi plac, tipul ăsta care apare aşa, din senin. Chiar dacă totul pare îi ordine. Culcă-te cu el, cotrobăieşti puţin prin lucruri, fă-l să vorbească, pe urmă trimite-mi-l pe Grosny.

— Bine, spuse ea prost dispusă.

Ai ceva să-mi transmiţi? întrebă Malko, cu inima tresărindu-i. Da, oarecum. Urcăm? Abia ajunsă în cameră, îşi desfăcu mantia, apărând într-o le verde mulată care se oprea la jumătatea pulpelor, sâniiând decolteul. Când se lipi de el, rochia i se ridică şi mai mult murmură:

— Misiunea mea e foarte simplă: să mă regulezi…

Îi povesti ce se petrecuse şi, întovărăşindu-şi gestul cu cucele, îşi dădu rochia peste cap. Treizeci de secunde mai târziu „a în genunchi în faţa lui, goală. Îşi dorea cu adevărat paşapor-Mult mai târziu, Malko îi sugeră:

Îi vei spune lui Saharov că, în timp ce erai cu mine, a sunat fonul, că eu ţi-am spus să te duci în baie, dar că tu ai putut şi să auzi. Eşti aproape sigură că vorbeam cu Ishan Kambiz, ai it cum i-am pronunţat numele. Ea îl privi îngrozită.

— Nu-mi place. Aduce ghinion să te joci cu morţii. Unde se cuibărea superstiţia! în final, Malko reuşi s-o convingă termină:

— Te voi invita la cină, doar asta este dorinţa lui Mr. Saharov.

Sala mare a lui *Mátyás Pince* era ticsită, cu orchestra de ţigani

— Mingea este în terenul lui, îl anunţă Malko pe Alan Spencerl e neîncrezător, din principiu. Eu cred însă că mă va contacta foarte repede. Nu-i poate fi uşor să se plimbe cu optzeci de] kilograme de plutoniu 239.

— Credeţi că metalul se găseşte la Budapesta? întanddomo pentru mesele de la intrare. Masculii prezenţi nu-şi

— Ma îndoiesc, făcu Malko. Ar fi prea riscant. Trebuie să fii uteausmuge privirea de pe Zakra, orbitoare în rochia sa verde, depozitat undeva în Ucraina sau chiar mai departe; hjarsi chelnerul suprasolicitat, îi servea cu o rapiditate de ne De la înapoierea sa, îşi lua infinite precauţii când se ducea îi rezut Makotocmaigustaunfoie-*gras* la tavă, când ea îl anunţă, ambasada americană, efectuând cel puţin două rupturi în filaj ş, ¡naríetrac.

terminând traseul pe jos. Pavel Saharov putea foarte bine să\ Pavelegatasa. ¡ contacteze pe iranieni, supravegheze; *foie*. *gras*. *u*\ deveni deodată foarte, foarte greu…

Se duse în Piaţa Vdrosmarty unde-şi lăsase Mercedesul şi REX plică-te ceru Malko. ajunse la *Hilton*.

Intrând în hol avu un şoc. Zakra era instalaţi! Pave Sanarovse dovedea mai prudent decât se anticipase, într-un fotoliu, în faţa uşii, încotoşmănată în mantia sa. Se ridică şi fla¡ex¡stausansă minusculă: iranienii locali nu ştiau probabil aluneca spre Malko, o târfă cât două. dacă snan Kamb¡zero doar un colaborator, dar chestiunea trebuia

— Sunt în misiune oficiala, anunţă ea de îndată, cu un surâs llargentterm¡nata. Malko se hotărî instantaneu.

colţul gurii. Mergem e (jenvreau să-i vorbesc lui Pavel Saharov.

Ce-o să-i spui? întrebă kirghiza speriată, când ajunseră local

— Să-l scutur puţin, explică Malko suntem amândoi pe U, butoi cu dinamită. Trebuie să coborâm înainte de a exploda

Vântul mătura Piaţa 15 Mai la nivelul inferior al podului Erzs bet, unde era garată maşina. Zakra se lipi de el

— Mi-e teamă! mărturisi ea. Înainte, mi se fâlfâia, nu avea decât o viaţă de rahat Acum am un viitor. Nu vreau să mor.

— Nimic nu ţi se va întâmpla, afirmă Malko. Saharov nimic precis nu st use corect… T-Ce doriţi? sfârşi el prin a întreba. I Puteţi sau nu să-mi livraţi repede marfa?

— Sunt în măsură să o livrez, spuse calm Pavel Saharov.

— Atunci, ce mai aşteptaţi?

Muzica acoperea zgomotul conversaţiei, asta era mai eficace Lat toate dispozitivele de bruiaj din lume. Rusul ezită câteva pe înainte de sfârşitul săptămânii. Dar…

— Dar ce?

— Cum se va efectua plata? Malko simţi un val de bucurie invadându-l.

Lucrul cheie al proiectului. El, un agent al CIA.

Se ajungea la era pe cale să

Portarul de la *Eden* aruncă o privire mirată spre Zakra şi-i lăsat rupere cu bani iranieni plutoniu” 239 de la

un renegat al

Hiat că înfrt forn „i «nunlii T…

Imediat să intre, fără a-l taxa pe Malko cu cele două sute de forinf obligatorii. Sala era pe jumătate goală, iar ei se instalară în faţ unei „go-go girl” care-şi balansa şoldurile pe un podium. Chelnerul puse în faţa lui Malko o sticlă de *Moet et Chandon* şi un *Cointrea*, pentru Zakra.

— Du-te şi cheamă-l pe Pavel, ceru el. Pavel Saharov se ivi printr-o uşă ascunsă, câteva minute mai târziu, ţeapăn ca justiţia, cu privirea mereu rece. şi se aşează în faţ: lui Malko. Primul său gest a fost de a o îndepărta pe Zakra cu u semn al capului.

— Pentru ce aţi venit aici?

— Ca să vă văd, făcu Malko. Zakra mi-a spus că aveţi un biroub acord, aici. – Accept, sfârşi rusul cu o voce egala

— Ce doriţi?

Malko se aplecă peste masă Pavel, mi-aţi trimis-o pe Zakra şi eu vă mulţumesc pentru ului. Moment mare.

Iată ce vă propun, zise Malko. Presupun că dumneavoastră livra în mai multe etape cele optzeci de kilograme. Exact, confirmă Pavel Saharov.

În acest caz, ne vom asuma fiecare un risc. De îndată ce voi în posesia primei livrări, voi face un virament cum l-am făcut intru colier. Vom proceda la fel până la sfârşit, doar că vă voi anticipat ultima livrare. Sunteţi de acord? Pavel Saharov rămase tăcut mult timp, cu privirea în gol. Mal-io aştepta un răspuns. Nu mai era decât o problemă uşoară: nu-l (iteresa preţul asupra căruia rusul şi cumpărătorii săi se puseseră atenţie, însă eu nu sunt la Budapesta pentru regulat. În schimb am primit un apel telefonic de la Mr Kambiz

— De unde suna? întrebă repede rusul, ignorând restul.

— Nu mi-a spus, însă comanditarii săi sunt neliniştiţi. Ei i-au încredinţat sume considerabile. Dacă afacerea nu merge, va fi obligat să le înapoieze, căci dobânzile sunt colosale Republica Islamică are nevoi mari…

Pavel Saharov nu reacţiona, ochii săi de peşte gri-

albaştri păreau tăiaţi din agat. Malko văzu doar din mişcarea mâinilor că

Obrazul său nu-şi schimbase expresia. Aproape imediat, se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— De îndată ce voi avea metalul, spuse el, vă voi preveni prin kkra asupra locului şi orei întâlnirii.

Se îndreptă spre birou. Malko se ridică la rândul său, gata sa de ce. Zakra se instalase la bar, cu alte fete, şi nu ţinea să se lemizeze în acest loc murdar. În momentul în care el se apropie tânăra kirghiza pentru a-şi lua rămas-bun, un nou-venit pătrun în sală. Un mijlociu – oriental cu părul creţ. Malko îl recunoscu imediat: era Cirus, iranianul din forţa Aids, asasinul prezumtiv al lui Ştefan şi al celor doi ceceni.

Iranianul se îndreptă spre una din barmaniţe şi-i şopti ceva; ureche, după care se instala într-o boxă. Malko o ajunse pe Zaki şi se aplecă la urechea ei:

— Am chef să dansez.

— Să dansezi?

Cu siguranţă că dacă i-ar fi cerut să facă amor pe loc, ea n-ar fost mai mirată. Malko o atrase spre pistă şi ea se lipi de el Tânăra kirghiza ar fi făcut pe oricine să-şi piardă capul... Malko vedea decât capul creţ al lui Cirus Tadjeh.

Puţin timp după aceea, Pavel Saharov apăru şi se îndreptspre iranian. Malko simţi că i se strângea stomacul. Era exact de ce-i era teamă. Cirus Tadjeh fusese probabil convocat de Sah

— Arofavel Saharov ca să afle veşti despre Ishan Kambiz şi poate informaţii despre Malko. Iranianul urma să relateze ambasadei şi totul risca’s explodeze.

— Î cunoşti pe bărbatul care a sosit adineauri? întrebă el. Cum ea întârzia să răspundă, el îi spuse brutal:

— Evident că-l cunoşti! Este unul din cei doi cu care ai avut întâlnire în uzina de pe strada Revesz. Cine este?

— Un iranian, făcu ea. Nu ştiu numele, însă este cu siguranţâftras

asasinul lui Ştefan. Poartă ceasul lui.

Creierul lui Malko se învârtea cu viteza luminii. Era

sfârşitul show-ului şi avu o idee.

— Să plecăm, vino cu mine, spuse el Zakrei. De îndată ce se aflară la intrare, el îi ceru:

— Tu ştii unde se află Grosny în acest moment?

— Trebuie să fie în camera de lângă intrare, de ce?

— Du-te şi caută-l. Te aştept afară în maşină.

plecă să se instaleze la volanul Mercedesului. Cecenul se ivi va clipe mai târziu şi deschise portiera. Micii săi ochi ridaţi Te-au de curiozitate.

— Am o informaţie pentru dumneavoastră, zise Malko în rul, e. Omul care i-a lichidat pe cei doi prieteni ai dumneavoastră pe Ştefan se găseşte la *Eden* în acest moment. Trăncăneşte cu

avel.

— De unde ştiţi? întrebă cecenul după un moment de surpriză.

— Ştiu, tranşă Malko. Este uşor de verificat: poartă ceasul lui ifan.

Cecenul se îndepărtă fără un cuvânt şi Malko îl văzu reintrând *den*. Zakra veni, neliniştită să-şi reia locul.

— Ce i-ai spus?

— Nimic important, zise Malko. Mă întorc la *Hilton*. Vii? Nu, spuse ea, trebuie să rămân aici pentru a supravegheate.

— Atunci, cheamă-mă mâine, îi ceru Malko înainte de a o porni.

Cirus Tadjeh ieşi de la *Eden* cu capul greu. Conversaţia cu dimatoarele. O mică rusoaică durdulie – cadou al casei – îl icălzise bine în timpul dansului şi atârna acum de braţul lui. Ea îl trase spre un taxi oprit mai departe.

— Vino, mergem la *Penta*! Acolo locuiesc eu. Unul din rarele hoteluri din Budapesta care accepta prostituate lin Rusia. Mulţi sovietici şedeau un timp acolo. Iranianul se lăsă

Se instala în taxi şi, nevăzând-o pe fată urcând, întoarse capul. Wu impresia că primeşte un urs în braţe. Un tip enorm tocmai ţâştise prin portiera deschisă,

strivindu-l de cealaltă, nişte degete oduroase se încleştară împrejurul gâtului şi îl împiedicau să coată vreun zgomot. Necunoscutul, îi ridică brutal încheietura ţnâinii de sub haină, descoperind ceasul pe care iranianul îl luase de pe cadavrul rusului gâtuit. Nu mormăi decât un singur cuvânt: – Ştefan…

Degetul său gros arăta cadranul. Cirus Tadjeh nu avu timn să se explice. Dintr-o lovitură, asemănătoare uneia de ciocan trezi cu cartilagiul nasului spart. Teroarea îl paraliza. Sângele curgea din gură. O altă huidumă se urcă în faţă, alături de şOfbl Vehiculul demară. Iranianul scoase un urlet inuman: vecinul său prinse sexul şi testiculele în mâna sa enormă şi, liniştit, era gata şi le strivească… înnebunit de durere, îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, rulau de-a lungul Dunării în nordul Peste zona industrială. Maşina luă o altă direcţie şi se opri în faţa urii clădiri fără lumină pe care el o recunoscu imediat: uzina dezafe, tată. Dacă nu reuşea să fugă acum, era pierdut… Făcu pe mortul şi, când Grosny îl aruncă afară, reuşi să se degajeze şi s-o ia fugă…

Şoferul de taxi porni imediat în urmărirea lui, urcând pe trotuai Un şoc violent în picior: iranianul se rostogoli pe jos, cu tibia spar fă. Un minut mai târziu, cei doi ceceni erau deasupra lui. îl durei totul atât de tare, încât îşi pierdu cunoştinţa. Ei îl târâră de picioari ca pe un cadavru până la uzină, în timp ce ex-poliţistul de la MVtfrusoaică. O va teroriza destul ca ea să jure că iranianul a abando urmă picioarele, pulpele. Asta era un fel de finisaj. Continuau sară, când Cirus Tadjeh nu mai dădea niciun semn de viaţă, a mai era decât o zdreanţă pe care ei continuau s-o ciocănească într-un gen de rit dement, ca dobermanii care se mai înverşunează hoţul deja mort.

Când terminară, Pasdaran-ul semăna cu un sac de cârpe, nu ai avea formă umană, capul i se dublase în volum, materiile fefele îi ieşiră pe nas şi pe gură, membrele erau dezarticulate după „unghiuri oribile şi bizare. Cei doi ceceni îl abandonară în sfârşit. 1 Grosny coborî la subsol să caute un sac de pubelă şi îndesară în

cadavrul.

Închiseră uzina şi ajunseră din nou la taxi.

— Ce facem? întrebă şoferul, placid.

Ezitau. Grosny ar fi avut chef să-l depună în faţa ambasadei sale. dar ştia că iranianul se afla în afaceri cu patronul Eden-ului.

— Aruncă-l în fluviu, ca de obicei! ordonă el. Asta ar lăsa să plutească îndoiala. Cât despre mica târfă gara puţin mai încolo şi-şi aprindea pipa, mai curând satisfăcut: (seară ca aceasta îi aduce mulţi forinţi. Lui îi plăcea să se ocupe d (I curăţenie

Cei doi ceceni nu vorbeau. La ce bun? Mai întâi, încercară să facă pe iranian să stea în picioare. Cu tibia fărâmată, era dificil Apoi îl lăsară să cadă pe ciment, după care Grosny îşi luă elan şi suspin înfiorător şi avu câteva convulsii.

Asta nu era suficient. Grosny îi smulse blugii şi prinse, prin slip organul sexual al victimei între cele două enorme mâini ale sale şi se puse pe strâns.

Durerea era atât de puternică. Încât iranianul apucă să mă facă vreo două salturi de crap. Urlete delirante ieşeau din gâtlejul său, terminându-se cu chiţăituri disperate. Trebuia ceva mai mult spre a-i înduioşa pe cei doi ceceni. Era metoda folosită în ţara loi pentru hoţi. Pe rând, ei începură să sară cu cele 120 kg ale lor p membrele victimei, spărgându-i oasele unul câte unul... Braţele jase la ieşirea din *Eden*.

Malko, staţionat pe *Nepfurdo utca*, asistase la sosirea taxiului şi, douăzeci de minute mai târziu, la ieşirea celor doi ceceni trăgând un sac mare care ajunse în portbagajul taxiului lui Ferencz Korvin. Nu avea nicio remuşcare de a-i fi trimis la masacru. Pascăzu peste abdomenul lui cu toată greutatea. Se auzi un zgomo aaran-ul omorâse cu sânge rece un cecen dezarmat, fără a mai? r! ţ°!!: nd-ent Oneul Pifsnillteralmente-Cirus Tadiehscoase „Isocoti ce putuse face el în trecut. CIA ştia că fusese „interogator”.

la sinistra închisoare Evin din Teheran şi că se făcuse acolo remarcat prin cruzime.

În orice caz, dispariţia lui îi dădea lui Malko un răgaz indispensabil.

Zakra nu închisese ochii toată noaptea. Se afla încă la *Eden*: înd rusoaica durdulie – Svetlana – se înapoiase din scurta sa le-Alertă, Plutoniu

Alertă, Plutoniu şire cu iranianul şi, din ceea ce-i povestise fata, înţelesese ce se întâmplase. Ascultând respiraţia regulată a lui Pavel Saharov, era moartă de frică. Nu ştia încă cine era el în realitate, însă, în fosta Uniune Sovietică, întâlnise mulţi Pavel, dezumanizaţi, capabili de a trage cu mitraliera în femei şi în copii, în numele Partidului.

Acesta ieşea desigur din acelaşi tipar… în plus, era glacial Dacă vreodată ar fi bănuit-o de trădare, ar fi avut soarta iranianului, îşi înfrâna o furioasă dorinţă de a fugi, chiar dacă ar pierde viitorul paşaport american.

— La ce te gândeşti?

Vocea calmă a lui Pavel îi trimise o încărcătură de adrenalină în artere, încât ea făcu un salt în pat. îl credea adormit. Rusul îi adresă o privire inchizitoare.

— Ce ai?

— Aveam un coşmar, bâlbâi ea.

Simţea nevoia să-i strige lui Pavel că ea nu voise să-l trădeze, că ea dorea doar un paşaport american, care ar face din ea o fiinţă umană pe de-a întregul.

— Spune-mi, făcu rusul, Svetlana părea tare excitată ieri seara. Ce ţi-a povestit?

Zakra crezu că o mână invizibilă îi distrugea inima. Aşadar, din birou, graţie camerelor de televiziune, Pavel o observase. Avea o secundă pentru a-i răspunde. Dacă spunea „nimic” şi rusoaica vorbea, îşi pecetluia soarta. Odată, văzuse ceceni înfigând ace lungi în sânii unei „vinovate” până ce ajunseră să semene a perniţe de ace.

— A fost un incident, zise ea. Grosny a văzut că tipul care vorbea cu ea purta ceasul lui Ştefan.

Pavel Saharov nu făcu niciun comentariu.

— Ce-a făcut Grosny?

— A plecat cu acest tip şi cu unul din amicii săi, nu

ştiu unde.

— Să-i spui lui Grosny să vină imediat să mă vadă, termină Pavel Saharov.

Mehdi Shimran închise telefonul, livid, cu pulsul 130. Aşadar. Ishan Kambiz era mort! Probabil asasinat. Un om ca el nu se arunca de la etajul optsprezece fără să fie ajutat. Aceşti măgari de brazilieni, după tot bănetul pe care Iranul i-a ajutat să-l câştige, înăbuşiseră lovitura… O singură ţară putuse exercita presiuni uficiente pentru a-i face să tacă: Statele Unite.

Deci, Mehdi avea în faţa lui o manipulare a CIA. Trimisese de la Brasília doi agenţi ai Savamei care-l interogaseră cu insistenţă pe portarul imobilului. După aceea au putut pătrunde în apartament. Toate hârtiile dispăruseră. Mehdi Shimran îşi şterse fruntea în ochii guvernului iranian, el era responsabilul financiar al operaţiunii „Darius”. Semnase viramentul de o sută de milioane de dolari lui Ishan Kambiz. Ce s-o fi întâmplat cu banii?

Încercă să analizeze situaţia. Totul îl ducea spre Budapesta. Acolo, Kambiz trebuia să recupereze eşantionul de plutoniu 239 şi să efectueze livrarea. Nu ignora nici faptul că exista o legătură între ambasada Iranului de la Budapesta şi vânzătorii potenţiali. Deci. trebuia cu orice preţ reînnodat dialogul şi stabilită mărimea pagubelor.

N-avea chef să ia avionul: prea reperabil. Acolo unde se găsea, la Istanbul, unde venise să-l întâlnească pe responsabilul reţelei turce a hezbollahilor, erau multe trenuri spre Ungaria. Era un mijloc mult mai discret decât avionul să ajungă la Budapesta, începu să întocmească o telegramă codificată pentru a fi transmisă pasdaran-ilor de la ambasada din Budapesta. Mehdi Shimran ar sosi cu trenul a doua zi seara şi ţinea să aibă cu orice preţ un contact cu „cealaltă parte”. Atunci ar şti ce se întâmplă.

Mehdi Shimran urma să-şi calce pe suflet întreprinzând această călătorie. Iranul îl utilizase pe Ishan Kambiz pentru a evita contactele directe prea

compromiţătoare. Shimran se juca cu focul.

Dacă CIA intercepta un iranian membru apropiat al guvernului încercând să cumpere plutoniu 239 de la un rus, consecinţele ar fi dramatice pentru ţara sa. Avea de ales între ciumă şi holeră… Terminând telegrama, luă un taxi până la consulatul Iranului.

Grosny şi Djokhar, cei doi ceceni ucigaşi ai lui Cirus Tadjeh, se bălăngăneau pe bascheţi, încurcaţi în faţa privirii glaciale a lui Pavel Saharov. Cei doi, împreună, puteau să-l facă zob fără dificultăţi, însă mintal erau total incapabili de un asemenea gest Fiinţe frustrate, obişnuiţi să fie întreţinuţi, ei se simţeau pierduţi în Ungaria, departe de Caucazul lor natal. Înlocuirea lui Karim – Un musulman ca ei – prin Pavel Saharov nu le ţinea nici de cald, nici de rece. Lor le trebuia totdeauna un şef.

— Cum aţi ştiut că era vorba de omul care-i ucisese pe fraţii voştri? întrebă rusul cu vocea dulce.

— Ni s-a spus, răspunse spontan Djokhar, fără a se gândi.

— Cine v-a spus?

— Străinul care se găsea cu Zakra.

— Şi v-a fost destul?

— Nu, se grăbi să zică Grosny, l-am văzut că purta ceasul lui Ştefan.

Pavel Saharov se gândea. Puţin îi păsa de moartea iranianului dar acum vedea lucrurile sub un unghi diferit. Ceea ce până acum era doar o neîncredere difuză se agăţa acum de un fapt concret Denunţarea mesagerului iranienilor lui Grosny – care nu putea duce decât la eliminarea brutală – avea un scop limpede… Aşa-zisa mână dreaptă a lui Ishan Kambiz nu voia ca el să intre în contact direct cu comanditarii.

Îşi ridică ochii şi spuse cu severitate:

— Nu pomeniţi nimănui de această treabă sau de această conversaţie. Voi vedea ce voi hotărî, dacă vă păstrez sau dacă vă trimit înapoi acasă.

Jigniţi, cei doi ceceni se întoarseră pe călcâie. O răzbunare era ceva normal. Sănătos chiar. Nu trebuia să fii

pedepsit pentru asta.

Rămas singur. Pavel Saharov îşi aprinse un trabuc, încercând să analizeze situaţia. De ce mâna dreaptă a lui Kambiz voia ca el să evite orice contact între el şi iranieni? O explicaţie simplă îi veni în minte: intermediarul factura n-anienilor plutoniul 239 mult mai scump decât îl cumpăra el. Numai că de unde ştia *Herr* Müller că asasinii lui Ştefan îi furaseră ceasul? Şi cum i-a putut identifica?

Zakra.

Era singura persoană care putea fi la curent cu acest detaliu şi totodată în contact cu Müller. Se lovi peste frunte. Nici măcar atât! Karim Nazarbaiev nu văzuse niciodată cadavrul lui Ştefan. Deci. Müller avea această informaţie chiar de la iranieni, ceea ce era mai curând liniştitor. Un intermediar grijuliu de a-şi păstra comisionul, chiar prin metode brutale, nu-l neliniştea pe Pavel Saharov. Doar că nu putea trăi cu îndoieli. Apăsă pe butonul interfonului.

— Gregor, am nevoie de un serviciu, anunţă el.

— Nicio problemă, afirmă ucraineanul deşelat, fosta mână dreaptă a lui Karim, trecut fără remuşcări în serviciul lui Pavel.

— Îmi trebuie un contact cu iranienii.

— Am să-i cer lui Grosny… propuse ucraineanul. Pavel îl opri.

— Nu. E o problemă.

— Bine, o să mă duc în *Vaci utca*, făcu ucraineanul. Vom încerca să-l găsim pe tipul care ne trebuie.

— Perfect, aprobă Saharov. Este urgent şi ţin să-l văd eu îni sumi. Te voi aştepta la cafeneaua *Anna*, la capătul străzii.

Când Gregor ieşi, Pavel Saharov îşi luă mantaua de piele şi îşi strecură în buzunar Makarov-ul automat. Era mai bine să fie prudent.

Alan Spencer era confruntat cu o dilemă delicată. Telexurile venite de la Langley i se îngrămădiseră pe birou. Centrala de informaţii îl soma pe american să pună la curent Serviciile ungare asupra loviturii şi să procedeze la

o vastă operaţiune poliţienească asupra mafiei ruse.

— Este idiot, obiectă Malko. Nu există nicio învinuire serioasă contra acestui Pavel Saharov. Şi, cu siguranţă, nu e singur. Trebuie să ducem operaţiunea până la capăt.

— Dumneavoastră garantaţi că vom găsi plutoniul 239?

— Logic, da, afirmă Malko. Zakra lucrează pentru mine acum. Voi fi prevenit în caz de schimbare importantă.

— Poate să întoarcă armele din nou.

— Este un risc, dar beneficiem de o conjunctură extraordinară: să cumpărăm plutoniu cu banii ayatollahilor.

— Vă jucaţi cu focul, remarcă americanul. Dacă ei îşi dau seama de ceva, vă lichidează.

Se ridică.

— Plec înapoi la hotel.

Abia ajunsese la *Hilton* şi telefonul sună. Era Zakra.

— Sunt noutăţi, anunţă ea. Pavel încearcă din nou să-i întâlnească pe iranieni.

Iată *adevăratul* risc.

— Încearcă să afli mai multe.

Kirghiza închisese. Nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să se roage.

În susul străzii Vaci, chiar înainte de Piaţa Vordsmarty, cafeneaua *Anna* cracândva frecventată de buna societate ungară. Acum, era invadată de agenţi arabi de schimb care veneau acolo să-şi facă socotelile. Pavel Saharov aştepta înaintea etalajului puţin apetisant al autoservirii.

Inima îi bătu ceva mai tare când Gregor, însoţit de un tânăr oriental arab, împinse uşa cafenelei şi veni să-l întâlnească.

Gregor se îndepărtă discret şi necunoscutul se aşeză.

— Mă numesc Ali, anunţă el. Mi s-a transmis mesajul dumneavoastră. Asta pică bine. Cineva din organizaţia noastră vrea să vă întâlnească.

— Cine?

— N-am dreptul să vă spun numele său, însă are un

rang foarte ridicat.

— Unde?

— Astă-seară, la Gara de Est.

— De ce la Gara de Est? întrebă rusul surprins.

— Soseşte cu trenul din Turcia.

— Cum îl recunosc?

— Vin şi eu, făcu iranianul umflat de importanţa sa. Trebuie să fiţi acolo la ora opt.

— Voi fi, spuse rusul ridicându-se.

Va şti, în sfârşit, dacă *Herr* Müller îşi bătea joc de el.

Malko era gata să iasă din cameră pentru a se duce la cină, când sună telefonul. Era vocea Zakrei. vorbind foarte încet.

— Are întâlnire la Gara de Est la ora opt, şopti ea. Nu l-am văzut pe şofer. Apoi închise.

Era ora şapte şi se lăsase noaptea. Malko privi pe plan unde se găsea Gara de Est. Exact între bulevardul Kerepesi şi strada Thokoly, la sud de Pesta. Douăzeci de minute mai târziu, găsea un loc de parcare pe strada Thokoly, în realitate un bulevard lat. Sufla un vânt uşor şi rece. În faţă se ridica masa sumbră a gării, veştejită şi ruinată. Traversă. Grupuri de orientali, îmbrăcaţi sărăcăcios, se târau în jurul chioşcurilor, oferind mâncare şi diverse fleacuri. Intră în gară, descoperind un hol unde jumătatea geamurilor erau înlocuite cu plăci de carton, luminat printr-un acoperiş de sticlă, şi privi tabloul sosirii trenurilor. Multe veneau din sudul Europei. Un convoi sosea de la Istanbul la 7.50. Călătorii aşteptau cam peste tot, aşezaţi pe baloturi. Garnitura care se afla la chei părea a fi acolo din timpul războiului. Totul mirosea a murdărie şi mizerie. Malko ieşi la capătul liniilor dând spre o galerie comercială subterană care lega gara de Piaţa Baross şi strada Thokoly.

Ce căuta Pavel Saharov în acest loc sinistru?

Prea vizibil în holul gării, Malko rămase la pândă afară, lângă chioşcuri. Era singurul loc pe unde putea sosi o maşină. îmbrăcat cu blugi şi haină de piele, se topea în mediul ambiant. Pistoletul său extraplat strecurat în

centură la înălţimea coloanei vertebrale, cu un glonţ pe ţeava, îi dădea o relativă senzaţie de securitate.

La ora opt fără un sfert, un Mercedes 560 cu telefon se opri nu departe de intrarea gării, însă nimeni nu coborî. Era prea întuneric pentru a distinge interiorul. Trenul de la Istanbul intra încet în gară.

Malko se duse spre peroane temându-se să nu piardă pista, o mulţime mizeră, prăbuşindu-se sub diverse pachete, ţâşni din vagoane. Imposibil să recunoşti pe cineva în toate aceste feţe tuciurii şi mustăcioase. Înţelese că singurul punct de reper era totuşi Mercedesul…

În momentul în care ieşea din hol, o portieră a maşinii se deschise, apărând Pavel Saharov. Rusul purta o canadiană maro şi o şapcă. Cu mâinile în buzunar, el parcurse câţiva paşi şi rămase imobil în mijlocul mulţimii călătorilor care ieşeau din gară, nu pentru mult timp.

Un tânăr, tuciuriu şi el, ieşi din mulţime şi intră în vorbă cu el. şoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Pulsul lui Malko se acceleră: acesta era Ali Ghotbi, iranianul amic al lui Cirus Tadjeh. Cei doi bărbaţi intrară în gară şi Malko, pierdut în mulţime, nu avu dificultăţi să-i urmărească. Pavel şi Ali se întâlniră cu doi bărbaţi care tocmai coborâseră din tren: un tânăr, oriental şi el, cu o mustaţă groasă, şi altul mult mai în vârstă, cu o coamă albă, strâns într-un pardesiu de caşmir prea elegant pentru Gara de Est, cu o valiză mică în mână.

Surpriză: omul cu coamă albă şi Pavel se strânseră călduros în braţe! Cu siguranţă, se cunoşteau. Se despărţiră de ceilalţi doi şi se îndepărtară spre Piaţa Baross, iar cei doi reveneau spre Mercedes.

Malko păstra contactul vizual cu cei doi care-l interesau. Îi văzu intrând în hotelul *Park*. replică infinit mai modestă a lui *Waldorf Astoria* din New York, cu două mici turnuri de şase etaje. Malko traversă pentru a-i observa prin uşa de sticlă. Holul nu era mai mare decât un dulap pentru mături. Bărbatul cu păr alb discuta la recepţie. Pavel Saharov stătea puţin mai retras. Pe urmă, cei doi trecură la un *Bierstube* vecin şi se instalară într-o boxă.

Malko văzuse destul. Se îndepărtă, cu stomacul contractat. Nu mai era aşezat pe un butoi cu praf de puşcă, ci pe o maşină infernală. Sosirea omului cu păr alb era grăuntele de nisip în frumosul său mecanism. După procedura folosită, îl bănuia a fi un personaj important al Serviciilor iraniene. Într-un fel anume, Pavel Saharov relua-se contactul direct cu cumpărătorii săi… Dacă iranienii nu ştiau de moartea lui Ishan Kambiz, detaliul putea fi neimportant. În cazntrar, viaţa îi era în pericol. Saharov şi iranienii n-ar mai avea decât o prioritate: să-l elimine.

Frământat de două idei, îşi regăsi maşina. Prima, cea mai sigură, era de a abandona, plecând. Avea timp s-o ia pe Zakra şi, pe urmă, prin intermediul CIA, să alerteze poliţia ungară. În acest taz, existau multe şanse ca traficanţii să treacă prin ochiurile fileului, plutoniul 239 neputând fi găsit.

A doua idee era să continue până la livrarea plutoniului, ca şi um nimic nu s-ar fi petrecut, dacă va avea loc aşa ceva. Era hjleta ungară. Cu cinci gloanţe în încărcător.

* * *

Mehdi Shimran nu s-ar fi gândit niciodată că situaţia era atât de gravă. Acum, el avea un tablou complet al situaţiei. Primul eşantion de plutoniu 239 n-a fost pierdut, ci recuperat mai întâi de poliţia ungară, apoi de americani. Restul era uşor de bănuit…

Operaţiunea „Darius” era străpunsă, Zakra fusese urmărită până la Rio, ducând direct la Ishan Kambiz care fusese eliminat brutal. Această ferocitate îl făcea să se întrebe dacă nu cumva era vorba de israelieni, nu de americani. Întrebare academică. Israelieni sau americani, toţi voiau acelaşi lucru: plutoniul 239. Jrase o înghiţitură din cafeaua infectă. Acum, totul îi apăsa umerii, îşi trecu mâna prin coama ca zăpada şi întrebă în rusă, cu mult reproş în voce:

— Cum aţi putut dumneavoastră să lucraţi cu cineva ca acest Karim Nazarbaiev? Totul este din vina lui.

Un fulger de mânie trecu prin ochii ex-generalului

KGB.

— Niciodată nu m-am gândit că e atât de prost şi, în acelaşi timp, atât de lacom! mărturisi el. Nu era decât un intermediar. În acest moment, nu voiam să mai vin la Budapesta. Dar acest nemernic nu l-a dus în paradis…

Mehdi Shimran sugeră:

— Trebuie întârziată toată operaţiunea.

— Imposibil.

— De ce?

— Îi avem pe urmele noastre pe oamenii lui Boris Elţîn. A format un KGB care-i este credincios şi americanii sunt în spa Alertă, Plutoniu tele lui. De câtva timp, ei se învârt în jurul acestei operaţiuni, iar dacă dau de firul cel bun…

— Unde este plutoniul?

— Am reuşit să-l scot din centrul de producţie. Este stocat lângă Beregovo, însă totul trebuie terminat până la sfârşitul săptămânii.

— Cum îl aduceţi aici?

— Am un elicopter. Dar cum îl veţi evacua?

— Voi rezolva această problemă, afirmă iranianul.

Nu avea nici cea mai mică idee despre cum va proceda, dar înainte de orice – trebuia să asigure derularea planului „Darius Dacă pierdea în acelaşi timp şi banii încredinţaţi lui Ishan Kambi; şi plutoniul, era mai bine să plece la Polul Sud…

— Foarte bine, zise el, vom trata săptămâna aceasta. Pavel Saharov îl fixă bănuitor.

— Şi banii?

— Îi voi avea, afirmă Mehdi Shimran.

Pentru bugetul unei ţări ca Iranul, era o picătură de apă. Îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă duc la ambasadă. Ne reîntâlnim aici, mâine la aceeaşi oră. Ce veţi face cu acest impostor, cu această aşa-zisă mână dreaptă a lui Ishan? Lucrează fie pentru americani, îl pentru israelieni.

Ochii palizi ai lui Pavel Saharov îngheţară ceva mai mult.

ţ-i dezgroape pe Karim Nazarbaiev şi să-i despice burta din nou. js până în vârful unghiilor, dispreţuise totdeauna neamurile Căuşului, musulmane, înapoiate. Experienţa i-a dat dreptate: nicio-îtă un slav nu s-ar fi purtat astfel… Toate elementele problemei i învălmăşeau în cap. Să elimini braţul drept al lui Ishan era uşor, să aceasta n-ar suprima toate pericolele. Acest om nu lucra ngur Dispariţia sa i-ar dezlănţui pe comanditarii săi. Chestiunea ra să ştii ce puteau ei să facă. Grăbi pasul. În caz de bănuială, trebuia să taie toate podurile din spate şi să se răzbune pe Zakra! re, în orice caz, îl trăda. Trebuia găsit un loc sigur pentru a pune punct ultimele amănunte de schimb cu iranianul. Când totul va fi arminat, ar trece clandestin în Ucraina. La Beregovo nu era încăirea periculos… Pentru moment, cel mai urgent era să evite castrofa, adică o acţiune brutală şi unită a americanilor şi ungurilor, yea nevoie de câteva zile de linişte. Pentru aceasta, o singură îtodă: să-şi adoarmă adversarii.

Când ajunse la Mercedes, planul era deja pus la punct în linii ari.

Malko tocmai se bărbierise, când sună telefonul. Era Zakra.

— Vrea să te vadă, anunţă ea. Te aşteaptă la Citadelă peste o iră. acolo unde eram noi prima oară. Ai putut să-l urmăreşti? Ce-a

Fii

Este afacerea mea, afirmă el

— Consider asta o prioritate absolută. Nu vreau să tratez aţă geut”, timp cât nu va fi eliminat, îl avertiză Mehdi Shimran.

— A întâlnit un iranian, spuse Malko, însă nu ştiu mai

— Voi face cum e mai bine, promise Saharov, este însă poate, recautaesteposibisaafede Kambjz mai inteligent să câştigăm puţin timp. Eliminarea sa poate declan (pajundupăpanda Mgkodnasecu Dg şa reacţii. Nu e singur. Aveţi încredere în mine, ştiu să tratez aces Company lucra febril să-l identifice pe omul cu păr alb

— Sunteţi pe un vulcan, conchise Alan Spencer. Au

aflat fără gen de problemă mai bine ca dumneavoastră.

— De acord, admise Mehdi Shimran.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră călduros mâinile, mulţumiţi că s-aij întâlnit. Cel puţin, aveau încredere unul în altul.

Fierbând de turbare, Pavel Saharov se îndepărtă spre locul unde-l aştepta Mercedesul, de cealaltă parte a gării, l-ar fi plăci]

loială ce s-a întâmplat cu Kambiz, deci şi despre dumneapastră. Trebuie prevenit NBH. Vor găsi un pretext să-l aresteze Saharov. Pe urmă, nu va mai fi nevoie decât să-l facă să irbească…

Nu va vorbi, afirmă Malko. Şi plutoniul 239 se găseşte cu iuranţă de cealaltă parte a frontierei. Să aşteptăm prima livrare, să depistăm filiera.

— Vă vor lichida înainte.

— Voi fi atent. Este şi soarta Zakrei care mă nelinişteşte.

— Vai, nu pot face nimic pentru ea, se scuză americanul. Se despărţiră imediat. Acum, erau noutăţi. Malko se grăbi spre

Piaţa Szabadsăg. Pus la curent de întâlnire, Alan Spencer se în tristase.

— Este o capcană, un loc prea izolat. Să nu vă duceţi acolo.

— E ca şi cum aş mărturisi imediat că lucrez cu CIA, replică Malko. Eu cred că încă îmi pot asuma acest risc. Saharov este prea viclean pentru un act aşa de brutal. Va face ceva indirect.

— Nu vreţi să-i previn pe unguri?

— Nu.

Serpentinele ce urcau pe Muntele Gellert erau practic goale Malko nu întâlni decât un autobuz galben. Inima-i bătea totuşi mai repede văzând, în parcarea unde el flirtase cu Zakra, Mercedesul ex-generalului KGB. Parcă alături, iar Pavel Saharov ieşi imediat.

— Am veşti bune, zise el, înainte de a-l trage aproape de parapet, departe de urechi indiscrete.

Rusul părea calm. Schiţă chiar ceva ce putea semăna a surâs

— Ce veşti?

Precaut, Malko supraveghea Mercedesul unde se găseau doi oameni. În buzunarul impermeabilului, mângâia crosa pistoletului său extraplat, gata pregătit.

— Pot aranja să sosească primele şase kilograme de plutoniu 239 pe cale rutieră şi să vi le livrez astă-seară, anunţă Pavel Saharov. Sunteţi în măsură să le primiţi?

— Bineînţeles! făcu imediat Malko.

Zarurile se rostogoleau. Pavel Saharov nu avea timp de pier duc de la întâlnirea cu omul cu păr alb. Ceea „ce-i propunea e acum nu putea avea alt scop decât eliminarea lui Malko.

— Cum e ambalat plutoniul? întrebă el.

— Sunt lingouri învelite în aluminiu într-o servietă diplomat.

— Locul întâlnirii? întrebă Malko.

— Zakra vă va căuta la *Hilton* spre ora nouă şi jumătate, explic Pavel Saharov. Vă conduce ea acolo.

— Pe diseară, deci.

Rusul strânse mâna lui Malko şi se urcă în Mercedesul ce de-ară imediat. Malko nu se grăbi să coboare serpentinele. Mai târziu găsi un loc de parcare în faţa Palatului Televiziunii şi ajunse e jos la Ambasada Americană.

— L-am identificat pe bărbatul întâlnit de Pavel Saharov ieri-seară, anunţă de la început Alan Spencer. Este vorba de Dr. Mehdi Shimran, diplomat în fizică nucleară al Universităţii Berkeley din California. Lucrează cu vicepreşedintele iranian Said Mohajerani la programul urgent de achiziţii de armament nuclear. Călătoreşte cu un paşaport iranian pe alt nume.

— Ei bine, am şi eu noutăţi, anunţă Malko.

Când termină, şeful biroului CIA puse totuşi întrebarea care-i frigea buzele:

— Nu există, bineînţeles, nicio şansă ca el să vă livreze plutoniu 239 astă-seară!

— Una la o mie, răspunse Malko, însă trebuie mers la întâlnire. Ce tip de protecţie îmi puteţi asigura?

— Ungurii, făcu americanul. De data asta sunt obligat să-i pun la curent cu afacerea, să le spun că vom intercepta o livrare de plutoniu.

— Mi-e teamă ca toate astea să nu se termine cu nimic, suspină Malko. Nu va fi plutoniu şi mă îndoiesc ca Saharov să-şi asume riscuri personale. Însă trebuie mers la întâlnire. Este probabil un şiretlic pentru a fugi chiar astăzi în Ucraina.

Zakra aştepta în hol, învelită în mantia sa de astrahan, cu trăsăturile senine. Malko o întâlni şi o conduse spre ieşirea din botei.

— Unde este întâlnirea? întrebă el.

— La capătul cheiului Ujpeşti, înaintea podului Árpád. Calea pe malul apei se termină cu o rampă care întâlneşte *Nepfurdo utca*. Cheiul continuă însă până într-o pădurice. Deseori, camioanele garează acolo peste noapte, pe malul Dunării.

Luară loc în maşina lui Malko. Aceasta era „sonorizată”, gratie unui microfon ascuns într-un ceas fals, al cărui emiţător se găsea sub mantoul lui. Receptorul ce permitea primirea apelurilor de a poliţia ungară era ascuns în aparatul de radio de la bord. Patru maşini oarecare ale poliţiei ungare nu trebuiau să-l părăsească de la plecarea sa de la *Hilton*, neintervenind decât la ordinul său. Alan Spencer îl forţase să pună pe el o vestă antiglonţ din kevlar care-i ţinea teribil de cald. Pistoletul său extraplat era în buzunarul drept al mantoului, cu un glonţ pe ţeavă. Zakra părea să nu bănuiască nimic.

— Ce ţi-a spus? întrebă Malko.

— Că trebuie să-ţi predea ceva. Este plutoniu, nu-i aşa?

— Asta trebuia să fie, corectă Malko. Mi-e teamă că este o capcană. Cum arăta astăzi?

— Părea mulţumit, zise Zakra. Mi-a spus că în curând vom pleca în Ucraina, a telefonat de mai multe ori acolo.

Prezenţa Zakrei la această întâlnire îl neliniştea pe

Malko. Asta nu putea să aibă decât o semnificaţie. Saharov cunoştea jocul său dublu şi decisese să o elimine şi pe ea şi pe Malko…

Coborî pe *Ostrom utca*, apoi continuă drept până la podul Margit, întâlnind drumul de pe malul apei ce mergea spre nord. Era puţină circulaţie. În acest loc, Dunărea se împărţea în două braţe, separate de Insula Margit. Un kilometru mai departe, maşinile urcau o rampă până la *Nepfurdo utca*.

— Nu intra pe rampă, continuă drept înainte, zise Zakra. Banda de asfalt se oprea, lăsând loc mai întâi pavajului, pe urmă unui sol inegal. Un spaţiu lung de câteva sute de metri, înghesuit între fluviu şi un zid. Farurile lui Malko luminară un restaurant închis, o baracă de lemn ce părea abandonată.

— Aici este, anunţă Zakra.

Întoarse maşina înainte de a întrerupe contactul, gata să plece din nou. Locul părea complet pustiu, cu excepţia a doua camioane, o sută de metri mai departe. Era o fundătură şi vegetaţia din spatele barăcii era prea rară pentru a te putea ascunde. De unde putea veni pericolul? îşi apropie ceasul de gură şi întrebă în germană:

— M-aţi reperat?

— Afirmativ, răspunse îndată o voce anonimă, dispozitivul este; <jesfăşurat.

Zakra deschisese mari ochii.

— Ce este…?

— Nu suntem singur) explică Malko. Sunt sigur că această întâlnire este o cursă. Mai multe unităţi ale poliţiei ungare ne protejează în acest moment.

— Poliţia…

— Da, fii liniştită.

Ora zece fără zece, Malko îşi spărgea capul: în afara unui atac frontal, ce ar fi respins imediat de poliţiştii unguri, nu vedea în ce putea consta capcana.

Deodată, un fascicul luminos se desprinse din şirul de maşini care urcau rampa spre Nepfurdo şi luă direcţia locului unde se găsea el.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

Maşina se apropia săltând pe solul inegal. Era Mercedesul lui Pavei Saharov. Maşina se opri la vreo zece metri şi rusul ieşi, făcând un gest amical spre Malko, semn să vină la el. Cu mâna crispată pe crosa pistoletului său extraplat, Malko avansa.

De unde putea veni lovitura?

Alertă, Plutoniu

— Unde ne ducem? ceru Zakra.

— Să faci cunoştinţă cu domnul care-ţi va elibera paşaportul, anunţat Malko.

Pavel Saharov îi întinse mâna lui Malko, cu un uşor surâs de bun venit pe trăsăturile sale împietrite.

— Veniţi în maşina mea!

Nu era decât şoferul la volan, lat cât un scaun şi jumătate Malko se aşează alături de rus, mereu cu ochii în patru. Poliţiştii unguri care-l observau trebuiau să se întrebe ce se petrecea. Pavel Saharov ridică de jos o servietă diplomat neagră, de proastă calitate – vizibil un „diplomat" de fabricaţie sovietică – şi o deschise. Malko observă nişte mici lingouri plate învelite în foi de aluminiu. Pavel Saharov luă unul şi i-l dădu spre a-l cântări. Era ceva mai greu decât plumbul.

— Este uşor să verificaţi cu un spectrograf că e vorba de plutoniu 239, spuse rusul, sunt şase kilograme. Mâine aştept viramentul de şaizeci de milioane de dolari. Viitoarea livrare va avea loc peste trei zile, cel mai târziu. Stabilesc eu locul. O seară plăcută.

Astfel, iranienii plăteau plutoniul 239 cu zece milioane de dolari kilogramul, aproape de douăzeci de ori mai mult decât preţul oficial de 545.000 dolari.

Îi întinse servieta diplomat lui Malko, care, încă uluit ieşi din Mercedes. Toate ipotezele sale se prăbuşeau. Parcurse ca un somnambul cei câţiva metri cel despărţeau de maşina unde îl aştepta Zakra, neputând să realizeze că avea în mână şase kilograme de plutoniu 239, aproape cât să se fabrice o bombă termonucleară.

Mercedesul lui Pavel Saharov se întorsese deja şi

urca din nou rampa. Nu mai era decât de demontat dispozitivul poliţist.

— Totul s-a petrecut cu bine, anunţă el în ceasul-microfon. nu mai am nevoie de dumneavoastră.

Alan Spencer era literalmente încremenit de satisfacţie. Desfăcu precaut folia de aluminiu ce învelea unul din lingouri şi ridică ochii spre Malko. La prima vedere era chiar plutoniu. Culoarea, duritatea, greutatea, căldura emanată se potriveau.

— Sunteţi sigur că nu este o înşelătorie?

— Nu l-am plătit, remarcă Malko. Puteţi verifica repede, nu-i aşa?

Zakra, învelită în şubă, îi observa pe cei doi bărbaţi foarte impresionată. Malko îl prezentase pe Alan Spencer ca pe un înalt funcţionar al Ambasadei Americane. Americanul, absorbit de plutoniu, abia dacă aruncase o privire tinerei kirghize. Se scutură după ce puse la loc lingoul în servieta diplomat, mânuindu-l ca şi cum era porţelan.

— Cum vă explicaţi? întrebă el după ce-l duse pe Malko în biroul său, abandonând-o pe Zakra în salon.

— Vă mărturisesc că sunt stupefiat, replică Malko. Nu văd decât două explicaţii. Sau iranienii n-au aflat încă de moartea lui Ishan Kambiz şi i-au dat lumină verde pentru a continua operaţiunea cu mine, sau Saharov îşi spune că eu reprezint concurenţa, dar, cum plătesc, el îmi vinde. În acest caz, avem şansa să recuperăm tot plutoniul plătindu-l cu banii ayatollahilor.

— Bine, am să-l pun în casa de fier a ambasadei până mâine, propuse Alan Spencer. Pe urmă, voi întruni raportul. Avem trei zile pentru a reflecta asupra conduitei ce trebuie adoptată.

— Iar eu, de mâine dimineaţă, completă Malko, îi voi vira banii lui Pavel Saharov.

Reveniră în salon unde se despărţi de Spencer, după ce o luase de braţ pe Zakra. Tânăra femeie nu mai avea astâmpăr.

— E adevărat că îmi va da un paşaport?

— Este adevărat, confirmă Malko.

Ea se lipi de el, topindu-se ca o bomboană de miere.

— Vino repede, am chef să-ţi mulţumesc.

Cu cele două mâini agăţate de capul patului, Zakra primea asalturile lui Malko, punctând fiecare lovitură cu un muget răguşit. Tot patul era zdruncinat. Perspectiva paşaportului american o dezlănţuise şi mai tare ca de obicei. Începuseră în ascensor, el o sprijinise de perete în şuba de astrahan.

Ea nu-şi păstrase decât escarpenii şi ciorapii negri opaci şi strălucitori care urcau foarte sus pe interminabilele sale picioare.

— Aşteaptă, ceru ea între două suspine.

Târându-se graţios, alunecă jos şi se întinse pe burtă de-a lungul şubei de astrahan cu o jumătate de surâs provocator. Malko îngenunche în spatele ei şi crupa Zakrei urcă încet spre el, într-o invitaţie mută.

Ea se zbătu sub el până în ultima secundă, căzând apoi epuizată, îl părăsi pe Malko târziu noaptea, promiţându-i să-l cheme înaintea următoarei întâlniri.

— Nu uita de paşaport, zise ea cu gingăşie, îl merita cu adevărat.

Două zile nu s-a întâmplat nimic. Plutoniul 239 putuse fi testat la Budapesta de o echipă americană venită de la Frankfurt, care confirmase calitatea lui. După multiplele schimburi cu Langley, CIA îşi stabilise politica. Să primească livrarea plutoniului şi să-l aresteze după aceea pe Pavel Saharov la ultima livrare. Ungurii începeau să devină din ce în ce mai stăruitori, întrebându-se ce urzeau americanii în spatele lor. Se anunţa a fi greu de dus totul până la capăt.

Malko tocmai se bărbierise când i se strecură o hârtie sub uşă. O deschise prea târziu pentru a mai vedea pe cel care o depusese. Mesajul era foarte scurt: *Mâine*, *aceeaşi oră*, *acelaşi loc*.

Pavel Saharov primise banii viraţi în ajun…

Imediat, Malko îl alertă pe Alan Spencer, pentru a instala la nevoie protecţia poliţistă. Era puţin neliniştit că

nu mai avea veşti de la Zakra, însă rusul prefera poate s-o ţină deoparte de lucrurile importante.

Locul întâlnirii era la fel de pustiu. Ca şi cu trei zile înainte, poliţia ungară îl supraveghea pe Malko de la distanţă. El îşi opri maşina în faţa restaurantului închis, alături de o maşină ascunsă sub o prelată, cu câteva minute înainte de ora zece. Intrigat de această maşină, se duse s-o inspecteze pentru a vedea dacă era cineva în interior şi poliţiştii, poate, se gândiseră la această şmecherie pentru a observa mai de aproape tranzacţia… şi, eventual, să intervină mai repede.

Ridică prelata şi constată că vehiculul era gol. Era vorba de o Lada 1500 gri, cu vopseaua în stare proastă. Punând la loc prelata, trebui să se sprijine de capotă şi un val de adrenalină era să-i explodeze în artere.

Ochii îi căutau cadranul ceasului care indica ora zece fix. Timp de o fracţiune de secundă, rămase paralizat, apoi creierul porni din nou.

Se precipită spre Dunăre, în care se aruncă, cu capul înainte, în timp ce o voce anxioasă ieşea din receptorul ascuns sub mantaua lui Malko şi întreba:

— Ce se întâmplă? Răspundeţi! Răspundeţi!

Malko, împiedicat de manta şi de vesta antiglonţ, avea toate dificultăţile din lume să se menţină spre a nu se scufunda direct în apa îngheţată a fluviului. Se simţea deja înţepenit de frig.

O explozie asurzitoare sparse deodată tăcerea. Noaptea fu luminată scurt timp de o enormă lucire roşie care venea din locul unde Malko se găsea cu câteva clipe mai devreme. Un nor de particule aprinse îi trecu pe deasupra capului, căzând puţin mai departe în apele sumbre ale Dunării… Dacă ar fi rămas pe chei, Malko ar fi fost ucis instantaneu, fript ca un pui, de suflul de două mii de grade, fără a mai vorbi de unda de şoc şi de resturile maşinii.

Lada era încărcată cu un dispozitiv exploziv. Malko îşi dăduse seama din întâmplare, atingând capota: era caldă… Intuiţia şi obişnuinţa cu teroriştii făcuseră restul.

Observă două girofaruri care se apropiau cu toată viteza. Îşi trecu pistoletul extraplat din buzunarul mantalei după centură şi se debarasa de haina plină de apă, apoi de vesta antiglonţ. Prima maşină a poliţiei se opri pe chei la vreo zece metri de el, imediat ajunsă de alte două, iar un poliţist îndreptă un proiector orientabil în direcţia lui. Malko auzi un zgomot de motor în spate: o şalupă cu motor se îndrepta spre el. venind dinspre insulă. Poliţia ungară lucrase bine. Era la capătul puterilor, când o mică barcă pneumatică fu aruncată din şalupă. Imediat, doi scafandri săriră în apă şi veniră să-l ţină la suprafaţă. Mai trebuiră zece minute de eforturi înainte ca el să ajungă pe pământul uscat.

Cheiul mişuna acum de poliţişti. Girofarurile maşinilor luminau epava rămasă din Lada-capcană, carcasă Mercedesului lui Malko şi o mare gaură în sol. Poliţiştii unguri se agitau împrejurul lui cu pături. îl frecară, îl dichisiră şi-i dădură să bea alcool. Totuşi, Malko era încă îngheţat, când Fordul lui Alan Spencer se opri pe chei.

— *Good Lord*! exclamă americanul. Mă gândisem la orice afară de asta! Am vorbit din maşina mea cu colonelul Sándor. El crede că erau cel puţin cincizeci de kilograme de exploziv, probabil Semtex.

— Are veşti despre Pavel Saharov?

— Niciuna, mărturisi americanul. S-au repezit imediat la *Eden*, dar nu e acolo şi apartamentul lui e gol. După părerea mea, a trecut frontiera în Ucraina.

— Nu cred, zise Malko. Trebuie găsită Zakra, dacă mai este timp.

— Nu era la *Eden*, spuse Alan Spencer, nici în apartamentul ei. Altfel spus, Pavel Saharov o luase cu el. Dacă ar fi omorât-o.

n-avea motiv să ascundă cadavrul. Oare ce mai plănuia?

— Pavel Saharov livrase cu adevărat plutoniu 239. Or, el descoperea acum că rusul ştia cine este. Această livrare avea deci un scop: să-l adoarmă.

Veni să se aşeze în Ford. O idee îi trecu prin cap.

— Acest atentat este poate şansa noastră cea mai bună, făcu el deodată. Aţi putea să cereţi un serviciu prietenilor noştri unguri?

— Desigur. Care?

— Poliţia să declare că a găsit un cadavru în Mercedes.

Sándor Pinter, director general al ORFV, de care depindea poliţia judiciară, asculta explicaţiile lui Alan Spencer cu o atenţie ursuză. îl scoseseră din pat pentru această şedinţă improvizată care nu putea să aştepte până a doua zi. Marele imobil de pe muntele Gellert. ce adăpostea Serviciile de securitate ungare, era aproape gol, numai câteva ferestre pătrate erau iluminate.

— Trebuie, să obţin autorizaţia ministrului, conchise el. Este ceva special.

— Sunaţi-l. ceru Alan Spencer.

— La ora asta?

Era aproape ora două dimineaţa.

— Îmi asum răspunderea, spuse ferm şeful biroului CIA. Este vorba de o afacere de cea mai mare importanţă. Vă rog, sunaţi.

Tăcerea se prelungea secunde interminabile înainte ca înaltul funcţionar ungur să ia în mână încet telefonul. Malko şi Alan Spencer îi urmăreau gesturile în tăcere. După ce se auzi răspunsul la celălalt capăt, cu un ton plin de respect, Sándor Pinter explică ceva în limba sa maternă. După câteva minute, îi întinse receptorul americanului.

— Vrea să vă vorbească.

Cei doi oameni se întâlniseră deja şi conversaţia fu scurtă. Alan Spencer îi reaminti, ca prilej oportun, că Serviciile ungare cereau cu insistenţă să aibă acces la terminalele calculatorului de la CIA, iar el ar face demersuri ca această cerere să fie examinată cu bunăvoinţă. Ministrul nu rezistă decât de formă, cerând doar să fie ţinut la curent cu desfăşurarea situaţiei.

O jumătate de oră mai târziu, Alan Spencer şi Malko

ieşeau din clădirea futuristă cocoţată pe muntele Gellert.

— Deci, conchise americanul, poliţia ungară va anunţa presei că în resturile Mercedesului s-a găsit corpul neidentificat al unui bărbat. Câţiva poliţişti erau la curent, cred că nu vor fi totuşi indiscreţi. Dar ce va urma?

— E simplu, zise Malko. Pavel, crezându-mă mort, nu-şi va schimba planurile, adică va livra plutoniu iranienilor. Or, el nu ştie că l-am reperat pe Mehdi Shimran. Dacă suntem destul de abili, vom putea câştiga partida.

— Urmărindu-l?

— Există chiar ceva mai bun de făcut, sugeră Malko.

Îşi expuse planul americanului. Acesta nu-şi credea urechilor.

— Este diabolic, făcu el. Dacă merge.

— Ar trebui să meargă, afirmă Malko. În cel mai rău caz, vom recupera plutoniu!

— Şi prietena dumneavoastră, kirghiza? Credeţi c-o puteţi recupera?

Faţa lui Malko se întunecă.

— Sper să mai fie în viaţă… Dar, atâta timp cât n-a fost reperată, nu putem face nimic.

Un înger trecu. Niciunul din cei doi nu vorbise despre uzina dezafectată din *Revesz utca* poliţiei ungare. Era o ascunzătoare posibilă pentru Pavel Saharov, care nu ştia că Malko o cunoştea. Era relativ uşor să fie încercuită şi asediată prin poliţia ungară. Doar că aceasta punea capăt scenariului lor, dacă rusul se găsea acolo. Pentru a se dezvinovăţi, Malko îşi repeta că, în acest caz, Saharov ar avea de zece ori timpul s-o execute pe tânăra kirghiza. sacrificată pentru moment pe altarul plutoniului 239.

Soseau la vila şefului biroului. Acesta îl instala pe Malko într-o cameră de oaspeţi. Îi fu greu să adoarmă. Mai întâi, suporta contralovitura atentatului. Pe urmă, se gândea cu nostalgie la Zakra. Numai să nu i se fi întâmplat nimic. În fine, îşi trecu în revistă planul. Dacă reuşea, ar fi cea mai frumoasă lovitură din cariera lui.

Capitolul XIX

— Uite-l!

Părul alb al lui Mehdi Shimran apărea la ieşirea Parte-ului. Iranianul privi împrejur şi porni pe jos spre încrucişarea lui Mezo Imre cu Tholoky.

Furgoneta condusă de Tibor Zola demară de îndată, spre a nu-l pierde din vedere. În interior, Chris Jones anunţă prin Motorola:

— A ieşit din hotel, avem contactul la vedere.

Opel-ul gri condus de Malko, cu Milton Brabeck alături, care aştepta în faţa gării, se puse în mişcare la rândul său. Aproape imediat, vocea lui Chris Jones ţâşni în receptor:

— S-a urcat acum într-un taxi. Se îndreaptă spre Dunăre. Numărul taxiului este K. 4792.

Malko scoase o scurtă exclamaţie. Era vehiculul lui Ferencz Korvin, fostul poliţist de la MVA, care lucra cu mafioţii ruşi. Se aflau pe pista cea bună.

Pânda lor plictisitoare sfârşea prin a da roade, iar planul elaborat de Malko începea să prindă contur. Aşa cum fusese prevăzut, ziarele ungureşti acordaseră un spaţiu larg incidentului cu maşina-capcană, atribuindu-l unui conflict între traficanţii ruşi şi unguri. Corpul neputând fi identificat, ancheta progresa lent.

La ora la care Malko se trezi a doua zi dimineaţă, la Alan Spencer, Chris Jones şi Milton Brabeck se aflau deja pe drum într-un Falcon 90 al CIA pentru a veni să-i dea o mână de ajutor lui Malko. Şeful de post îl reactivase pe Tibor Zala care le găsise o furgoneta de ocazie, o Škoda veche cu motor încă solid. Câteva orificii cu maşina de găurit în tablă, un taburet şi un binoclu făcuseră din ea un vehicul de observat perfect. Strângerul CIA le procurase de asemenea un Opel cu numere ungare, mai oarecare decât o maşină de închiriat.

Poliţia ungară percheziţionase la *Eden* fără a găsi nimic. Pavel Saharov, Zakra şi gărzile de corp ale ex-generalului KGB dispăruseră. Malko şi Alan Spencer evitaseră orice aluzie la uzina dezafectată. Interesele lor nu convergeau. Era posibil ca rusul să se fi ascuns acolo. Cum avea mai multe ieşiri, era liniştitor pentru el…

De-abia debarcate gorilele cu materialul lor, sau şi pus pe treabă. Timp de două zile, Mehdi Shimran nu părăsise hotelul decât pentru a merge la restaurant… Şi pe urmă, acum, treaba mişca. Malko îşi zise că şi poliţia ungară trebuia să urmărească pânda, de la distanţă mai mare. Asta aducea multă lume în spatele iranianului.

— N-au mai făcut curăţenie de un secol, mormăi Milton Brabeck privind imobilele negre de murdărie ce mărgineau bulevardul Râkoczi.

— Doar o jumătate de secol, corectă Malko.

— Pe urmă, continuă gorila, New York-ul este tot aşa de curat ca Disneyland.

Avu o uşoară crispare a feţei şi-şi puse mâna la stomac.

— Fir-ar! Când o să mergem într-o ţară cu haleala *normală*!

În seara din ajun, cinaseră la *Mâtyâs Pince*. Ceapă prăjită cu polonicul şi paprika, manualele bucătăriei ungare, se dovediseră devastatoare pentru stomacul celor doi americani.

— Liniştiţi-vă, făcu Malko, graţie Noii Ordini Mondiale, în curând pământul va fi acoperit de MacDonalds, adică veţi putea călători fără angoasă existenţială.

— Dumnezeu să vă audă, spuse cu gravitate Milton Brabeck. Au toalete publice în acest stat?

— Nu, spuse Malko.

Se apropiau de podul Erzsebet. Nu era chiar direcţia uzinei dezafectate.

— Trec podul, anunţă Chris Jones. Virează la stânga. Avem dificultăţi să-i urmărim din cauza tramvaielor.

Zakra, anchilozată, încerca zadarnic să se întoarcă pe o parte. De trei zile nu se mişcase din acest pat de fier unde era legată cu benzi late de ţesătură adezivă. Nu era nevoie de căluş: camera unde se găsea nu avea decât o uşă, la capătul culoarului, în subsolul uzinei dezafectate. Mai purta ţinuta pe care o avea cu trei zile mai devreme: o rochie lungă de lenaj cu ciorapi-jartieră. Şuba zăcea într-

un colţ. De două ori pe zi, un cecen îi aducea de mâncare.

Totul începuse în seara celei de-a doua întâlniri. Pavel o adusese cu maşina. S-au oprit la ieşirea de pe podul Árpád. La ora zece fix, rusul îi spuse Zakrei:

— Priveşte bine locul unde erai cu prietenul tău american în seara trecută.

Doar cuvântul „american" şi o îngheţase. Deci, ştia! Câteva secunde mai târziu, explozia maşinii-capcană făcu să tremure structurile metalice ale podului. Vocea glacială a lui Pavel Saharov desăvârşise demoralizarea ce o cuprinsese pe Zakra.

— M-ai trădat. Ştiu tot.

Fără un cuvânt în plus, apucară drumul spre *Revesz utca*. Zakra încerca să-şi ascundă spaima ce o invada. O vor ucide, ca pe iranian. Când au ieşit din Mercedes, picioarele n-o mai ascul-u. Unul din ceceni o înhaţă şi o târî până la poarta de fier.

Pe urmă nimic.

Doar că au legat-o de cei patru montanţi ai patului de fier. Nu înţelegea de ce Pavel nu o omorâse. Spre ora trei dimineaţa, uşa s-a deschis. Era rusul. Se gândi iar că venea s-o omoare. Însă el a culcat peste ea, fără un cuvânt, i-a îndepărtat hainele şi a făcut ragoste tot fără un cuvânt, cu un fel de furie, atât de violentă, cât o rănise, aşa de contractată era. El mirosea a vodcă şi please cum venise. De atunci, nu-l mai văzuse.

— Tibor spune că urcă spre Citadelă, anunţă Chris Jones. Aproape nu mai este circulaţie, trebuie s-o ştergem.

Malko înjură printre dinţi. Tocmai trecuseră pe lângă *Gellert*. /l-ai urcă puţin, apoi se opri la intrarea Citadelei Selany. Prea risant de mers mai departe. Vocea lui Chris Jones izbucni în recep-Dr, stresată…

— S-au oprit lângă un Mercedes. Aşteptaţi… este cineva care a ieşit din Mercedes şi se urcă în taxi. Un tip înalt, mai mult chel, Pavel Saharov! Sfwf. Nu mai văd nimic.

— Chris! chemă Malko, nu puteţi activa sistemul de ascultare? Gorilele aduseseră microfoane direcţionale,

capabile să capteze conversaţiile? chiar într-o maşină închisă, graţie vibraţiilor sticlei.

— Prea departe, răspunse Chris Jones. Suntem pe sens unic, obligaţi să coborâm din nou.

— O.K., făcu Malko, este prea riscant să rămânem în zonă. Continuaţi până la *Szirtes utca*. Nu există decât un drum pentru a coborî de la Citadelă. Vor trece neapărat prin faţa voastră. Preveniţi-mă. Ne punem şi noi la adăpost

Se întoarse pe o străduţă liniştită, mărginită de vile, *Kocsány bu*) *adecrista*

Malko merse mai departe pe bulevardul Kerepesi care ducea de-a lungul hipodromului şi găsi uşor Mercedesul. Era acelaşi cu cel pe care el îl văzuse, cu Cirus Tadjeh la volan.

*Strâng*erul Tibor Zala nu fusese admis la şedinţa dintre Alan Spencer, Malko şi cele două gorile. Înţelept, aştepta în anticameră, fumând o havană oferită de Company…

Ar trebui să ştim ce şi-au spus, concluziona cu mare clarviziune Alan Spencer.

O tăcere densă îi răspunse. Cel puţin dacă nu se poseda o

Mehdi Shimran se înapoiase la hotel şi Pavel dispăruse undeva. Recuperarea maşinii ambasadei dovedea dificultatea unei filări discrete. În plin câmp, era practic imposibil. Dacă iranianul le scăpase printre degete în stadiul final al operaţiilor, asta era culmea.

Am o idee, zise Malko deodată. Există un martor al *utca*, şi se opri, departe de strada principală. Douăzeci de minute se scurseseră, apoi din nou vocea lui Chris.

— Taxiul a trecut. Mercedesul este tot acolo sus. Câteva minute de tăcere, apoi:

— Trecem podul. O iau la stânga pe cheiul Belgrad. Se duc spre nord.

Acolo, cu multă circulaţie, era mai uşor. Un sfert de oră mai conversaţieidintre Pavelăanarovsi Mehdjănimran târziu, taxiul îl depunea pe Menai bnimran ia *uuna interconunenia* şi plecă.

— A intrat, anunţă Chris Jones.

— Trimiteţi-l înăuntru pe Tibor Zala.

Se oprise în parcarea situată între cheiul Belgrad şi Dunăre sub hotel. Trei minute mai târziu, vocea lui Chris Jones anunţă:

— Tibor s-a înapoiat. Shimran a luat un plic care-l aştepta la recepţie şi a intrat în ascensor pentru a coborî. Se duce probabil le garaj. Dacă iese, trece prin faţa noastră.

Tăcere, apoi vocea triumfătoare a gorilei

A ieşit din garaj. Conduce un Mercedes 240 verde cu numai Wicăsargpjm diplomatic. Plecăm

Fără a şti numărul, Malko era aproape sigur că era vorba de maşina ambasadei Iranului… Reluară filarea şi, puţin mai târziu Chris Jones anunţă:

— S-a garat în Kerepesi, destul de departe de hotel. Pleacă pe ld¡v¡drecomandabi

jos.

Cine?

— Ferencz Korvin, spuse Malko, fostul sticlete de la MVA, cel are m-a informat deja.

— Credeţi că ar vorbi? întrebă americanul.

— Totul depinde de maniera în care i se cere.

— Dumneavoastră ştiţi unde să-l găsiţi?

— Cunosc adresa lui. De obicei, este acolo, spre seară.

— Încercaţi lovitura, îl sfătui şeful staţiei.

— Un amănunt, preciza Malko. Dacă Korvin refuză să vorjească, suntem obligaţi să ne asigurăm de el până la noi ordine.

ones.

Îmi va ţine companie, este loc în furgoneta, glumi Chris

Alan Spencer făcea calcule. Răpire, şantaj, lovituri şi răniri, ară a mai vorbi de alte lucruri neprevăzute. Noroc că nu era urî

Duceţi-vă, suspină el, eu nu mă mişc de aici.

— Nu se poate! Asta e o pivniţă!

Milion Brabeck se lovise de ceva ascuţit, în obscuritatea totală a culoarului ce ducea la camera lui Ferencz Korvin. Maşina fostului sticlete de la MVA era jos, deci trebuia să fie acasă. În cele din urmă, Malko ajunse în faţa uşii şi bătu.

Niciun răspuns.

Reîncepu, bătând toba. De data asta. se auziră paşi grei de partea cealaltă a batantului şi o voce mahmură întrebă în maghiară:

— Cine este?

— Prietenul lui Serghei, aruncă Malko prin uşă.

— Nu aştept pe nimeni, replică şoferul de taxi. Hotărât lucru, nu era decis să deschidă. Malko se întoarse spre Chris Jones şi zise simplu:

— Daţi-i drumul.

Nu era mult loc, dar gorila reuşi să-şi ia câţiva metri de elan Trecu prin batant ca şi cum ar fi fost foiţă de ţigară. Milton ţâşni din spate, cu Beretta 92 în mână.

— Să ne calmăm, spuse el în engleză, singura limbă pe care o cunoştea.

Ferencz Korvin, aşezat pe pat, cu o cutie de conserve în mână, privi uluit. Cei doi munţi de carne dădeau buzna în cocioaba sa. Apoi, ca un urs brun care iese din hibernare „prinse din zbor levierul de pneuri şi făcu o încercare.

Beretta 92 răsună sec, cu amortizor. Korvin se opri brusc, pietrit, privindu-l pe Chris şi pe Milton, cu mutre de sticleţi.

Malko apăru şi el. Luă un taburet cu un calm demoralizant.

— Mr. Korvin, spuse el în rusă, nu trebuie să luaţi în nume de rău pătrunderea noastră. Trebuie să vorbim.

— N-am nevoie să vorbesc, râgâi fostul sticlete. Cine sunt ăştia?

— Prieteni.

Chris şi Milton ocupau tot locul, observându-l cu privirea lor albastră şi rece pe Ferencz Korvin, care avea frisoane pe spate. O bună parte din tencuiala plafonului

era acum la picioarele sale.

— Întindeţi-o, făcu el, vreau să lucrez.

— Astăzi dimineaţă, spuse Malko, dumneavoastră aţi dus un Dărbat cu părul alb pe care l-aţi luat de lângă hotelul *Park*. S-a întâlnit cu amicul nostru Pavel în maşina dumneavoastră. Ce au vorbit?

De stupefacţie, Ferencz Korvin rămase mai întâi mut. Apoi, scoase un fel de răget şi agită levierul.

— Întindeţi-o! Mă luaţi drept turnător?

Malko nu se tulbură Scoţând un teanc de bancnote, îl aruncă pe pat lângă ungur.

— Sunt cinci mii de dolari, anunţă el. În forinţi, asta face mulţi bani. Vă ascult.

Korvin strecură totuşi o privire oblică spre teanc, înainte de a normai:

— Întindeţi-o, mormăi el. Malko dădu din cap.

— Cred că dumneavoastră n-aţi înâeles, Mr. Korvin. Nu aveţi de ales: sau luaţi aceşti bani şi-mi spuneţi ceea ce vreau să ştiu, sau veţi petrece momente dezagreabile care vor avea un sfârşit prematur.

I arătă pe Milion care-şi mângâia tăcut enormul amortizor al Berettei 92.

— Procedura standard, continuă Malko, constă mai întâi în a sparge cei doi genunchi. Cum aceste proiectile au tendinţa să îxplodeze, meniscurile dumneavoastră vor fi terminate. Deci, dacă vădecideţi să colaboraţi *după* această mică încercare, veţi rămâne totuşi invalid. Pe urmă, când coatele dumneavoastră vor suporta acelaşi tratament, prietenul meu va fi constrâns să vă expedieze câteva gloanţe în cap… Vedeţi că aveţi tot interesul să ne vorbiţi şi nici măcar nu veţi avea de suportat represaliile lui Pavel. Acţiunea bună pe care o veţi face va rămâne între noi.

Tăcu şi o linişte adâncă se aşternu peste cameră Milton Brabeck îşi drese gâtul, schimbă o privire cu Malko, îşi ridică pistoletul şi trase piedica exterioară.

„Clic”-ul metalic îl făcu pe Ferencz Korvin să tresară. Se scu-lură. îl privi pe Malko, ţeava armei, apoi ochii lui

Milton Brabeck şi frase concluzia că într-adevăr nu trebuia să se joace cu focul.

— S/sztos făcu el. Voi povesti totul.

Fostul sticlete MVA era poate un gunoi, însă era dotat pentru upravieţuire.

Alerta, Plutoniu

— Au vorbit de o întâlnire astă-seară, pe la unsprezece şi jumătate.

Cu capul între mâini, Ferencz Korvin vorbea atât de încet, că abia se auzea. Îşi scarpină burta şi rămase tăcut, aruncând o privire chiorâş celor trei bărbaţi. Fără o vorbă, Chris Jones se mişcă pentru a deschide o fereastră ce dădea spre o curte interioară. Duhoarea cocioabei era cu adevărat insuportabilă.

— O întâlnire unde?

— La Harmashatârhegy.

— Ce e asta?

— Un fost teren de aviaţie, în vestul oraşului.

— Scrieţi-mi numele, ceru Malko.

Ferencz Korvin se execută pe un petic de hârtie ce-l întinse lui Malko. Acum ştia destule.

— Veniţi, îi zise el ungurului. Acesta ridică o privire aspră spre el.

— Unde?

— Cu noi.

— De ce?

Se ghemuise ca pentru a ţâşni. Malko îi adresă un surâs suav.

— Vreau să evit tentaţiile, Korvin Ferencz. Când trădăm o dată. putem trăda de două ori. Dumneavoastră n-aveţi de ce vă teme. vă voi lăsa liber la noapte, când treaba va fi terminată. E mai bine aşa decât să vă înlăturăm definitiv…

Ochii mici ai ungurului îi măturau alternativ pe cei trei bărbaţi Milton şi Chris păreau a-l impresiona în mod particular. În final, se ridică mormăind. Îşi puse cascheta şi bluzonul. Milton Brabeck nea în continuare în mână Beretta 92 prelungit cu amortizorul. El ieşi primul şi

rămase pe culoar.

Coborârea se petrecu fără neplăceri. Sub portic, Malko făcu o scurtă haltă.

— Vă vom duce într-o furgonetă, explică el. Pentru mai multă siguranţă, veţi fi legat.

Ferencz Korvin era prea zguduit ca să reziste. îl urmă cuminte pe Chris Jones, când gorila îl luă de braţ. Furgonetă, cu Tibor Zala la volan, se găsea la douăzeci de metri. Ungurul urcă prin spate şi Chris Jones deschise lădiţa sa metalică, scoţând un rulou de bandă adezivă. Cinci minute mai târziu, fostul poliţist de la MVA era transformat în cârnat, aşezat pe podeaua furgonetei. Malko trecu în faţă.

— Cunoaşteţi un loc care se numeşte Harmashatârhegy? îl întrebă el pe Tibor.

Ungurul îşi frământă capul câteva secunde înainte de a răspunde.

— Da. Este afară din oraş. Un mic teren de aviaţie înconjurat de dealuri care serveşte vara pentru zboruri de planoare.

— Aş vrea să merg acolo. Cât mai este ziuă. Se întoarseră pe bulevardul Andrâssy spre a traversa Dunărea, ocolind dealul Castelului pentru a se angaja pe un mare bulevard mergând drept spre vest, Szilágyi Erzsebet, şi trecând prin faţa turnului *Budapest Hotel*.

Bulevardul îşi schimba numele, devenind Voros Hadsereg. Puţin câte puţin, casele se răreau.

— Lată azilul psihiatric al Budapestei, anunţă Tibor, arătând un mare parc pe stânga.

Mai urcară, virând la dreapta şi, brusc, se găsiră la ţară. Nu mai era decât un drum de pământ care se termina în fundătură, alături de mai multe hangare în stare proastă. Tibor opri furgonetă şi le arătă în faţă un deal, plin de antene.

— Este muntele Harmashatâr, explică el. Acolo sunt releele de comunicaţii ale armatei.

Înaintea lor se etala o depresiune fără vegetaţie, înconjurată de dealuri. Locul era perfect pentru a ateriza

un mic avion sau un licopter, cel mai apropiat vecin găsindu-se la un kilometru.

— Bine, zise Malko, să ne întoarcem în oraş.

Cum era prevăzut, Alan Spencer se instalase în biroul său mâncând tartine. Ascultă atent povestirea lui Malko, înainte de a se lăsa pe spatele fotoliului.

— Deci, vreţi să vă puneţi planul în aplicare? întrebă el.

— Absolut, zise Malko. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu, mărturisi americanul, însă…

— Vă temeţi de un contratimp? Sunt de acord să-i punem la curent pe unguri, cu condiţia ca ei să rămână discreţi până în ultima secundă şi să nu acţioneze decât la ordinul meu.

— Cred că pot obţine asta, făcu şeful staţiei CIA.

— Atunci, treceţi la ultimele pregătiri, sugeră Malko. Urmă un lung moment de tăcere, după care Alan Spencer se îndreptă spre casa de fier.

acordase puţin răgaz, dar asta n-ar dura… în timp ce aici era simplu. Odată ajuns la Beregovo, ar dispărea în natură şi nimeni nu l-ar mai găsi. Totul era prevăzut.

Rămânea o singură problemă: Zakra.

Tânăra kirghiză se afla tot în camera de alături. Era simplu: sau s-o lichideze, sau s-o ia cu el. Înţelepciunea ordona prima soluţie, însă, inexplicabil, Pavel, care de obicei era rece ca un peşte, mort pe plan afectiv, nu reuşea s-o şteargă pe tânăra femeie din minte. Încetul cu încetul, se gândea s-o includă în noua sa viaţă. N-ar mai găsi uşor o creatură asemănătoare. Şi, cel puţin cu ea, ştia la ce se putea aştepta. Ideea de a se servi din nou de această superbă târfă îi încingea pântecele. Se sculă, stinse trabucul şi trecu în camera vecină. Privirea Zakrei se îndreptă spre el, plină de angoasă. Se aplecă şi zise simplu:

— Plecăm!

Pavel Saharov fuma un trabuc, suflând încetişor fumul spre a privi rotocoalele albastre urcând spre plafon. Reflectase mai mult de două zile, închis în uzina

dezafectată, când nu se ocupa de punerea la punct a ultimelor pregătiri. Mai rămâneau două ore, iar el revedea mintal toate detaliile operaţiunii.

Elicopterul ar sosi spre ora unsprezece şi jumătate şi ar redecola câteva minute mai târziu. Dată fiind altitudinea la care zbura, erau puţine şanse să fie interceptat de radare. În orice caz. nimeni n-ar mai avea timp să reacţioneze. Ar fi deja în Ucraina când ungurii ar da alarma, în drum spre baza de lângă Beregovo Patronul escadrilei era un prieten de-al lui Pavel, cu o soldă mizerabilă. Pentru cinci sute de dolari, îi punea la dispoziţie un elicopter.

Pavel avea să încaseze infinit mai mult. O sută douăzeci de milioane de dolari, cu ceea ce agentul CIA îi dăduse deja putea să trăiască liniştit până la moarte.

Hotărâse să oprească aici operaţiunea. Atâta pagubă pentru plutoniul 239 pe care l-a sustras din uzina de la Celiabinsk şi care dormea bine la cald, aproape de Beregovo, şase sute optzeci de milioane de dolari! Era greu de abandonat o astfel de sumă colo

Furgoneta ascunzându-l pe Milton Brabeck se găsea la mai puţin de zece metri, când Mehdi Shimran venise să-şi ia Mercedesul cu număr diplomatic. Malko era puţin mai departe, cu Chris Jones. Convoiul de trei vehicule traversase Pesta de la est la vest. Ştiind unde se ducea iranianul, era posibil pentru urmăritori să păstreze o distanţă decentă. De mai multe ori, Malko avu senzaţia că erau şi vehicule ale poliţiei ungare, dar nu era sigur. Alan Spencer îi prevenise şi ei trebuiau să fie acolo.

Acum iranianul urca Vörös Hadsereg, conducând foarte încet. Era singur, încetinind deseori. Ajuns în vârful dealului, se opri, continuă, se întoarse şi, în final, se angaja pe Glück Frigyes, micul drum ducând la teren.

Tibor Zala se opri: era imposibil, chiar noaptea, de a nu fi reperat. Urmări cu ochii luminile roşii ale Mercedesului, până când acesta se opri în faţa unui hangar. Întorcând, farurile sale luminară hin alt vehicul ce se afla deja acolo: un alt Mercedes întunecat. Malko ajunse

furgoneta.

— Trebuie doar să aşteptăm, zise el, terenul e înconjurat din poate părţile, fără a mai vorbi de cele două MIG-uri 21 ale forţelor

Plutoniu aeriene ungare gaia să decoleze de pe aerodromul militar al Budapestei. Era aproape sigur că Pavel Saharov avea să utilizeze un elicopter. Acestuia îi trebuiau cel puţin treizeci de minute de zbor până la frontiera Ungariei, timp suficient pentru a-l intercepta. Se scurseseră douăzeci de minute. Tăcerea era absolută şi lămpile roşii ale pilonilor radio pâlpâiau pe muntele Harmashatâr. Un uşor sforăit se auzi, la nord; acesta se amplifică, lăsând loc şuieratului sacadat caracteristic palelor unui elicopter Totuşi, degeaba căsca Malko ochii mari. nu văzu aparatul care zbura evident cu toate luminile stinse. Observă doar o masă sumbră pe sol în momentul în care aparatul se aşează chiar lângă cele două automobile. Palele continuau să se învârtă, emiţând un şuierat uşor. Malko încerca zadarnic să străpungă obscuritatea.

Apoi. se auzi un zgomot uşor, undeva în spate, unde se opri o maşină din care ieşi colonelul Sándor Pinter, cu faţa încruntată.

— Vom interveni imediat! anunţă ungurul, înainte să plece elicopterul.

— Aşteptaţi, zise Malko.

— De ce?

— Nu vă pot spune. Ofiţerul ungur dădu din cap.

— Imposibil. Am primit ordine. Dacă scapă, eu răspund.

Duse mâna la *walkie-talkie* – când Malko îndreptă spre el pistoletul său extraplat.

— Domnule colonel, spuse el calm, vă cer puţină răbdare. Sufocat, ofiţerul ungur rămase încremenit. În sinea sa, Malko socotea secundele, rugând cerul să nu se fi înşelat.

Şuieratul palelor Mi-ului 26 te obliga să strigi pentru a te face înţeles. Aerul răscolit transforma părul alb al lui Mehdi Shimran într-o coamă ciufulită. Cu mâinile în

buzunarul paltonului, el veni în întâmpinarea lui Pavel Saharov care ieşi din Mercedesul unde rămase Zakra. Cei doi ceceni o încadrau.

La bordul elicopterului. În afară de piloţi, nu mai erau decât de civili, înarmaţi cu kalaşnikovuri.

— Aveţi metalul? întrebă Mehdi Shimran, totuşi impresionat.

— Dumneavoastră aveţi banii? replică Pavel Saharov.

— Da, priviţi.

Iranianul scoase din buzunar o foaie împăturită. Un ordin de virament irevocabil de şaizeci de milioane de dolari la o bancă elveţiană. Rusul o examina îndelung la lumina unei brichete mari, înainte de a pune hârtia în buzunar.

— Perfect, spuse el.

Se îndreptă spre elicopter şi luă din cabina de pilotaj un „diplomat" negru pe care îl întinse lui Mehdi Shimran.

— Următoarea livrare va avea loc peste două zile, anunţă el. Iranianul deschise portbagajul maşinii. Cu grijă, se pregătea să aşeze „diplomatul" în fundul portbagajului, dar nu mai avu timp să-şi termine gestul. Un fulger albastru orbitor, atât de puternic încât lumină toată scena şi peisajul la o sută de metri împrejur, ţâşni din cufăr, ca şi cum l-ar fi lovit trăsnetul. În acelaşi timp „diplomatul" pe care el îl aşezase sări în aer, cufărul întorcându-se spre luneta posterioară, şi un alt „diplomat" apăru în fund, cu capacul smuls.

Întunericul reveni. Cu toate acestea, toţi cei care se găseau acolo păstraseră imprimată pe retină această pată albastră care ieşea de nicăieri.

Paralizat, Mehdi Shimran privea cele două „diplomaturi" idespicate-şi lingourile de plutoniu răspândite în cufăr, fără a reacţiona. Pavel Saharov, încă sub şoc, se apropie de el: Ce s-a întâmplat?

Fulgerul albastru îi decupase în umbre chinezeşti pe poliţiştii Lnguri strânşi în spatele lui Malko. Ei se aflau totuşi la un kilome-W Colonelul ungur, mereu sub ameninţarea pistoletului, exclamă:

— Ce este asta?

— V-am salvat viaţa, spuse Malko. Acum puteţi acţiona. Coborâse arma, şi, cu vederea încă tulbure, încerca să listingă ce se petrecea departe. Planul său funcţionase exact cum

Eisese prevăzut. La sfârşitul zilei, recuperase din casa de fier a lui Ian Spencer „diplomatul” conţinând cele şase kilograme de iutoniu 239 dat de Pavel Saharov.

Chris Jones deschisese portbagajul Mercedesului diplomatic şi ascunsese primul „diplomat” predat lui Malko de Pavel Saharov. conţinând cele şase kilograme de plutoniu 239. Când Mehdi Shim-ran aşezase deasupra cel de-al doilea „diplomat”, conţinând şi el şase kilograme de plutoniu 239, adunarea celor două mase şi apropierea lor provocase un „incident de punct critic”. Masa critică fiind depăşită, punerea în contact a celor două mase de plutoniu 239 provocase o degajare de neutroni, de căldură şi de raze gama.

Căldura depărtase în mod violent cele două mase, împiedicând declanşarea reacţiei nucleare, neutronii şi razele gama proiectând pe o rază de cincizeci de metri radiaţii mortale. În plus, razele gama, ionizând aerul, creaseră strania rază de lumină albastră-violet. Intensitatea radiaţiilor atinsese câteva fracţiuni de secundă aproape 1.000 rads, doza mortală fiind 500.

— Priviţi! exclamă Mehdi Shimran întinzând braţul spre mai multe girofaruri care soseau din cele patru puncte cardinale.

Pavel Saharov se precipită spre portbagajul Mercedesului iranian. Luă de acolo „diplomatul” conţinând plutoniul 239 şi se pregăti să se năpustească spre elicopter.

— Veniţi! ţipă el lui Shimran, avem timp să fugim.

Mehdi Shimran nu mişca, adresând un surâs trist şi uşor ironic rusului:

— Unde vă duceţi?

— Avem timp să decolăm! Mehdi Şimran clătină capul:

— Şi pe urmă? Ştiţi ce s-a întâmplat? Am fost iradiaţi. O doză de 1.000 rads aproximativ.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că suntem morţi, zise iranianul. Doza mortală este de 500 rads. Într-o oră veţi începe să vomaţi, apoi vă va sângera nasul. Pe urmă vă veţi simţi din ce în ce mai rău… Dacă sunteţi într-adevăr foarte rezistent, veţi rezista patruzeci şi opt de ore. Dacă nu, douăzeci şi patru…

Palele elicopterului se învârteau mereu. Cu un gest, Pavel Saharov îi făcu semn pilotului să decoleze. Girofarurile se apropiau. Şuieratul se transformă în fluierat strident, un vânt furios îi mătură pe cei patru oameni care rămâneau la sol şi Mi-ul 26 se ridică, luând direcţia nord.

Mehdi Shimran privi paralizat aparatul ridicându-se. Abia îl văzu pe Pavel Saharov scoţând un pistolet negru din buzunar, aşezând ţeava sub bărbie şi apăsând pe trăgaci.

Corpul său mai era agitat de spasme când prima maşină a poliţiei sosi. Mehdi Shimran nu opuse nicio rezistenţă. Fulgerul albastru încă îi mai dansa în pupile. Poliţiştii răsăreau din toate părţile, însoţiţi de o maşină purtând număr diplomatic şi un drapel american.

Ochii Zakrei păreau înfundaţi în orbite, tenul său era gri şi părul său frumos cădea în şuviţe. Faţa sa structurată părea să se fi chircit. Vata înfundată în nări şi schimbată regulat reducea constantele hemoragii nazale. O perfuzie era fixată în braţul stâng, forţând-o să rămână pe spate. Spitalul Robert Kâroly îi dăduse o cămaşă de noapte prea strâmtă care-i comprima pieptul său magnific.

Două gărzi vegheau la uşă, interzicând orice vizită. Când uşa se deschise, întoarse capul şi schiţă un surâs. Gingiile sale păreau săltate, ceea ce dădea gurii sale un aspect vag cabalin.

— Cum merge? întrebă Malko cu un ton drăgălaş şi aşezându-se pe marginea patului.

— Rău, răspunse tânăra, nu încetez să vomit!

Erau treizeci şi şase de ore de când fusese transportată la acest spital. Greţurile se diminuaseră

puţin, însă se simţea îngrozitor de slăbită. Malko observă că mâinile îi slăbiseră.

— Am o surpriză bună pentru tine, anunţă el scoţând din buzunar un paşaport cu copertă verde: paşaportul tău american.

Îl aşează pe pat şi Zakra îl apucă imediat, frunzărind cu lăcomie primele pagini. Era exact fotografia ei, identitatea ei şi data naturalizării era cea din ajun. îl puse jos, cu lacrimi în ochi.

— *Das ist* wunderbarfispuse ea cu vocea spartă.

Asta e minunat!

— Ţi l-am promis, zise Malko. L-ai meritat din plin.

CIA recuperase cele douăsprezece kilograme de plutoniu 239. Elicopterul interceptat de MIG-uri aterizase în Ungaria, iar pilotul vorbise. Era plecat dintr-o bază a KGB nu departe de Beregovo. Prevenite, autorităţile ucrainene colaboraseră imediat. Cele şaizeci şi opt de kilograme de plutoniu 239 rămase fuseseră recuperate imediat, îngropate în diverse locuri ale acestei baze în pachete de câte şase kilograme înconjurate de un strat gros de talc. Acesta, derivat al borului, avea proprietatea să oprească neutronii. Ancheta abia începea.

Controversa dintre autorităţile ungare şi CIA era în toi. Ungurii le reproşau desigur americanilor că au provocat o reacţie nucleară pe teritoriul lor, atunci când ar fi fost atât de simplu să-i fi arestat pe toţi protagoniştii traficului.

Ambasadorul american le afirmase că „incidentul de criticitate” de la Harmashatâr n-ar avea nicio consecinţă supărătoare. Radiaţiile mortale nu depăşiseră un cerc de cincizeci de metri, iar radioactivitatea locului era nulă, cum se putuse constata cu contoare Geiger.

Bineînţeles, nu le spusese adevărul. Ideea lui Malko de a provoca voluntar acest incident depăşind masa critică a plutoniului 239 fusese supusă Casei Albe şi călduros aprobată. Într-adevăr, mai rămâneau o sută de tone de plutoniu 239 în Rusia. Alţi Pavel Saharov ar avea vocaţii de contrabandişti nucleari. Hidra proliferării urma să renască

foarte repede.

Ideea era de a descuraja candidaţii. De acum înainte, ştiau că-şi riscau viaţa şi nu doar câţiva ani de închisoare. Această metodă fusese folosită în Liban de sirieni asasinând familia Chamoun: să producă teamă.

Vai, Zakra exista în perimetrul mortal.

— Mă simt rău, suspină tânăra kirghiză. Când o să pot ieşi de aici?

— Curând, o asigură Malko. Ceea ce ai nu este foarte grav.

Îi explicase tinerei femei, rămasă în Mercedesul lui Pavel Saharov, cum caroseria o protejase de iradiere. În camere, la acelaşi etaj, cei doi ceceni luptau contra morţii. Mehdi Shimran murise cu o oră mai devreme.

O infirmieră intră şi schimbă butelia perfuziei, picătură cu picătură, care începu să curgă mai repede.

— Asta te va face să dormi, explică Malko. Trebuie să te odihneşti.

Zakra mai avu câteva sughiţuri violente care-i zguduiau corpul. Apoi, puţin câte puţin, muşchii i se destinseră, spasmele se calmară, ţinându-l mereu pe Maiko de mână. Nu mai atinsese paşaportul aşezat pe pat. Schiţă un surâs fericit adresat lui Malko şi murmură:

— Cred că voi dormi. Sunt mulţumită de paşaport.

— Somn uşor, zise Malko.

Perfuzia era golită pe jumătate. Doza masivă de morfină ce o jnjecta în venele Zakrei era pe cale s-o adoarmă definitiv, fără suferinţă şi fără spasme.

Malko, aplecat asupra ei, văzu licărirea ochilor săi negri stingându-se încetul cu încetul, ca o lumânare care se sfârşeşte. Nu lăsă mâna Zakrei decât atunci când privirea îi deveni rece şi goală.